

Në strofkën e të pabesëve

Kërkimi ynë për të vërtetën

Në strofkën e të pabesëve

Kërkimi ynë për të vërtetën

eBooks for download
east.om.org/ebooks

Originally published in English under the title
Into the Den of Infidels by Voice of the Martyrs.

Copyright © 2003 by VOM

English edition published by:

Living Sacrifice Book Company

P.O. Box 2273

Bartlesville, OK 74005-2273

© 2014 by VOM for the Albanian edition.

Translated by permission. All rights reserved.

Translator: Lefter Roko

Editor: Teuta Toska

Graphics & Layout: OM EAST

This project is a joint production by VOM and OM EAST.

Në strofkën e të pabesëve

Living Sacrifice Book Company

P.O. Box 2273 Bartlesville, OK 74005-2273

© 2003 nga VOM. Të gjitha të drejtat e rezervuara. Asnjë pjesë e këtij publikimi nuk mund të riprodhohet, të ruhet në ndonjë sistem apo të transmetohet në ndonjë formë apo në ndonjë mënyrë pa leje paraprake me shkrim nga botuesi.

eBooks for download: east.om.org/ebooks

Shtypur: Vernon Publishing

Tirana, Albania

Tirazh: 5,000

Përmbajtja

Hyrje	7
Pendimi para xhamisë	9
Bekuar qoftë populli i Egjiptit!	19
Përtej velit	31
Nga vendlindja e Krishtit	39
Të zgjedhurit e Krishtit.	47
Nga krishterimi në islam te Krishti.	51
Isha i vdekur, por tani jetoj	55
Si e njoha Perëndinë	59
I palëkundur	133
Përfundim.	139

*Bijve të atit tonë Abraham kudo ku ndodhen,
Bijve të Ismaelit dhe bijve të Isakut,
Bijve të Agarit të bukur dhe Sarës së dashur.
Është koha që bijtë e shpërndarë të Abrahamit të
mbledhen së bashku në unitet.
Kush mund të bashkojë të shpërndarët?
Kush mund të ndryshojë zemrat dhe të
përtërijë shpirtrat?
Kush mund të sjellë paqe, mëshirë dhe dashuri?
Kush mund të pajtojë qiellin me tokën?
Të pajtojë njerëzit njëri me tjetrin?
Të pajtojë njeriun me njeriun tjetër?
Kush është ai njeri i madh që mund të bëjë të
gjitha këto?
Bijtë e Abrahamit, le të shkojmë!
Le të ngrihemi, të lavdërojmë, të ndërtojmë
dhe të duam.*

Hyrje

Ashu siç u kthye djali plëngrishës tek i ati pas një kohe që kishte humbur, duke shkuar larg dhe duke u endur pa asnjë qëllim, po kështu Ismaeli kthehet sot në gjirin e atit të tij Abraham, madje në gjirin e Krishtit që ka ekzistuar para Abrahamit. Ai ka ekzistuar para themelimit të botës.

Ismaeli kthehet tek Ai i cili zbriti nga qielli dhe u mishërua për të. Po, Perëndia dhe Shpëtimtari im, Ti erdhe për t'u predikuar Lajmin e Mirë të varfërve, për të shëruar zemërlëshuarit, për të shpallur çlirimin për robërit dhe për të çliruar nga errësira të burgosurit, për t'u dhënë atyre një kurorë bukurie në vend të hirit, vajin e gëzimit në vend të zisë dhe një rrobë lavdërimi në vend të një fryme dëshpërimi.

Ti erdhe për të rindërtuar rrënojat e lashta dhe për të përtërirë vendet që ishin shkatërruar me kohë; për të ripërtërirë qytetet e rrënuara, që ishin shkatërruar për breza me radhë dhe për të shpallur lirinë, paqen, shërimin dhe dashurinë. Oh, Perëndia dhe Shpëtimtari im, Ti erdhe për të shpëtuar tërë kombet!

Ne, si bijtë e Ismaelit, kemi jetuar shumë vite duke mos të të njohur Ty, duke mos ditur asgjë rreth Teje dhe shumë herë jo vetëm që të kemi mohuar dhe kemi luftuar kundër Teje, por kemi qenë armiq të Tu. Por dashuria Jote tejkalon çdo mendje, çdo imagjinatë dhe përtej armiqësisë na gjete, na drejtove, pate mëshire për ne dhe na pastrove.

Dashuria Jote, Shpëtimtari im, na solli te Ti ashtu si djali plëngrishës në gjirin e të atit, ashtu siç kthehet fëmija te gjiri i së ëmës, ashtu siç shpëtohet një person i mbytur nga anija e shpëtimit.

Perëndia dhe Shpëtimtari im, ja ku jemi, ne të kërkuam Ty dhe Ti na gjete; ne të kërkuam dhe Ti na u përgjigje; ne t'u lutëm dhe Ti dëgjove lutjet tona. Ti na deshe i pari.

Tani ne jemi bërë bij e jo skllevër, të lirë e jo robër. Ne u bëmë të drejtë në vend që të jemi të këqij; ne u bëmë si Ti, duke dashur tërë kombet.

Ne jemi bijtë e Ismaelit, bijtë e atit tonë Abraham, i cili u quajt “miku i Perëndisë”. Ne vendosëm t’u shpallim në faqet e ardhshme të gjitha kombeve dashurinë, admirimin, nënshtrimin dhe besnikërinë tonë ndaj jush. Ne jemi shermendet dhe Ti hardhia; ne jemi nusja dhe Ti dhëndri; ne jemi qyteti Yt dhe Ti Perëndia, Shpëtimtari dhe Mbreti ynë.

Me dashuri!

Bijtë e Ismaelit

Pendimi para xhamisë

Kjo është historia e kthimit tim në krishterim. Quhem Abraham. Jam shumë krenar për emrin tim arab, sepse është emri i patriarkut të madh. Emri im i ri është Timote, por kjo nuk e ndryshon faktin se unë jam Abrahami, me nofkën Abu-Kalil, biri i një çifti fshatarësh të thjeshtë. Jam rritur në një vend të thjeshtë, ku kishim rrogoza si qilima, një llambë vaji për dritë dhe djathë të fortë për ushqim. Zakonisht i bëja mësimet e mia afër përroit të vogël, i veshur me *galabianin*¹ tim të bardhë. Edhe tani vesh *galabian*.

Kur isha fëmijë, mamaja më merrte për dore dhe më çonte në fshatin *Kotab* (një shkollë islamike), ku një sheik na mësonte të lexonim, të shkruanim dhe të recitonim Kuranin. Ai na kërkonte një monedhë dhjetëcentëshe si pagesë në fund të çdo jave. Në *Kotab* mendja dhe zemra ime u mbushën me bindjen ndaj Perëndisë, Krijuesi i qiellit dhe tokës.

Kur u futa në shkollë, u interesova më tepër për mësimet e *Dhekrës* (adhurimin mistik) në xhami. Fillova të merrja pjesë në seancat mistike të grupit Sufi të fshatit. Ne adhuronim profetin Muhamet, derisa nuk ishim të vetëdijshëm për çka na rrethonte, duke përsëritur: “Oh lajmëtar i Perëndisë, na ndihmo!”.

Një ditë pas lutjeve të mbrëmjes në xhami, dy burra erdhën drejt meje dhe u prezantuan. Njëri quhej Muhamed, tjetri Salomon. Ata më përshëndetën në mënyrë të përshpirtshme dhe miqësore. Pashë në ta një mirësi unike dhe një dëshirë të vërtetë për t'i pëlqyer Perëndisë. Ata më prezantuan pjesën tjetër të miqve të tyre. Ata e donin njëri-tjetrin dhe e nxisnin njëri-tjetrin t'i bindeshin Perëndisë. Më bëri përshtypje uniteti i tyre. Ata ishin elita e të rinjve të qytetit tonë. Ata vunë re përkushtimin tim në adhurimin e Perëndisë dhe aftësitë e mia të të folurit në publik.

1 Veshje tradicionale egjiptiane për burra, e vendasve të luginës së Nilit (shënim i redaktorit).

Grupi ynë kishte një takim të hënën e parë të çdo muaji, ku zakonisht mbaja një fjalim menjëherë pas mesazhit të Emirit (drejtuesi i grupit). Në fakt kisha filluar të predikoja në xhami kur isha vetëm katërmëdhjetë vjeç. Mendoja se ishte gjë e mirë; hoxhë Shafai kishte nisur ta jepte *fatuan* (këshillë fetare) kur ishte gjashtë apo nëntë vjeç. Mbaj mend se mesazhi im i parë në xhami ishte rreth mënyrës ideale për të kremtuar datëlindjen e Profetit. Ne agjëronim dhe hanim së bashku në xhami, duke ndjekur gjurmët e profetit Muhamet, madje edhe në hollësitë më të vogla, si mënyra e të ecurit, të folurit, të luturit, të ngrënët, të pirët, të veshurit etj.

U detyrohem këtyre njerëzve sepse ata më nxitën të lexoj, të kërkoj dhe të hulumtoj. Këta faktorë më bënë ky që jam sot. Një ditë, një shoku im i tha tim eti: “Abrahami është një prej folësve publikë të grupit Suni; ai merr pjesë në të gjitha takimet e tyre publike dhe sekrete”. Isha i çuditur dhe i mërzhitur sepse ai burrë ishte personi që më kishte nxitur t’i kushtohesha thirrjes islamike dhe të futesha në Grupin e Vëllezërve Myslimanë. Ne shkonim shpesh nga një xhami te tjetra, duke shpallur thirrjen islamike. Gjithmonë dëshiroja që im atë të ishte i pranishëm kur jepja mesazhin tim.

Pasi u zbulua sekreti im, im atë filloi të më paralajmëronte dhe kërcënonte shumë herë, duke shpresuar se unë do të ndryshoja mendjen dhe të largohesha nga Grupi i Vëllezërve Myslimanë. Grupi ynë u bë i mirënjohur prej një informatori të quajtur Muhamed. Ai ndiqte tërë lajmet dhe lëvizjet tona dhe ia raportonte zyrës së Hetimit për Sigurinë Kombëtare (HSK). Ai regjistronte tërë fjalimet tona dhe i dorëzonte ato në zyrën e HSK-së. Ishte krenar kur e shikoja Muhamedin të regjistronte fjalimet e mia në xhami.

Nga ana tjetër, unë dhe im atë nuk ishim të kënaqur që HSK-ja kishte marrë emrin tim. Im atë ishte aq shumë i shqetësuar për sigurinë time, saqë shkoi te Grupi i Vëllezërve Myslimanë në xhami dhe u bërtiti në sy të të gjithëve dhe u kërkoi atyre që të më linin të qetë. Ai pastaj u kthye dhe më goditi e më theu dhëmbët. Njëri prej dhëmbëve të parë është ende i thyer, një kujtim e kohës sime me Vëllezërit Myslimanë.

Për herë të parë në jetën time, im atë dogji tërë librat e mi fetarë. Ai ishte shumë i shqetësuar për mua dhe kishte frikë se mos lëndohesha për shkak të grupit sunit. Ai madje kërcënoi se do të ndahej nga nëna nëse do të vazhdoja të shkoja në xhaminë sunite. I kërkova atij që vetëm të ulesha jashtë xhamisë, që të mund të dëgjoja sheikët e vëllezërve myslimanë, pa u futur fare në xhami. Ai pranoi me kusht që të vinte me mua. Ne uleshim jashtë xhamisë ndërsa dëgjoja me vëmendje.

Kërcënimet nuk më penguan për të përhapur thirrjen islamike. Në shkollë mbaja zakonisht një fjalim publik islamik çdo mëngjes. Detyroja motrën të vishte ferexhe. Nuk u jepja dorën grave dhe nuk dëgjoja këngë, për shkak të frikës nga ndëshkimi i Perëndisë ditën e kiametit, ndëshkimi në formën e plumbit të nxehtë në veshë. Fqinjët e mi më tallnin ngaqë isha aq i përpiktë në zbatimin e të gjitha urdhërimeve të Kuranit dhe sureve. Nuk ishte faji im; më kishin mësuar se islami ishte i rëndësishëm dhe i vlefshëm për çdo moshë dhe çdo vend dhe se islami ishte zgjidhja!

Ndërsa përpiqesha të përhapja thirrjen islamike, më erdhi një ide. Mendova se mund t'i fitoja miqtë e krishterë për islamin në mënyrë që të gjithë të shkonim në xhenet (parajsë). Po të më pyesje në atë kohë se çfarë mendimi kisha për të krishterët, do të isha përgjigjur se ata ishin të pabesë dhe politeistë, por zbulova se vetë Kurani mësonte ndryshe.

Te Surja 5:82 Kurani thotë:

“Të fortë midis njerëzve në armiqësi ndaj besimtarëve do të gjesh judenjtë dhe paganët; dhe më afër midis atyre në dashuri ndaj besimtarëve do të gjesh ata që thonë: ‘Ne jemi të krishterë’”, sepse midis atyre ka njerëz të përkushtuar ndaj nxënies dhe njerëz që kanë mohuar botën dhe nuk janë arrogantë.

PSE NUK VIJEN

MUHAMEDI NË FUND

TË BOTËS NË VEND

TË KRISHTIT SI

GJYKATËSI I DREJTË?

Sipas këtij vargu, Kurani bën një dallim midis të krishterëve dhe të pabesëve; nëse të krishterët ishin të pabesë, Kurani do t'i kishte vënë në të njëjtën kategori.

Te Surja 2:62 Kurani thotë:

“Dhe të krishterët dhe sabianët: çdokush që beson tek Allahu dhe në Ditën e Fundit dhe bëjnë drejtësinë, do të shpërblehen nga Zoti i tyre; ata nuk do të kenë frikë, as trishtim”.

U përpoqa të bind të krishterët që takoja në shkollë apo në lagje se islami ishte feja e vërtetë. Madje mbaja korrespondencë me disa të krishterë për t'i kthyer ata në islam. Si rezultat kisha një dëshirë të zjarrtë në zemër për të krahasuar islamin dhe krishterimin, për të zbuluar, një herë e përgjithmonë, se cili e kishte drejt dhe cili gabim, cila fe ishte udha e Perëndisë dhe cila ishte udha e djallit.

Kisha dy vjet që mendohesha. Shumë herë vendosa t'i jepja fund kësaj beteje të përjetshme, duke ndalur së lexuari libra të krishterë, duke u përqendruar në recitimin e Kuranit çdo mëngjes dhe duke ndjekur shembullin e profetit Muhamed. Doja të gjeja paqe dhe t'i bindesha Perëndisë përmes fesë së vërtetë. Prandaj i largova të gjitha librat e mi të krishterë, për t'u bërë mysliman i vërtetë, i përkushtuar ndaj Perëndisë së vërtetë, Allahut.

Por Perëndia nuk më la rehat. Fryma e Tij e Shenjtë më trazonte në gjumë. Sa herë shkoja të shtrihesha bëhesha i paduruar. Ndërgjegjja nuk më linte rehat. Nuk mund të flija për net me radhë. Pyesja veten: nëse Muhamedi ishte me të vërtetë Vula e Profetëve, pse nuk vjen ai në fund të botës në vend të Krishtit si gjykatësi i drejtë? Në këtë rast Muhamedi do të ishte një prej shenjave të Ditës së Fundit dhe jo Krishti. Mendoja aq shumë për sekretin përtej statusit suprem të Krishtit midis tërë profetëve, sa që Ai u bë qendra e historisë. A nuk themi që një farë ndodhie historike ndodhi para Krishtit (p.K.) apo mbas Krishtit (m. K.)? Cili është sekret i lavdisë Sate, Isa, bir i Marisë?

Këto pyetje dhe shumë të tjera më shtynë të bëja një krahasim midis Krishtit dhe Muhamedit. Pasi kalova një kohë të gjatë duke i krahasuar, mësova se ishte një krahasim jo i drejtë,

edhe në vetë Kuranin. Në Kuran nuk e gjejmë kurrë Krishtin t'i kërkojë falje Perëndisë për ndonjë mëkat apo faj, ashtu siç bënë pjesa tjetër e profetëve dhe lajmëtarëve. Krishti e kishte drejt kur i sfidoi drejtuesit e judenjve duke thënë: “Cili nga ju më bind për mëkat?” (Gjoni 8:46). Ai madje i qortoi judenjtë për dhembshurinë e tyre të rreme kur e kapën gruan kurorëshkelëse në flagrancë: “Kush nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari gurin kundër saj!” (Gjoni 8:7).

Nga ana tjetër, zbulova nga vetë Kurani se Muhamedi ishte thjesht një qenie njerëzore, si çdo njeri tjetër, me mëkatet e tij, me armiqësinë e tij ndaj të pabesëve dhe vdekjen e tij. Kurani thotë:

“Dhe kërko falje për fajet e tua dhe për burrat dhe gratë që besojnë” (Surja 47:19).

“Allahu të faltë fajet e tua të së shkuarës dhe të së ardhmes...” (Surja 48:2).

“Dhe nëse nuk të kishim dhënë forcë, a nuk do të ishe prirur ndaj tyre” (Surja 17:74).

Në komentarin e tij të Kuranit, Imam El-Sjuti shpjegon arsyet e Sures 17:74:

“Sipas Muhamedit, biri i Kaabit, nga fisi i Karzit, profeti Muhamed recitoi Suren 53 derisa tha: ‘A e ke parë Latin dhe Uzan...’ (emra idhujsh), pastaj Djalli e shtyu të thotë se myslimanët mund t'i adhuronin dhe se duhej të kërkohej ndërmjetësimi i idhujve. Kështu, u bë varg në Kuran.

Profeti Muhamed ishte aq i trishtuar për atë që ndodhi derisa Perëndia e frymëzoi me një varg tjetër: “Kurrë nuk kemi dërguar një lajmëtar apo profet para teje, por, kur shprehu dëshirën, Satani fryu pak (kotësi) në dëshirën e tij; por Allahu do të fshijë çdo (kotësi) që fryn Satani dhe Allahu do të konfirmojë (dhe stabilizojë) shenjat e Tij” (Surja 22:52).

Kjo ishte arsyeja për Suren 17:73, 74: “Dhe qëllimi i tyre ishte të të largonin nga ajo që të kemi zbuluar, për të zëvendësuar Emrin Tonë me diçka krejt ndryshe: Ja! Ata me siguri do të të kishin bërë mikun (e tyre). Dhe po të mos të të kishim dhënë forcë, ti pothuajse do të ishte prirur ndaj tyre pakëz”.

Nuk mund të gjej asnjë varg në Bibël që thotë se Krishti pothuajse u bashkua me të pabesët po të mos e kishte ndaluar providenca e Perëndisë. Arsyeja përtej këtij fakti, siç mësova nga studimet e mia, është se Krishti është Fjala e Perëndisë. Dhiata e Re, e cila u shkrua në origjinal në greqisht, pohon se Krishti është Fjala e Perëndisë në kuptimin e “mendjes së shprehur të Perëndisë”. Krishti është mendja e Perëndisë. Perëndia dhe mendja e Perëndisë janë e njëjta gjë dhe i njëjti thelb, pa ndryshim, ndarje apo veçim. Krishti është Fjala e mishëruar, Perëndia që u bë mish. Natyra e Tij hyjnore nuk është veçuar kurrë nga natyra e Tij njerëzore, as edhe për një çast apo sapo të hapësh e mbyllësh sytë.

Tërë këto mendime më bombarduan mendjen dhe u ndeshën në zemrën time. Kisha frikë nga zemërimi i Perëndisë që ra mbi të pabesët. Sa herë që gjunjëzohesha për lutje, ngrija zërin nga thellësia e zemrës: “Oh Perëndi, më trego të vërtetën. Nëse Muhamedi është i vërteti, do ta ndjek Atë derisa të vdes; nëse Krishti është i vërteti, do ta ndjek Atë derisa të vdes. Do të ta kushtoj tërë jetën Ty dhe do të të shërbej Ty tërë jetën time pavarësisht nga çmimi”.

Vazhdoja të përsërisja këtë lutje, derisa Krishti m'u shfaq në vizion, në një ëndërr. Ai më tha me zë të ëmbël: “Të dua”. Mendova thellë për dashurinë e pafund të Krishtit dhe vdekjen e Tij flijuese në kryq për të na shpëtuar dhe shpenguar. Me lotët që më rridhnin në faqe i thashë Krishtit: “Të dua. Unë të njoh. Unë e di që Ti je Alfa e Omega. E di që Ti je i përjetshëm dhe se Ti je fillimi dhe fundi”.

Isha shumë i lumtur dhe kërceja si një fëmijë i vogël, duke lavdëruar Perëndinë. Perëndia, duke qenë një gjyqtar i drejtë, e dënoi Birin e Tij për të vdekur në vendin tonë, në mënyrë që ne të mos e kalojmë përjetësinë në ferr. Ne nuk themi se Perëndia Shumë i Lartë ka një djalë nga një grua: mos e thënë Zoti! Ne e

konsiderojmë të pabesë një njeri që thotë kështu. Perëndia nuk ka pasur kurrë një grua apo djalë fizik. Ne themi se Krishti është Biri i Perëndisë në të njëjtën mënyrë si drita del nga drita. Është një marrëdhënie atë-bir frymërore. Ne egjiptianët quhemi “bijtë e Nilit”, por ne nuk themi se Nili u martua.

Ne shpallin sipas Kredos së Nices: “Ne besojmë... në një Zot Jezu Krisht, të vetëmlindurin Bir të Perëndisë, të lindur Atit para tërë kohërave, Perëndia i Perëndive, Drita e dritave, Perëndi në çdo aspekt, i lindur, jo i krijuar, duke qenë i një thelbi me Atin, nga i cili janë bërë tërë gjërat”. Në të njëjtën kohë ne dëshmojmë se nuk ka perëndi tjetër veç Perëndisë dhe ne adhurojmë vetëm Atë.

Disa javë më vonë u pagëzova më 6 shtator 1987, në një shtëpi. Në zemrën time pagëzimi ishte datëlindja ime e dytë. Kam gjashtëmbëdhjetë vjeç që jam i krishterë. I thashë gruas që, kur të vdes, në gurin e varrit të shkruhet: “Krishti është fitimtar!”.

Tërë qeniet njerëzore në këtë botë janë të vdekshme. Vetëm Krishti është i pavdekshëm. Tërë profetët janë varrosur në varre të cilat i njohim dhe vizitojmë, por vetëm varri i Krishtit është bosh, sepse Ai është në qiell, një Mbret fitimtar. Përmes vdekjes së Tij në kryq, Krishti mposhti fuqinë e vdekjes. Lavdia të qoftë Ty, Jezusi im i dashur!

Një miku im më vodhi ditarin dhe ia dha Salomonit të Grupit të Vëllezërve Myslimanë. Salomoni dhe ndjekësit e tij bënë komplot për të më futur në kurth. Ata fotokopjuan ditarin tim, në të cilin shpjegoja besimin tim në Krishtin dhe e shpërndanë te njerëzit e fshatit. Ishte si një skandal, por ashtu siç tha Jozefi kur vëllezërit e tij komplotuan kundër tij për t'i bërë keq: “Ju keni kurdisur të këqija kundër meje, por Perëndia ka dashur që t'i shërbejë së mirës” (Zanafilla 50:20). Fjala e Perëndisë thotë: “Ne e dimë se të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirë për ata që e duan Perëndinë” (Romakëve 8:28).

Pjesëtarët e familjes time u turpëruan nga unë. Ime më nuk mund të dilte në publik. Njerëzit filluan ta tregonin me gisht, sepse djali i saj e kishte turpëruar duke u bërë i krishterë. Ajo më tha se më kishte bërë lanet deri në Ditën e Fundit. Asgjë tjetër nuk e theu zemrën time sesa lëndimi, përlulja dhe fatkeqësia që i shkaktova

familjes, sidomos nënës. Por çfarë mund të bëja më tepër? E doja me të vërtetë time më, por ishte e pamundur që unë të braktisja besimin tim në Krishtin për të.

Një herë më goditi në kokë me këpucën e saj. Një herë tjetër u vesh me të zeza, duke u shpallur të gjithëve se po mbante zi për vdekjen e djalit të saj, Abrahamit.

Një ditë tërë njerëzit e fshatit erdhën së bashku për të më rrahur dhe torturuar për të më kthyer në islam. Ata më gjuajtën dhe më rrahën në sy të familjes. Ime më u gjunjësua dhe iu lut të mos më bënin keq, por ata e shkelën. Nëna ime e shkretë po qante përtokë, ndërsa i bërtisnin familjes sime: “Na turpëruat!”. Në mes të këtij kaosi një prej sheikëve të fshatit u bërtiti njerëzve: “Çfarë krimi ka bërë kjo grua e gjorë nëse djali i saj ka zgjedhur rrugën e pabesisë?”. Falënderova Zotin. Nëse nuk do të kishte qenë për shkak të mëshirës së tij, do të kisha qenë martir prej një kohe të gjatë.

Më pas të gjithë miqtë më shmangeshin. Ata mendonin se u hapja nam të keq në qytet. U bëra “mysafiri” i famshëm i rajonit të policisë së zonës dhe zyrës së HSK-së. M’u desh të kaloja shumë net në rajonin e policisë duke patur frikë për jetën time. Një natë njerëzit e fshatit u mblodhën rreth shtëpisë së familjes dhe donin t’i vinin flakën. Ata dogjën disa nga librat e mi të krishterë, ndërsa policia konfiskoi pjesën tjetër sikur të konfiskonte pronën e një trafikanti droge.

Policia vëzhgonte njëzet e katër orë shtëpinë time që të pengonte që të më vinte ndonjë material i krishterë. Shiko, por Fjala e Perëndisë më erdhi në formën e një faqeje gazete me të cilën ishte mbështjellë sandviçi! Ishte faqja ballore e gazetës, e cila përfshinte një artikull nga papa koptik Shenuda. Ai përmendte shumë vargje biblikë, si: “Mos ki frikë, sepse unë jam me ty” (Zanafilla 26:24) dhe: “Përveç kësaj Zoti vetë ecën para teje; ai do të jetë me ty; nuk do të të lërë dhe s’ka për të të braktisur; mos u tremb dhe mos u tmerro” (Ligji i Perëndisë 31:8).

Ishte një mrekulli dhe shenjë nga qielli që më erdhi ajo gazetë nën zinxhirin e fortë të forcave të policisë që rrethonin shtëpinë time. Më inkurajoi dhe më ngriti lart në një kohë kur isha në nevojë

të madhe për ndihmën e Perëndisë. Sapo mbarova së lexuari atë faqe gazete, një polic trokiti në derë. Dikush në familjen time, duke pasur frikë për jetën time, rroku gazetën dhe e dogji. Ishte shumë e trishtueshme që humba burimin tim të ngushëllimit, por, për habinë time, të nesërmen po ecja te cepi i rrugës kur gjeta një kopje tjetër të së njëjtës faqe përtokë! Çohesha çdo mëngjes në orën 4 nga zëri i nënës, që i thërriste Allahut që të më kthente në Islam.

Nuk është se dua më shumë të krishterët sesa nënën time. Në fakt ime më është më e çmuar sesa çdo mysliman apo i krishterë. Nga ana tjetër, kam dikë më të çmuar sesa ime më apo vetë jeta ime:

Zotin im Jezu Krisht! Nëse nuk e dua më tepër se veten time, nuk do të meritoj të kem pjesë në Të.

Ime më nuk la gur pa lëvizur për të më kthyer në islam. Ajo vizitoi një yshtës për të më yshtur. Myslimanët mendojnë se xhindet besojnë te Kurani. Shiko, nuk kishte asgjë që mund të bënte yshtësi për të më ndikuar. Po i lutesha Perëndisë Shumë të Lartë në emër të Jezu Krishtit, emri që tmerron tërë demonët dhe xhindet. Për çudi, yshtësi i tha nënës: “Yt bir po ndjek një shteg nga i cili nuk ka për t’u larguar kurrë!”.

Perëndia ka bërë shumë shenja dhe mrekulli në jetën time. Ndihej i trimëruar sa herë kujtoj ndonjë prej tyre. Ato janë pika referimi përgjatë rrugës së dashurisë së pashtershme të Perëndisë, që më ruajti që nga fillimi dhe hodhi vështrimin drejt meje dhe më solli në këtë vend gjashtëmbëdhjetë vjet më parë. Perëndia nuk më ka braktisur kurrë, as për një çast!

MË INKURAJOI DHE MË

NGRITI LART NË NJË

KOHË KUR ISHA NË

NEVOJË TË MADHE PËR

NDIHMËN E PERËNDISË

Abrahami

Bekuar qoftë populli i Egjiptit!

Quhem Myzafer. Kam lindur më 1969, i parëlinduri i një familjeje të klasës së mesme, që jetonte në një qytet e bukur e të qetë. U rrita me mend në kokë. Isha ndryshe nga fëmijët e tjerë. Nuk luaja shumë apo të sillesha vërdallë si fëmijët e tjerë.

Im atë punonte në një qytet tjetër, kështu që më duhej të kujdesesha për dy vëllezërit e mi: Hasanin, i mesmi, dhe Anuarin, më i vogli. M'u desh të luaja rolin e babait që mungonte shumicën e ditëve të javës. Shumë vite kaluan pa problem për familjen time dhe mua. Nga ana financiare ishim mirë. Shkoja në shkollë private. Si myslimanë luteshim dhe agjëronim dhe zbatonim urdhëresat fetare në mënyrë të moderuar, larg fanatizmit apo fundamentalizmit.

Një ditë m'u shfaqën shumë pyetje në mendje dhe e ndryshuan plotësisht jetën time: nga një jetë e zakonshme në një jetë plot me të papritura dhe ndryshime. Kjo ishte dita kur fillova shkollën e mesme. Ajo periudhë është shumë e rëndësishme për këdo, sipas mendimit tim, sepse në atë periudhë personi fillon të kërkojë identitetin e vet, për të gërmuar gjërat që deri në atë çast i ka marrë si të mirëqena.

Secili prej nesh ka të trashëguar fenë, gjuhën, racën dhe gjininë. Askush nuk mund të zgjedhë ndonjërin prej këtyre faktorëve, të rëndësishëm, por edhe të frytshëm në formimin tonë. Ne merremi me këtë trashëgimi të detyrueshme me veten, me Perëndinë dhe me të tjerët. Për shembull, ne si myslimanë kemi lindur dhe jemi rritur me urrejtje ndaj judenjve dhe të krishterëve dhe me besimin se myslimanët janë populli më i mirë në tërë botën. Askush nuk mund të mendojë se të tjerët (judenjtë, të krishterët etj.) mund të kenë të drejtë. Kjo ide se të tjerët mund të jenë të drejtë nuk ekziston, as edhe një herë.

Vetëm pak njerëzve do t'u shkonte ndërmend të shqyrtonin gjërat që kemi trashëguar apo të vinte në dyshim se sa i drejtë ishte ky trashëgim. Nëse pyesim të tjerët (judenjtë dhe të krishterët) për të shqyrtuar trashëgiminë e tyre dhe ta ndreqin, do të thotë se ne jemi shumë të sigurt se ata e kanë gabim dhe ne i konsiderojmë ata të verbër, sepse ata e pranojnë trashëgiminë e tyre pa shqyrtim. Do të ishte e udhës nëse ne do të bënim atë që u kërkojmë të tjerëve. (Është e logjikshme që t'i trajtosh njerëzit në të njëjtën mënyrë siç dëshiron të të trajtojnë.) Mendoj se shqyrtimi i trashëgimisë sonë dhe përpjekja për të zbuluar të vërtetën do të na rrënjosë thellë në fusha të mira dhe më elastike, për të ndryshuar fushat e paditurisë dhe të kotësisë. Me siguri Perëndia i vërtetë do njerëzit që kërkojnë të vërtetën, dritën, të mirën dhe jetën më të mirë.

Koha e shkollës së mesme filloi me shumë miqësi të reja në një shkollë të re plot me surpriza dhe të vërteta. Mendoj se brezi im do të kujtohet gjatë tërë historisë së shkollës. U njoha me studentë ateistë, që nuk besonin në ekzistencën e Perëndisë, studentë nga

ME SIGURI PERËNDIA

DO NJERËZIT QË

KËRKOJNË TË

VËRTETËN, DRITËN, TË

MIRËN DHE JETËN MË

TË MIRË

grupe fundamentaliste islamike dhe studentë të tjerë që pëlqenin jetën e tyre studentore dhe nuk u interesonte gjë tjetër veç vajzave. Ishte një larmi shumë e ndryshme dhe e ndërlikuar për mua. Ishte një kërcim i madh për mua: nga një jetë normale, pothuajse e mërzitshme, në një jetë shumë të pasur në sasi e cilësi.

Fillova të kem miqësi dhe njoha një person që u bë mik im i ngushtë në një kohë të shkurtër. Pas gati gjashtëmbëdhjetë vjetësh miqësie, kuptova se gjithkush që nuk ka përjetuar një miqësi të tillë do të mbetet i vetmuar për pjesën tjetër të jetës, duke mos ditur gjë për marrëdhëniet e ngrohta, shoqërinë, ndershmërinë dhe besnikërinë.

Një person i tillë nuk do të njohë kurrë të tjerë, sepse ai nuk ka njohur kurrë veten. Më fal, jam shumë fanatik për shoqërinë. Miku im i ri, Bazili, kishte mendime të njëjta rreth njerëzimit dhe zanafillës

së tij të vetme, me rrënjët tek ati ynë Adam dhe nëna jonë Eva. Ai besonte, gjithashtu, se vëllazëria dhe miqësia ishin ndjenja që duhet të drejtojnë tërë marrëdhëniet njerëzore. Është e vetmja ndjenjë që tejkalon tërë iluzionet dhe pengesat e vërteta të besimeve, gjuhës, ngjyrës, gjinisë dhe klasës shoqërore. Ai thoshte shpesh se nëse tërë qeniet njerëzore do të merrnin në konsideratë se të gjithë ne kemi të njëjtën origjinë, bota do të ishte më e lumtur, pa luftëra, zi buke apo beteja. Bota do të bëhej një shtëpi e vogël që i përkiste një familjeje të madhe, ku mbizotëron paqja, drejtësia, barazia dhe liria.

Këto parime ishin shqetësimi ynë kryesor, edhe në marrëdhëniet tona emocionale. Ne kishim një dashuri platonike: dashuri që vlerëson frymën dhe hedh poshtë dëshirat e mishit. Ato çaste, ditë dhe vite ishin me të vërtetë të mrekullueshme. Ne ishim adoleshentë idealistë, me zemrat, pafajësinë dhe kureshtjen e fëmijëve. Utopia ishte ëndrra jonë, ditë e natë.

Kujtoj se kaluam shumë net duke diskutuar dhe lexuar. Familja ime kishte një apartament tjetër ngjitur me atë ku jetonim. Ai apartament u kthye në vendin e fshehtë ku unë dhe Bazili kalonim shumë kohë duke shkruar dhe dëgjuar këngët tona të preferuara dhe duke lexuar çdo lloj libri, i lejuar ose jo. Mendoj se librat e palejuar kishin një farë tërheqjeje. Nuk ishin cigaret apo droga që na tërhiqte, por librat e palejuar, si *Perëndi, mos më lejo të fitem në qiell nëse ka mure!* nga Salah Jahin.

Bazili bënte shumë pyetje. Ai tha se pohimi i islamit se judaizmi dhe krishterimi u prishën kishte gjasa të hidhte poshtë çdo fe, përfshirë vetë islamin. E pyeta: “Si ka mundësi? Islami është feja e vetme që është e mbrojtur dhe e ruajtur” dhe i citova vargun e famshëm të Kuranit:

Ne, pa dyshim, kemi dërguar Mesazhin; dhe Ne me siguri do ta ruajmë (nga prishja) (Surja 15:9).

Ai më tha: “Ne i besojmë këto fjalë sepse jemi myslimanë. Asnjë prej nesh nuk përpiket të shqyrtojë çështjen e prishjes në mënyrë asnjënjëse dhe objektive. Për shembull, a e dërgoi Perëndia Torahun (Dhiatën e Vjetër) dhe Zaburin (Psalmet) dhe Biblën

(Dhiatën e Re)?”. Kur unë i thashë po, Bazili më pyeti pastaj: “A ka ndonjë që mund të ndryshojë fjalët e Perëndisë?”.

I citova vargjet që pohojnë se nuk ka ndryshim në fjalët e Perëndisë. Asnjë qenie njerëzore, as engjëll nuk mund ta bëjnë një gjë të tillë, sepse Perëndia është i Plotfuqishëm, Shumë i Larti dhe më i Madhi dhe Ai mund të mbrojë Librat e Tij.

Pastaj Bazili tha: “Ti beson se Perëndia është i Plotfuqishëm, Shumë i Larti dhe më i Madhi dhe askush nuk mund të ndryshojë fjalët e Tij; atëherë si mund të lejojë të ndodhë kjo prishje jo vetëm në një prej Librave të Tij, por edhe në të gjithë Librat e Tij përveç njërit? Si mund të lejonte Torahun që iu dërgua Moisiut të prishej? Si mund të lejonte Zaburin (Psalmet) që iu dërgua Davidit të ndryshohej? Dhe, në fund, si mund të lejonte Perëndia që Dhiata e Re e dërguar përmes Isait të ndryshohej?

A ka mundësi pas gati gjashtëqind vjetësh, gjashtë shekuj të plotë, periudhë në të cilën breza të tërë jetuan dhe vdiqën në mashtrimin dhe shtrembërimin e Librave të Shenjtë, që Perëndia të sillte një Libër që askush nuk mund ta prishte?

Krejt papritur Perëndia është bërë i Plotfuqishëm, Shumë i Lartë, duke ruajtur fjalët e Tij nga prishja! Dhe kjo pas një historie të gjatë në të cilën Librat e Tij u prishën dhe shërbëtorët e Tij kanë humbur rrugën – bijtë e Izraelit që ishin kombi më i përkrahur i Perëndisë dhe priftërinjtë që do të recitonin Librin, urdhërojnë atë që është e drejtë dhe ndalojnë atë që është e keqe! A ka mundësi që të gjithë ata kanë humbur rrugën? A mund të imagjinosh që Perëndia, i Cili nuk mund të mbrojë Librin e Tij që të shtrembërohej, ndryshohej dhe prishej, mund të mbrojë adhuruesit e Tij?”.

Mendoja për këto dhe nuk kisha përgjigje. E dija që çështja nuk ishte të gjeja një zgjidhje apo përgjigje për të shpëtuar Perëndinë nga kjo gjëegjëzë që Ai e kishte krijuar Vetë. Ndërkohë e dija që pyetjet e Bazilit ishin të sinqerta dhe logjike. E dija që ai ishte i sinqertë në kërkimin e Perëndisë dhe nuk kërkonte kënaqësitë e botës. Ai më pyeste shpesh se pse ne myslimanët pohojmë se Librat e Shenjtë janë të prishur, por, në të njëjtën kohë, ngulim këmbë se Kurani është i ruajtur – sikur Kurani të ishte Libri i vetëm i Perëndisë. A bën Perëndia ndonjë parapëlqim

të një libri në krahasim me të tjerët, apo ndonjë profet në dallim me një tjetër?

A nuk kujdeset Perëndia për këta breza të njerëzimit, që vdiqën në besimet e tyre të rreme, duke menduar se ato ishin të vërteta? Si mund t'i lejonte Perëndia të kushtonin jetët e tyre për të ndjekur këta Libra me tërë zemër nëse ata ishin me të vërtetë të prishur?

Nuk besoj se Perëndia i vërtetë do të bënte një diskriminim midis Librave të Tij apo Profetëve të Tij. Ai nuk do të bënte dallim midis arabëve apo atyre që nuk janë arabë, veçse ndaj qëllimeve të zemrave të tyre. Prandaj, ne duhet t'ua bëjmë këto pyetje jo vetëm judenjve dhe të krishterëve, por edhe vetë Perëndisë Shumë të Lartë.

Ndieja se Bazili ishte gjithmonë i sigurtë në çdo fjalë që thoshte. Mbaj mend se kalonim shumë net duke lexuar tre librat: Torahun, Biblën dhe Kuranin, duke u përpjekur të gjenim ngjashmëri dhe ndryshime midis tyre. Kalonim një kohë të mrekullueshme, edhe pse ishte tepër lodhëse si mendërisht, ashtu edhe emocionalisht. Neutraliteti dhe objektiviteti në kërkim nuk ka qenë kurrë një çështje e thjeshtë. Nuk ka asgjë më të lehtë sesa të shpallësh një farë feje të drejtë apo të gabuar pa një kërkim të vërtetë, një kërkim që do të kënaqë si ndjekësin, ashtu edhe Perëndinë.

Bazili pyeti një herë: “Kush vjen më parë, monedha origjinale apo ajo e falsifikuar?”. Unë iu përgjigja ajo origjinale, e pasuar nga ajo e falsifikuar. Ai u përgjigj: “Kjo është logjike, por si mund të lejonte Perëndia që tre librat e Tij të parë të prisheshin dhe të mbante librin e Tij të katërt (Kuranin) të paprekur? Cili është standardi që përdorim për të kontrolluar prishjen: librat më të hershëm apo librat më të vonët?”. Bazili më sfidoi: “Më fal, miku im, por si ka mundësi që dikush që lejon që librat e Tij të tjerë të prishen të na kërkojë t'i besojmë librit të Tij të katërt?”.

A e beson se i pranova këto pyetje të guximshme nga Bazili, pa u ndier se ai po tallte Perëndinë apo Kuranin? E dija që ai e donte Perëndinë dhe i respektonte njerëzit. Ai thjesht po mendonte me paanësi, me ndershmëri dhe objektivitet. Ai thoshte shpesh: “Në jetën e përtejme nuk do të na ndihmojë asgjë tjetër veç së

vërtetës”. Bazili bënte pyetje logjike si këto: “Si u prishën librat e shenjtë? Kur? Ku? Dhe kush e bëri?”

NUK KA ASGJË MË

TË LEHTË SESA TË

SHPLLËSH NJË FE TË

DREJTË APO TË GABUAR

PA NJË KËRKIM TË

VËRTETË

Këto ishin pyetjet të cilave asnjë mysliman, në të shkuarën apo në të tashmen, nuk kishte bërë përpjekjen më të vogël për t’iu përgjigjur. Çështja e prishjes është aq e qartë sa drita e diellit; vetëm një person i paditur do ta anashkalonte. Bazili ishte më tepër i interesuar se unë në çështjet e fesë dhe jetës pas vdekjes. Një mbrëmje, ndërsa ishim duke folur, papritur mua dhe Bazilit na erdhi një ide në të njëjtën kohë (si ajo “telepatia” për të cilën kemi dëgjuar). Ideja ishte të shkruanim një libërth që përmbante parimet, ëndrrat, mendimet, dialogët dhe kujtimet tona të bukura.

Ishte një ëndërr e veçantë që nisi atë mbrëmje më 1986: një mbrëmje e paharruar! Titulli i libërthit do të ishte “*Ne nuk besojmë*”. Ideja e tij kryesore ishte të shpjegonim çfarë nuk besonim dhe pse. Kujtoj një fjali nga hyrja e libërthit: “Ne jemi robër të zakoneve, traditave, ndjenjave të përbashkëta dhe shqisave të paafta...”.

Një ditë Bazili erdhi të më takonte. Pashë në sytë e tij diçka që nuk e kisha parë më parë. Ai dukej si dikush që mbante një sekret që nuk mund të mbahej më. Ndjeva që sytë e tij po e zbulonin atë sekret, edhe para se gjuha e tij të fliste. Ai filloi të ecte para e mbrapa, duke folur si dikush që mendon me zë të lartë dhe duke mos më folur mua në veçanti. Ishte një e folur unike!

“Ti e di që për një kohë të gjatë kam qenë duke kërkuar dhe lexuar të tërë librat e shenjtë dhe librat laikë. Gjithmonë jam përpjekur të jem objektiv. Nuk kërkoj gjë tjetër veç Perëndisë. Nuk kam qëllim të ngre një fe mbi të tjerat për ndonjë arsye.

Pas një kohe të gjatë kërkimi studimor dhe netëve pa gjumë, duke kërkuar për një çast sigurie dhe një zemër babai për të mirëpritur djalin plëngprishës, dua të të them se rruga e kërkimit nuk është fushë me lule. Përkundrazi, shumë herë ndihesha i

përfshirë në një mori pyetjesh pa përgjigje. Ndonjëherë isha gati të braktisja objektivitetin tim dhe të përkrahja cilëndo fe, si një njeri që po mbytet duke u kapur pas ç'të gjejë, por nuk mund të mohoj fuqinë e Shumë të Lartit që më rrethonte. Kur arrita fundin, tërësisht i pashpresë, mund të ndieja një shpresë të re që po futej në shpirtin tim, duke më dhënë forcë të re për të më ngritur dhe për të më drejtuar hapat rrugës.

Çdo mëngjes përtërija zotimin tim për të kërkuar qëllimin dhe për të ngulur këmbë, derisa të zbuloja të vërtetën, për të zbuluar Perëndinë që mund të më pajtonte me qiellin, me Vetën dhe me njerëzit e tjerë: të gjithë njerëzit e tjerë, miqtë dhe armiqtë. Po kërkoja një Perëndi që mund të më ndryshonte zemrën, madje të krijonte një zemër të re brenda meje: një zemër që di se si ta lavdërojë, si të ketë mëshirë, si të falë, si të kujdeset, si të ndriçojë dhe si të ndryshojë botën për më mirë!

A do ta besojë, miku im? Unë e kam gjetur atë Perëndi të mrekullueshëm e të madh! Ai është Shpëtimtari im, Perëndia im, kurora ime, forca ime, Zoti im, çështja ime dhe beteja ime: Jezu Krishti!”.

E njihja Bazilin shumë mirë dhe njihja mendimin e tij progresiv, por megjithatë mbeta i tronditur kur dëgjova që e kishte braktisur islamin për t'u bërë femohues. Shoku im i ngushtë, të cilin e doja, e kishte braktisur islamin dhe ishte bërë i pabesë. Nuk mund të flisja me të. Ai e kuptoi tronditjen time dhe më la vetëm që ta rishikoj miqësinë tonë dhe kërkimin tim vetjak.

Isha i shqetësuar dhe ndjeva se dyshimi u fut në besimet e mia të trashëguara. Ndjeva që themeli po më tundej nga poshtë. Mendova në zemrën time se isha zënë në kurth nga dyshimet e mia, sepse nuk studiova dhe ndoqa fenë time ashtu siç duhej. Mendoja se nëse do të studioja islamin dhe të zbatoja tërë urdhërimet e tij dhe rregullat shtesë, do të kisha përgjigje për të gjitha pyetjet e mia. Vetëm atëherë do të zhdukeshin dyshimet nga zemra ime dhe do të zëvendësoheshin nga një besim i thellë në islam, feja ime, po ashtu edhe ajo e atit tim. Më tej, do të isha në gjendje ta drejtoja mikun tim, Bazilin, i cili kishte dalë nga rruga dhe ishte bërë i pabesë.

Në fakt shkova te Bazili dhe i thashë atë që mendoja. U trondita kur dëgjova përgjigjen e tij. Ai nuk më refuzoi as mua, as atë që i thashë. Ai nuk ishte as i mërzitur. Përkundrazi, ishte i lumtur kur dëgjoi për zbulimet e mia, sikur të donte të studionte dhe të ndiqte islamin dhe të bëhej një mysliman i vërtetë në kuptimin e vërtetë të fjalës.

Bazili, në fakt, më nxiti kur më tha: “E vërteta nuk i përket njeriut, por njeriu i përket së vërtetës. Perëndia nuk do ta lejonte kurrë dikë që e kërkon me sinqeritet që të dalë jashtë rruge. Prandaj, nuk jam i shqetësuar për ty apo për veten. Vazhdo me planet e tua dhe ndiq islamin dhe Perëndia të dhëntë sukses. Por ki kujdes, Myzafer; qëllimet e mira nuk mjaftojnë për të gjetur të vërtetën. Qëllimet e mira bashkë me kërkimin e paanshëm dhe të drejtë, kombinuar me vendosmërinë e zellshme do të të çojnë në vend të sigurt. Perëndia do të të tregojë udhën, të vërtetën dhe jetën më të mirë”.

Kështu fillova një jetë përkushtimi të rreptë dhe studim të thellë të islamit. U futa në një grup islamik, që quhej “Grupi i paraardhësve”. Ne zbatonim së bashku tërë lutjet e detyrueshme në xhami, merrnim pjesë në studimet doktrinare dhe dilnim për t’u bërë thirrje të rinjve për një jetë kushtuar islamit. Herë pas herë unë me vëllezërit bënim pushim për disa ditë, ndonjëherë një javë të tërë, për të adhuruar dhe për t’u lutur në xhami të tjera në qytete të ndryshme.

Zakonisht ngrinim kampe dhe recitonim Kuranin dhe diskutonim çështjet fetare të kohës dhe çështjet politike që kishin të bënin me grupin tonë. Këto aktivitete bëheshin nën mbikëqyrjen e profesorëve të universitetit dhe profesionistëve tepër të arsimuar (mjekë, inxhinierë, avokatë, mësues etj.). Pavarësisht nga ky përkushtim i ri dhe ndryshim i madh në shumë aspekte në jetën time të vjetër në shtëpi, me fqinjët e mi dhe me shokët në shkollë, ende nuk shikoja TV, nuk dëgjoja këngë dhe nuk merrja pjesë në asnjë lloj aktiviteti argëtues.

Shpesh e urdhëroja nënën time dhe kushërirat e mia të vishnin ferexhe (veshja islamike për gratë). I urdhëroja miqtë e mi të luteshin në kohën e duhur. Tërë marrëdhëniet e mia ndryshuan, përveç

miqësisë me Bazilin. Ne ishim të kundërt, sidomos në besimet tona. Nga ana fetare ai ishte një i pabesë femohues, por nga ana njerëzore, ai ishte miku im më i mirë, të cilin nuk mund ta braktisja.

Po, ai ishte i pabesë, sepse u bë i krishterë, por përsëri ishte i ndershëm, i sinqertë, besnik dhe i dashur me mua. I lutesha Perëndisë ta drejtonte Bazilin të kthehej në islam. Vëllezërit e Grupit të Paraardhësve më kërkonin gjithmonë t'i jepja fund marrëdhënies sime me të dhe të zihesha me të, sepse ai ishte tani një i pabesë. Në atë kohë në qytet dihej se Bazili ishte bërë i krishterë. Si rrjedhojë, ai përballej me shumë përndjekje.

Megjithatë, e shikoja Bazilin të qëndrueshëm, po ashtu edhe miqësor. Ai madje shfaqte dashuri dhe falje ndaj përndjekësve të tij. Isha i mahnitur dhe i tronditur në të njëjtën kohë. Kishte shumë pyetje që më turbullonin mendjen: Si mund të ishte i mbushur me një paqe e dashuri të tillë, duke qenë një person i pabesë? Pse nuk ua kthente të keqen me të keqe: sy për sy e dhëmb për dhëmb?

Ai thoshte shpesh se ndiqte hapat e Krishtit në të Cilin besonte, duke dashur armiq të tij dhe duke falur ata që e trajtonin keq. Para një dashurie të tillë, tërë vitet e përkushtimit dhe të fundamentalizmit tim, tërë ato gjëra që më ngurtësonin ndaj zemrës dhe dashurisë së tij, u zhdukën.

U përballa me këtë dashuri dhe, nga ana tjetër, me tërë pohimet se feja ime ishte feja e vërtetë, se Allahu ishte Perëndia i gjithësisë, se ne myslimanët ishim njerëzit më të mirë në tërë botën dhe se profeti ynë, Muhamedi, ishte vula e tërë profetëve dhe lajmëtarëve të Perëndisë. Tërë këto pohime nuk mund të qëndronin përballë atij lumi të tejmbushur të dashurisë. Më bënë të kthehesha te përkushtimet e mia rituale, duke shpresuar se një ditë do të ndryshoja dhe do të bëhesha më i fortë se Bazili dhe Perëndia i tij. Pastaj do t'u kundërvihesha dhe do t'i mundja. Pas plot dy vitesh përkushtimi të rreptë islamik dhe kërkimi të sinqertë, fillova të zbuloj diçka që tronditi tërë qenien time dhe më bëri të dyshoj si asnjëherë tjetër. Zbulova se tërë urdhërimet islamike për adhurimin nuk ishin rezultat i frymëzimit hyjnor islamik; ato ekzistonin në Arabi para Muhamedit dhe Kuranit. Zbulova gjithashtu se *Sharia* (ligji islamik) dhe tërë ndëshkimet

praktikoheshin para islamit. Shumë mësimë islamike ishin marrë nga Torahu, si vrasja me gurë e atyre që shkelnin kurorën, prerja e dorës së hajdutit etj.

Zbulova gjithashtu se krishterimi i vërtetë ishte tërësisht ndryshe nga ajo që e paraqiste islami. Islami sulmonte krishterimin, duke pohuar se të krishterët besonin në tre perëndi dhe se Perëndia u martua me Marinë dhe lindën Jezusin, birin e perëndive. Islami pohonte gjithashtu se të krishterët e adhuronin Jezusin dhe Marinë si perëndi, përveç Perëndisë së vërtetë. Zbulova se tërë këto gjëra ishin absolutisht të rreme. Ato ishin marrë nga besëtytnia mbizotëruese në Arabi para dhe gjatë epokës së Muhamedit.

<i>ZBULOVA SE</i> <i>KRISHTERIMI I</i> <i>VËRTETË ISHTE</i> <i>TËRËSISHT NDRYSHE</i> <i>NGA AJO QË</i> <i>PARAQISTE ISLAMI</i>	Krishterimi i vërtetë besonte në një Perëndi gjashtë shekuj para islamit dhe solli parime dhe mësimë sublime, të cilat çdo qenie njerëzore nuk duhet të bëjë gjë tjetër veç t'i nderojë. Pas katër vite studimesh, diskutimesh, kërkimi dhe përkushtimi në Grupin e Paraardhësve, kombinuar me net pa gjumë dhe sy të mbushur me lot, duke i kërkuar Perëndisë të më drejtojë në udhën e drejtë, vendosa të ndalesha dhe të shqyrtoja gjithçka nga fillimi në jetën time. Nga ana tjetër kisha
--	---

një problem tjetër. Isha i zotuar të takohesha me grupin çdo ditë në xhami për lutje dhe studim. Si mund të largohesha papritur? Si mund të rruga mjekrën dhe të braktisja kodin e veshjen islame (galabian)? Dhe shumë pyetje të tjera...

Çfarë do të mendonin ata, duke marrë parasysh se kisha një lidhje me Bazilin, i cili ishte bërë i krishterë? Ata do të thoshin se edhe unë isha bërë i krishterë si ai. Kjo do të më shkaktonte shumë probleme dhe përndjekje. Nuk kisha zgjedhje tjetër veçse të mposhtja çdo frikë dhe të përballesha me të vërtetën, këtë herë me logjikë dhe dituri. Pas katër vjetësh kërkimi studimor, nuk kisha zgjedhje tjetër veçse të pranoja rezultatin, pavarësisht nga çmimi.

Kështu, reshta tërë veprimtaritë e mia dhe i kërkova Perëndisë të më tregonte udhën e drejtë. Në atë kohë isha më dyshues për islamin dhe më i bindur për Krishtin. Për katër vjet miku im Bazil bëri çdo përpjekje për të më shpjeguar tërë çështjet dhe problemet me të cilat përballesha rreth krishterimit. Çdo ditë ai, pa u lodhur dhe me mirëbesim, fliste me mua rreth Krishtit. Isha pothuajse gati të pranoja Krishtin si Perëndi dhe Shpëtimtar, por kisha diçka brenda meje që ende nuk e pranoja këtë besim. Ende nuk isha mbushur me atë besim në Krishtin. I thashë Bazilit se nuk e dija arsyen.

Ai tha: “As unë nuk e di, por a beson se Perëndia njeh gjithçka dhe se Ai është i vetmi që mund të të japë përgjigje dhe të plotësojë tërë urinë tënde për të vërtetën?”.

Iu përgjigja: “Po”. “Edhe unë. Le të lutemi dhe t’i kërkojmë Perëndisë që të të zbulohet në mënyrë të qartë. Perëndia në të cilin besojmë është i vërtetë dhe i afërt. Ai dëgjon lutjet tona dhe flet me ne. Ai është gjallë dhe mund të bisedojë me ne. Ai nuk është një iluzion”.

Rashë dakord me Bazilin dhe filluam të luteshim, duke i kërkuar Perëndisë të më zbulohet në mënyrë të qartë, të më drejtonte dhe të shuante etjen time për të vërtetën. Një natë të ftohtë marsi të vitit 1988, e kalova gjithë natën duke u lutur me lot deri në agim. Hapa zemrën dhe katër vitet me dhimbje e beteja. Ende e mbaj mend atë natë njëmbëdhjetë vjet më parë si të ishte dje. Ishte një natë në Vendin Shumë të Shenjtë pas katër vjet lodhjeje dhe pasigurie. Isha përpjekur gjithmonë t’i pëlqeja Perëndisë për të ndier që Ai ishte me mua dhe afër meje, edhe pse një çast. Por sa më tepër i kushtohesha islamit, aq më i vetmuar ndihesha; sa më tepër i bindesha, aq më i shqetësuar bëhesha; sa më tepër i perëndishëm bëhesha, aq më i frikësuar isha. Katër vjet pa paqe dhe siguri. Pohimi im se Perëndia i islamit ishte më afër nesh se vetë ne dukej pa bazë.

Edhe pse nuk e kisha rrëfyer ende Krishtin si Perëndinë tim, sapo i isha afruar Atij dhe kisha prekur cepin e mësimëve të Tij. Ai ngriti zemrën time drejt Tij dhe më kompensoi për vitet e varfërisë, vetmisë dhe hidhërimit. Ai më mbushi me gëzim, paqe dhe një farë

qetësie që nuk mund ta shpjegoja, diçka që nuk e kisha përjetuar kurrë më parë në jetën time.

Herët atë mëngjes doja të vrapoja te të tërë pjesëtarët e familjes, miqtë e mi dhe të njohurve, për t'u treguar për thesarin që zbulova: Perëndinë e vërtetë që kisha gjetur te Jezu Krishti, i cili më donte para se ta doja unë.

Vrapova te Bazili dhe i tregova atij tërë historinë, sikur ai të mos e dinte. Ai më dëgjoi ndërsa lotët e tij po i rridhnin në faqe. Ai e lavdëroi Perëndinë për mua si një nënë që pranon djalin e saj apo një atë që pret katër vjet që t'i kthehet djali plëngprishës.

I juaji,

Myzaferi

Përtej velit

Secili prej nesh ka copëza kujtimesh të jetës së tij, ëndrra të fëmijërisë së hershme, të gjithë faktorë që i formojnë karakterin; pothuajse mbaj mend çastin kur linda. Ai çast është ngulitur në kujtesën time, sepse nëna ime më tregoi për këtë. Ishte një e mërkurë e vitit 1971. Unë isha vajza e parë e familjes. Isha gëzimi i parë, foshnja që qau e para në shtëpi.

Jam më e madhja nga katër motra që jemi. Gjendja jonë financiare ishte mesatare, ashtu si ajo e çdo familje të zakonshme. Im atë bënte të pamundurën për të siguruar për nevojat tona. Ëndrra e tij ishte të na jepte një edukim të mirë, sidomos mua. Studiova në shkollën publike. Të gjitha ishim vajza, kështu që im atë donte të kishte një djalë. Për sa i përket fesë, u rritëm me vlera morale dhe përkushtim fetar.

Im atë ishte një mysliman i vërtetë. Duke u rritur në një zonë fshatare, im atë ishte i prirur të zbatonte të gjitha ritet dhe traditat fetare. Për sa i përket nënës, ajo ishte më pak konservative sesa im atë. Ajo lutej herë pas herë. Mbaj mend që ajo dhe babai diskutonin shumë për këtë. Ai donte që të dy të ishin shembuj të mirë për ne, që të zbatonim të gjitha kërkesat fetare. Im atë çohet herët për lutjen e agimit në xhaminë afër. Ndonjëherë zgjohesha nga zëri i *azanit* (thirrjes për lutje). Habitesha nga këmbëngulja e tim eti për të bërë pesë lutjet e detyrueshme në kohën e duhur në xhami. Asgjë nuk e ndalonte të bënte diçka të tillë, as i ftohti i dimrit, as i nxehti i verës, as sëmundja.

E pyeta një herë: “Pse nuk lutesh në shtëpi kur është ftohtë?”. Ai u përgjigj se sa më shumë shkonte në xhami në një kohë aq të keqe, aq më tepër do ta shpërblente Perëndia. Im atë, si konservator, ishte shumë besnik ndaj islamit dhe ende është.

Kur isha shtatë vjeç, im atë më nxiste të agjëroja tërë muajin e Ramazanit (Ramazani është një muaj kalendarit islamik, në të cilin tërë myslimanët janë të detyruar të agjërojnë). Dhe pastaj më tregoi një prej haditheve (traditat e profetit): “Mësoji derisa të bëhen shtatë vjeç dhe rrihi derisa të bëhen dhjetë vjeç”.

Ndihesha e uritur gjatë ditës së gjatë të agjërimit, sidomos në atë moshë, por isha besnike dhe e durueshme deri në fund të ditës. Arrija të agjëroja tërë muajin. Im atë ishte shumë i lumtur dhe ua shpallte lajmin tërë pjesëtarëve të familjes. Ai ishte shumë krenar për përkushtimin tim fetar.

Unë isha shumë e lumtur duke e ditur se Perëndia do të më shpërblente sipas premtimit të Tij. Por gëzimi im i madh ishte se arrita ta kryeja këtë detyrë të vështirë. Deri në moshën dymbëdhjetëvjeçare nuk lutesha rregullisht dhe babai zihej gjithmonë me ne për këtë çështje. Disiplina si në studim, ashtu edhe në lutje, ishin tema shumë të rëndësishme, që krijonin shumë zënka dhe fjalë tërë kohën që jetuam në shtëpi.

Babai kishte një mënyrë ndëshkuese, të cilën e refuzoja me forcë. Nëse ndonjë prej nesh nuk lutej për ndonjë arsye, përveç atyre të lejueshme, ai nuk hante me ne në të njëjtën tavolinë sipas traditës së Profetit. Çuditesha se si Profeti mësonte parime të tilla që shkaktonin ndarje familjare. Çfarë lloj përkushtimi priste im atë që të vinte nga një ndëshkim i tillë?

U rritëm me idenë se të krishterët ishin të pabesë dhe politeistë dhe nuk ishin të denjë për miqësinë apo shoqërinë tonë. Kishte vetëm një përjashtim nga ky rregull. Një prej miqve të babait, me emrin Fozi, ishte i krishterë. Babai e njihte që kur ishte i vogël dhe kishin një marrëdhënie të ngushtë. Kur ai, e shoqja dhe djali i tyre vinin për vizitë për gëzime dhe festa, çuditesha gjithmonë se, pasi largoheshin, im atë thoshte me vete: “Oh, Fozi, ke humbur kot që je i krishterë. Do të doja të ishe mysliman!”.

Kur u bëra trembëdhjetë vjeç, shkova në të mesmen. Ditën e parë të shkollës të gjithë nxënësit zakonisht vrapojnë dhe zihen për të zënë bankën më të mirë në klasë. Një vajzë që quhej Marsela, emri i së cilës nuk ishte i njohur, u ul afër meje. Ishte një aventurë e re për mua. M’u desh të merresha me atë të krishterë të pabesë,

e cila u ul me mua në të njëjtën bankë për tërë vitin. Shumë shpejt e njoha më mirë dhe fillova të mahnitesha me të. Ende e mbaj mend rrezatimin e pafajshëm në fytyrën e saj. Edhe tani e kujtoj butësinë e saj sikur të ishte dje dhe jo shumë vjet më parë.

Ajo më pyeti një herë se çfarë lloj sanduiçi kisha për drekë. I thashë që kisha marrë një sanduiç me djathë italian. Marsela tha se ajo kishte një sanduiç me proshutë dhe më sugjeroi t'i shkëmbenim. U mërzita nga sugjerimi i saj dhe i shpjegova: "Myslimanët nuk hanë mish derri; është e ndaluar në islam". Atëherë ajo më pyeti pse. I thashë se Perëndia po na mbronte nga ky mish që nuk ishte i mirë për shëndetin tonë. Ajo më pa, pastaj sytë e saj dukeshin të habitur dhe nuk foli. Pyeta veten që, nëse përgjigjja ime ishte e vërtetë dhe logjike, pse ngrënia e mishit të derrit nuk u bën dëm tërë këtyre të krishterëve vit pas viti? Nuk kisha një përgjigje dhe nuk u përpoqa të gjeja një përgjigje; shpejt e harrova këtë ndodhi.

Viti i parë i shkollës kaloi dhe miqësia jonë e thjeshtë dhe e dashur u rrit. Vitin tjetër në shkollë një ditë Marsela po kërkonte diçka në çantën e saj, kështu që vendosi tërë librat mbi bankë. Unë mora Librin e saj të Shenjtë (Biblën). Isha shumë e guximshme, si asnjëherë më parë. Kurioziteti im u rrit ditë pas dite. I kërkova nëse mund t'i hidhja një sy Librit të saj të Shenjtë. Ndërsa shikoja faqet, sytë shkuan te fjalët: "Jezusi nga Nazareti shkante kudo duke bërë mirë". E pyeta se kush ishte Jezusi. A ishte një person? Ishte hera e parë që e dëgjoja emrin e Tij.

Marsela u përgjigj se Ai ishte Krishti. E mbylla Librin dhe ia dhashë asaj. Kjo shprehje m'u ngulit në mendje dhe kisha një dëshirë të zjarrtë për ta kuptuar. "Një person që shkante kudo duke bërë mirë" – çfarë personi i mrekullueshëm, të kushtohesh për të bërë të mirën! U ktheva në shtëpi me një dëshirë të madhe për të gjetur një Bibël për të ditur më tepër rreth atij personi. Me një pafajësi të madhe i kërkova tim eti të më gjente një Bibël dhe i tregova arsyen. Nuk e imagjinoni kurrë se çfarë ndodhi! Një shpërthim i tmerrshëm zemërimi u bë në shtëpinë tonë. Im atë ma bëri fytyrën të zezë e mavi ndërsa përsëriste dy fjali pa pushim: "Të krishterët janë të pabesë... Bibla është e prishur". Qava, duke ndier keqardhje për atë që bëra dhe u pendova. Megjithatë, nuk

kaloi shumë dhe erdhi e njëjta dëshirë. I kërkova Marselës të më tregonte për Jezusin. Ajo më tregoi se Ai donte këdo dhe bëri mrekulli për të ndihmuar njerëzit.

Një ditë mora pjesë në orën e fesë islame. Mësuesi ishte një djalosh me shenjën e lutjes në ballin e tij. Kisha një dëshirë t'i bëja një pyetje që e kisha patur në mendje prej shumë kohësh. Ngurroja ta pyesja sepse e dija që ishte e ndaluar të bëje një pyetje të tillë, por nuk mund ta mbaja më. Më në fund mora guxim dhe thashë: "Mësues, a mund të bëj një pyetje? Por dua të them... Perëndia më faltë". Gjuha m'u zgjidh dhe arrita të bëja pyetjen: "A nuk do të ishte më e arsyeshme që profeti Muhamed të ndihmonte tërë gratë në rrethanat e tyre të vështira, pa u martuar me to? A nuk do të ishte më e arsyeshme nëse ai do t'i ndihmonte ato pa qenë martesë një kusht? A nuk do të ishte më e arsyeshme nëse ai nuk do të kishte qenë poligam?"

Përgjigjja ishte një shuplakë në fytyrë dhe fjala: "E pabesë!". Ishte hera e parë që më rrihnin në shkollë. U ndjeva shumë e fyer. Shkova te kryekujdestarja e shkollës për t'u ankuar dhe i tregova se çfarë ndodhi. I tregova asaj se kisha të drejtën

"NJË PERSON QË SHKON

KUDO DUKE BËRË MIRË"

- ÇFARË PERSONI I

MREKULLUESHËM, TË

KUSHTOHESH PËR TË

BËRË TË MIRËN!"

për të pyetur. Ishte një pyetje logjike. Ishte detyra e tij si mësues i fesë të më përgjigjej. E pyeta pse më akuzonte se isha e pabesë. Kryekujdestarja ishte shumë fanatike. Ajo gjithmonë na qortonte nëse nuk vendosnim fërxhe, por ishte shumë e zgjuar. Ajo më tha se, nëse Profeti kishte pasur marrëdhënie me to vetëm për t'i ndihmuar, ai do t'u shkaktonte atyre shumë probleme dhe do t'i vinte përballë fjalëve dhe

dyshimeve. Pohova me kokë, por nuk ishte e bindur. Përgjigjja e saj nuk e rregulloi fyerjen që kisha pësuar. Ishte e kotë, kështu që u pendova përsëri dhe vendosa të mos i kushtoja vëmendje më kësaj çështjeje.

Im atë na shtynte të luteshim vazhdimisht, kështu që vendosa t'i kushtohesha lutjes. Kuptova se diskutimi dhe mendimi ishin të kota, kështu që vendosa të zbatoja pesë lutjet e përditshme si detyrë për të shmangur mallkimet e babait. U ndjeva e detyruar. Në përkuljen e parë i kërkoja Perëndisë të më ndihmonte të mbaroja përkuljen e fundit dhe t'i jepja fund një mundimi të tillë. Nuk po mendoja për Perëndinë dhe lutja ime nuk solli ndonjë ndryshim në karakterin tim. Qëndrimi im ndaj të krishterëve ishte përsëri armiqësor si rrjedhojë e mënyrës se si u rritëm. Marsela ishte përballja e vetme që kisha patur me të krishterë. Madje as nuk kaloja afër kishës ngjitur me shtëpinë tonë.

Në shtëpi gjërat mbetën njësoj për rreth dy vjet. Përplasjet dhe zënkat u përkeqësuan midis prindërve, derisa bënë atë që mund të ndryshonte rrjedhën e jetëve të tyre. Ishte gjëja “më pak e rekomandueshme, por e lejueshme”, siç thoshin ata: kjo ishte ndarja. Fillova një rol të ri në familje. Isha gjashtëmbëdhjetë vjeç kur mora përgjegjësinë në vend të babait tim si kreu i familjes, duke u kujdesur për katër motrat e mia. Duhej të përqendrohesha në tri gjëra: të merrja nota të larta në shkollë, të isha një nënë e mirë për motrat e mia dhe të merrja përgjegjësinë e babait.

Nuk e lejova veten të mendoja për gjëra të tjera. Mbarova shkollën e mesme me nota të larta. Ëndrra ime e vjetër ishte të vazhdoja universitetin, por, për arsye financiare, im atë nuk më la të shkoja në gjimnaz, me qëllim që të kujdesesha për familjen. Fillova të ndiej se gjithçka ishte kundër meje. Ajo ndjenjë ishte një ndjenjë refuzimi dhe rebelimi. Por nuk mund të dilja nga kjo situatë e keqe. Çdo vit më solli trishtim, brengë dhe rrënim. Nuk kisha ku të shkoja tjetër!

Këtë herë gjeta strehë në Perëndinë. Mbi të gjitha nuk kisha zgjedhje tjetër veçse të ndiqja Perëndinë. Isha aq e dobët, aq e singërtë dhe në nevojë të madhe për Të. Iu kushtova lutjes dhe agjërimit dhe zbatoja tërë urdhëresat islamike. Fillova të mbaja ferehe. Pasi mbaroja çdo lutje, kërkoja Perëndinë dhe flisja shumë me Të, por ndieja se lutjet dhe përgjërimitet e mia përplaseshin në tavan dhe më ktheheshin pa një përgjigje, ndihmë apo madje shpresë. Gjithmonë kisha ndier se Perëndia ishte larg meje, “aq sa ç’është larg lindja nga perëndimi”.

Pasi mbarova shkollimin, qëndrova më shumë se dy vjet në shtëpi. U mërzita pa masë me rutinën e jetës, kështu që fillova të kërkoja një punë. Mësova që në një zyrë avokatie kishte një vend bosh për sekretare.

Pronari i asaj zyre ishte i krishterë. Isha e sigurt se im atë do ta hidhte poshtë një ide të tillë, por m'u desh t'ia them. Ai refuzoi kategorikisht. Kur ngula këmbë, më në fund im atë ra dakord. Kurioziteti për fenë e krishterë m'u rrit, meqë punoja për një pronar të krishterë.

Filloi me një pyetje pronarit rreth një pikturë të Marisë në mur pas tij. Nga e kishin marrë? Pse thoshin se Jezusi ishte Perëndi ndërsa Ai ka lindur nga një grua e zakonshme, edhe pse lindja e Tij ishte përmes një mrekullie? Nuk e kisha mbaruar ende pyetjen kur zemërimi i tij u rrit dhe më tha me vendosmëri: "Këtu nuk bëhen pyetje për fenë. Mjafton ajo që po ndodh në vend në këto ditë". Ai nënkuptonte sulmet e tmerrshme terroriste që ndodhën në 1991.

Kështu, frika e atij avokati dhe padituria e tij për fenë e ndalonte atë që të përfshihej në ndonjë diskutim rreth fesë. Padituria dhe frika janë më se të mjaftueshme për të fshehur bukurinë më të mrekullueshme. Kështu që vendosa të mësoja më tepër rreth krishterimit, këtë herë nga disa libra të krishterë në librarinë e zyrës sonë. Fillova të lexoj rreth kryqëzimit, Trinisë, Birit të Perëndisë dhe dashurisë së Tij. U mahnita nga historia e madhe e dashurisë që shfaqej qartë me kryqin dhe shpëtimin. E konsiderova si logjike për mendjen dhe të kënaqshme për shpirtin. M'u dukur sikur po më rrëmbenin lexime të tilla, kështu që reshta së lexuari. Doja të pyesja një teolog islamik për t'iu përgjigjur tërë pyetjeve të mia dhe të më ndihmonte të reshtja tërheqjen time ndaj Krishtit.

Shkova te sheiku i xhamisë afër shtëpisë dhe i tregova për kënaqësinë time të vogël dhe frikën time të madhe. Ai më dha zgjidhjen e menjëhershme të "sëmundjes" për të kërkuar njohuri dhe më dha "recetën" që përfshinte tre hapa, që duhet t'i ndiqja me rreptësi:

1. Resht së lexuari rreth kësaj feje dhe largohu nga puna.
2. Pendohu, lutu dhe agjëro tri ditë.
3. Vazhdo të lexosh Kuranin çdo ditë.

Bëra atë që më kërkoi sheiku përveç njëres, që të lija punën. Kisha frikë se im atë nuk do të më lejonte të punoja prapë. Fillova të zbuloj diçka që rriti dyshimet dhe shqetësimet e mia. Kur fillova të lexoj Kuranin e shenjtë në mënyrë të rregull, nuk gjeta shërim për sëmundjen time. Një gruaje, sipas Kuranit, i mungon mendjemprehtësia dhe përkushtimi fetar, kështu që trashëgimia e një burri vlen dyfish në krahasim me atë të gruas! Në gjyq dëshmia e dy grave është e barabartë me atë të një burri (duke konsideruar se gratë janë më pak të zgjuara). Kështu që asnjë prej ne grave nuk mund të jetë mjeke, shkencëtare, gjyqtare, filozofe apo madje një person i zgjuar!

Pjesa më e madhe e njerëzve të dënuar në ferr do të jenë gra! Për më tepër, shumica e tyre do të shërbejnë si dru për zjarrin e ferrit. Imagjino: ne gratë jemi krijuar thjesht për t'u bërë qejfin burrave dhe në fund do të përfundojmë në zjarrin e ferrit apo si nimfat e *Janas* (gra shumë të bukura që kënaqin burrat në parajsë).

Një grua në islam nuk duhet të largohet kurrë nga shtëpia përveç njëres prej këtyre arsyeve: të shkojë në shtëpinë e burrit, të kryejë *Haxhin* (shëtejt i përvitshëm në Mekë) apo për t'u varrosur. U lodha me tërë vargjet e Kuranit që flasin për luftërat në islam dhe detet me gjak që derdhen ende në emër të fesë. Përpiqu të imagjinosh se pas njëzet e një vjetësh besimi të fortë në diçka, kjo të del e rreme. Ishte koha më e vështirë që kam pasur. Si ka mundësi që dikush që gjente strehë në Perëndinë të jetonte papritur pa një strehë dhe pa një perëndi?

PADITURIA DHE

FRIKA JANË MË SE TË

MJAFTUESHME PËR TË

FSHEHUR BUKURINË MË

TË MREKULLUESHME

Pas një muaj netësh pa gjumë, të qara dhe vajtime, pritjeje të Perëndisë së vërtetë për të zbritur nga qielli në tokë për të m'u përgjigjur, u lodha duke menduar. Pastaj iu ktheva leximit të Kuranit, i cili më bëri më të hutuar dhe të ngatërruar. Kështu, vendosa të lexoj Biblën e shenjtë, që të mund të gjeja të vërtetën.

Por njerëzit thanë se versioni origjinal i Biblës së shenjtë nuk ekzistonte më. Çfarë mund të bëja? Nuk kisha zgjidhje tjetër veçse të lexoja këtë version të prishur të Biblës, që të mund të gjeja të vërtetën midis rreshtave. Kështu që fillova të lexoj Biblën e shenjtë dhe zbulova Jezusin, emrin që e kisha dëgjuar kohë më parë, dhe emrin prej të cilit isha tërhequr. Pashë se si Ai shëroi të sëmurët, çliroi robërit, fali gruan kurorëshkelëse, deshi dhe bekoi armiq të Tij. Për herë të parë në jetën time zbulova atë që nuk e kisha përjetuar asnjëherë më parë: zemrën prej babai apo kujdesin prej nëse, sepse prindërit e mi kishin kohë që ishin ndarë dhe unë ishte vajza më e madhe.

Dhe tani mendoj se Jezusi është im atë dhe ime më. E kam ndier të më përqafojë, duke më mbajtur në krahët e Tij si një foshnjë. Ai hoqi prej meje tërë ngarkesën time të rëndë, që më rëndonte në kurriz. Për herë të parë në jetë ndiej një jam një grua e vërtetë: një person i vërtetë, me të vërtetë e dashur; jo një vegël për t'u pëlqyer burrave, por krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Qava si dikush që ishte shpëtuar nga ferri apo vdekja. Atë ditë i thashë Jezusit: "Jezus, Ti je Perëndia dhe Shpëtimtari im. Ti je babai dhe nëna ime. Ti je gjithçka për mua në jetë". Që prej asaj kohe, ktheva faqe, plot me ndodhi, mrekulli dhe përndjekje, por do të flasim për këtë më vonë.

E juaja,

Lejla

Nga vendlindja e Krishtit

Kam lindur në vendlindjen e Krishtit, Palestinën e dashur. Ne jemi të ashtuquajturit “arabë të Bregut Perëndimor”. Kam lindur në fund të viteve ‘50 nën hijen e errët të “pushtimit”. Kam jetuar në një vend që nuk ishte atdheu im, por kush prej nesh mund të zgjedhë kohën e lindjes apo të vdekjes?

Familja ime përbëhet nga shtatë djem dhe katër vajza. Babai vdiq kur isha tetë vjeç. Zemra m’u mbush me trishtim: lindje pa atdhe dhe një fëmijë pa baba. Ndjeva sikur Zoti ishte armiqësor me mua. Mendoj se fëmijëria është koha kur formohet imazhi ynë për Perëndinë për secilin prej nesh. Besoj se tani i imagjinoni karakteristikat e Perëndisë tim.

Fshati im ndodhet afër Al-Kudit (Jerusalemit): Jerusalemi që vrau profetët dhe vrau me gurë ata që dërgoheshin në të, Jerusalemi që kryqëzoi Krishtin.

Kur lind në Al-Kud, bëhesh ushtarak që mund të komandohesh dhe një fëmijë ndryshe nga fëmijët revolucionarë, që hedhin gurë ndaj armikut që ka pushtuar tokën. Por kush mund të burgosë frymën dhe zemrën? Edhe burgjet nuk mund ta bëjnë këtë apo “pushtimet”.

Prandaj, mbaja zemrën, frymën dhe revolucionin e “fëmijëve të gurëve”, edhe pse nuk kisha parë as edhe një demonstratë të vetme apo ndonjë lloj *intifade* (kryengritjeje) në fshatin tim.

Por kujtoj kur isha fëmijë, kisha ëndrra të mëdha, në të cilat e shikoja veten si çlirimtar të Palestinës. Këto ëndrra të çlirimit mbaronin gjithmonë me mua të martirizuar.

Isha me të vërtetë një fëmijë palestinez në tërë kuptimin e fjalës, edhe me përpjekjet e “pushtimit” për t’u bërë larje truri të rinjve arabë, për të harruar rrënjët e tyre, atdheun e tyre dhe të qarën e nënave të tyre.

Në fakt, trishtimi u bë një gjuhë që mësuam nga fëmijëria jonë e hershme. Ne ishim pa shpresë dhe të futur në kurth në çdo drejtim: në sigurimin e jetesës, në gjetjen e strehës, në shkollë, në rrugë. Ne nuk jemi si fëmijët e judenjve. Diskriminimi është i natyrshëm në gjithçka. Nëse “pushtimi” bën diskriminim midis judenjve lindorë dhe atyre perëndimorë, si mund të mos na diskriminojnë ne?

Të gjitha këto gjëra po më formonin karakterin, ashtu si edhe besimi im në Perëndinë. Perëndia ishte streha ime e parë dhe e fundit. U luta dhe agjërova derisa u bëra pesëmbëdhjetë vjeç, por cili ishte rezultati? Çfarë ndodhi?

A ndodhi një mrekulli për të na çliruar?

A na u kthye atdheu?

A i ngjalli Perëndia martirët tanë nga varret?

A e ktheu Perëndia lumturinë tonë të humbur apo a i dha fund gjakut tonë të derdhur?

A i ktheu Perëndia të mërguarit në atdheun e tyre?

Miliona pyetje shpërthyen brenda meje kundër fatit tonë, me të cilin Zoti na ka caktuar të përballemi. Pse vdekja, gjenocidi, dëbimi dhe burgosja u bë fati ynë dhe jo i kombeve dhe popujve të tjerë? A është ky vullneti i Zotit? Përgjigjja në thellësi të zemrës ishte pohuese.

Prandaj, e refuzova këtë fat dhe këtë Perëndi. Jetova për katër vjet duke mos besuar në asnjë Perëndi. Ateizmi flagrant jeton në zemër dhe shpallet nga fjalët dhe veprat. Kështu, jeta ime humbi kuptimin e saj; tërë morali dhe parimet u shuan tek unë. Në fakt, kreuva tërë mëkatet dhe shkeljet, si të mëdhatë, ashtu edhe të voglat.

Pastaj ndodhi diçka! Ishte fillimi i një ndryshimi në jetën time. Ndodhi që takova një vajzë evropiane që quhej Tina. Ajo ishte në Al-Kud (Jerusalem) për një vit. U njohëm me njëri-tjetrin dhe u bëmë miq. Ajo nuk ishte një person i zakonshëm që e takon çdo ditë. Përkundrazi, ajo ishte një person i veçantë, i llojit më të rrallë: atë lloj tipi, nëse ke arritur ta njohësh, nuk e harron kurrë. Ajo ishte një qenie njerëzore në tërë kuptimin e fjalës, duke rrezatuar jetë dhe prani të veçantë: një prani që të bën të ndihesh

i rëndësishëm, që je një person i qytetëruar dhe ajo kohë është e çmuar. Po, ajo është me të vërtetë një grua me të cilën ndihesh se papritur gjithçka ka kuptim dhe vlerë.

Tina fliste katër gjuhë në mënyrë të rrjedhshme. Ajo gjithmonë thoshte se nuk kishte krahasim midis pranverës dhe verës në Evropë me ato të Al-Kudsit, me kopshtet e tij të bukura dhe fushat e tij me lule. Tina filloi të shqetësohej se po tërhiqej nga një mysliman. Ajo e dinte se familja e saj ishte një familje shumë konservatore dhe tradicionale e krishterë dhe ata kurrë nuk do ta miratonin një lidhje të tillë.

Tina filloi të planifikonte të kthehej në shtëpi. Ajo kishte kaluar një vit në Al-Kuds: një vit që kaloi si një ditë! Fillova gjithashtu të planifikoj një udhëtim në Evropë, gjë që e lumturoi Tinën. Më korrik 1979 i bëra asaj një vizitë në Evropë. Ajo ishte udhërrëfyesja ime. Vizitova gjithashtu familjen e saj, e cila më mirëpriti me ngrohtësi. Ne folëm për zakonet e të ngrënit mish derri në Evropë dhe në vendet perëndimore. Tina tha diçka që më mahniti. Ajo më tha se Zoti Jezu Krisht tha se ajo që e bën një njeri të papastër nuk ishte ushqimi apo pija, por ajo që dilte nga zemra dhe qëllimet e njeriut!

Kjo vizitë i vuri kapakun marrëdhënies sonë. Ne kuptuam se nuk ishim thjesht miq, por edhe të dashur romantikë. Kështu vendosëm të martoheshim. Martesa nuk ishte një vendim i lehtë për mua, por ishte pika e parë e referimit në udhëtimin e gjatë të marrjes së përgjegjësisë.

Kur u ktheva në Al-Kuds për të përgatitur martesën tonë, ime më mezi po më priste. Ime më ishte një myslimane konservatore me një personalitet të fortë. Nëna ime më tha se ishte kundër udhëtimit tim në Evropë për t'u martuar dhe se Tina duhet të vijë në Al-Kuds, që të bëhej një martesë islamike sipas ligjit të Perëndisë dhe Profetit të Tij. Ishte e zakonshme në Palestinë që, nëse një

JEZUSI THA SE AJO

QË E BËN NJERIUN

TË PAPASTËR NUK

ISHTE USHQIMI APO

PIJA, POR AJO QË

DEL NGA ZEMRA!

grua perëndimore martohej një mysliman, ajo bëhej automatikisht myslimane, vinte fereuxe dhe mësonte arabisht dhe Kuranin.

Në të njëjtën kohë Tina u pendua dhe e përtëriu marrëdhënien e saj me Perëndinë dhe Shpëtimtarin e saj Jezu Krisht. Ajo u bë e krishterë në tërë kuptimin e fjalës, duke u bërë një besimtare e vërtetë. Pasi përgatita gjithçka, udhëtova në Evropë dhe u martuam. Martesa jonë ishte hapi më i rëndësishëm dhe i mrekullueshëm që kam ndërmarrë në jetën time.

Tina nuk ishte në kategorinë e grave tipike të krishtera që janë të martuara me burra jobesimtarë; pra, ajo nuk më predikonte ditë e natë apo nuk më qortonte për të keqen apo gjërat e këqija sipas pikëpamjes së saj. Ajo nuk më bënte që të ndihesha inferior ndaj saj. Ajo ishte një grua e perëndishme, një inkurajim për të ndryshuar dhe për të pasqyruar vetë imazhin e Perëndisë.

Ajo ishte e nënshtruar ndaj meje. Ajo dinte se si ta trajtonte një burrë nga lindja që është shumë krenar, mbrojtës e mendimit të tij, i vetëvlerësimit dhe burrërisë. Tërë këto virtyte të saj më ndikuan, por nuk më ndryshuan plotësisht. Ende po bëja një jetë mëkatore. Dehesha dhe e kaloja natën nëpër bare, gjë që më bënte me humor të keq.

Çfarë vuajtjeje isha për Tinën! Ishte përtej aftësisë së çdo qenieje njerëzore, por ajo ishte me të vërtetë një grua si Jezusi. Do të ishte mirë sikur vetëm të dehesha, por përdorja madje çdo lloj droge. Vitet e mia po kalonin në skllavëri ndaj djallit, por në mes të gjembave qëndronte një lule me një dashuri që nuk mbaronte kurrë: gruaja ime, Tina. Isha krenar për besimin dhe moralin e saj para tërë njerëzve. Isha i humbur për pesë vjet, sikur ta pararendja vdekjen, sikur po i shkaktoja vetes vdekjen me ngadalë. Tina po lutej për mua. Ajo po i kërkonte Perëndisë të më shpëtonte.

Ajo nuk mund të ishte e heshtur dhe nuk mund të linte që edhe Perëndia të rrinte i heshtur. Në fakt Zoti iu përgjigj lutjeve të saj ditën e fundit të vitit 1984. Isha shtrirë në rrugë pas një nate të gjatë dehjeje kur një person më takoi dhe më ftoi në shtëpinë e tij për një çaj. Isha i dehur, por rashë dakord të shkoja tek ai atë natë. Folëm për dy apo më shumë orë. Të nesërmen mbaj mend vetëm një pjesë të shkurtër të bisedës. Kujtoj se më pyeti për besimin tim

në Perëndinë dhe iu përgjigja: “Po, besoj në Perëndinë, Lajmëtarin e Tij dhe Profetët: Moisiun, Isain dhe Muhamedin”.

Ai më tha: “Njoh vetëm një rrugë për në qiell. Është Perëndia dhe Shpëtimtari ynë Jezu Krisht që ka bërë pajtimin midis Perëndisë dhe njeriut. Pa Jezu Krishtin nuk mund të hysh në qiell, pavarësisht se sa i mirë je apo sa shumë ke dhënë për bamirësi”. Pastaj më kërkoi të lexoja Ungjillin sipas Gjonit. Kujtoj gjithashtu se u inatosa me të kur u largova, por më pëlqeu guximi dhe sinqeriteti i tij. E ftova në shtëpinë time dhe i dhashë adresën. Lamë një takim për të premtën e ardhshme.

Në fakt po kërkjoja Biblën e gruas dhe fillova të lexoj Ungjillin sipas Gjonit. E lexova disa herë. U përpoqa të isha i përgatitur mirë për bisedën të premtën. Të premtën e ardhshme vendosa të mos pi, që të isha plotësisht i vetëdijshëm gjatë bisedës. Ai erdhi i shoqëruar nga një person tjetër që quhej Nels. Ata filluan të flisnin me mua për dashurinë e Perëndisë për mua dhe për tërë kombet, se si Perëndia u kujdes për secilin prej nesh dhe se si egoizmi dhe të këqijat e njeriut sollën tërë vuajtjen në tokë: tokën e rënë në mëkat.

Perëndia nuk kënaqet as me të keqen e njeriut, as me rezultatet e së keqes. Perëndia nuk dëshiron që të kalojmë vuajtje që i shkaktojmë vetes. Njeriu korr atë që mbjell. Perëndia, dashuria e vërtetë, nuk tndon askënd me të keqen. Perëndia është burimi i së mirës, virtytit, shenjtërisë dhe providencës. Dëgjova me vëmendje; zemra ime ishte e etur.

Me gruan dhe Biblën u takova me ata dy burra shumë shpesh, deri në atë pikë sa feja u bë shqetësimi im pas shumë vitesh që e kisha shpërdoruar jetën time. Tina donte që unë të njihja Krishtin, Mesinë e pritur të Dhiatës së Vjetër (Torahun). Ajo donte të më vërtetonte se Krishti është qendra e Dhiatës së Vjetër dhe e Dhiatës së Re, qendra e frymëzimit hyjnor. Tina e dinte se flisja mirë hebraisht, gjuhën e Dhiatës së Vjetër. Ajo filloi të citonte tërë profecitë që flisnin për Krishtin. Rreth treqind profeci flisnin për Krishtin: lindjen e Tij të mrekullueshme, jetën, vuajtjet, kryqëzimin, vdekjen dhe ringjalljen e Tij të mrekullueshme. Zbulova se tërë këto ekzistonin qindra dhe mijëra vjet para Krishtit.

Ky zbulim tronditi tërë qenien time. Çuditësia se si judenjtë nuk besonin në Krishtin (Mesinë e pritur) edhe pse ata e lexonin Dhiatën e Vjetër çdo ditë. Në fakt është Perëndia që na drejton dhe jo recitimet pa menduar. Fillova të kuptoj se Krishti nuk është një person i zakonshëm. Ai është bërthama e Dhiatës së Vjetër dhe judenjtë ende po e presin. Edhe ne myslimanët po presim që Krishti si sundimtar i drejtë të gjykojë tërë kombet. Të krishterët me siguri po presin që Krishti të kthehet për të gjykuar tërë njerëzimin dhe të mbretërojë si Mbret i mbretërve. Kush është ky person që pritet nga tërë kombet: nga judenjtë, nga të krishterët dhe nga myslimanët?

Nëse Jezusi do të ishte njeri i zakonshëm, Ai është vlerësuar më shumë nga sa meritonte kur krahasohet me fetë e tjera, që kanë profetë si Moisiu në Dhiatën e Vjetër dhe Muhamedi në islam. Do të kishte qenë më e udhës që judenjtë të prisnin Moisiun dhe myslimanët Muhamedin, por nuk ka qenë kështu dhe të gjithë po presin Jezu Krishtin.

Edhe mrekullitë që Krishti kreu ishin të ndryshme nga ato të profetëve të tjerë. Ndryshimi nuk ishte një prej mesazheve profetike apo marrësve, por se Krishti ishte Profeti i vetëm që i ngjante Perëndisë në atributet dhe fuqinë e Tij hyjnore, duke qenë një dhe i njëjtë me Të. Kështu, si ka mundësi që Perëndia t'i japë një profeti, cilido të jetë statusi apo mesazhi i tij, një privilegj të tillë:

NGA JUDENJTË, TË

KRISHTERËT DHE

MYSLIMANËT?

privilegj për të qenë bashkëpunëtor me Perëndinë, jo vetëm në atributet, fuqinë dhe shenjtërinë e Tij, por edhe në dashurinë e Tij?

Beteja ime e brendshme arriti kulmin, edhe pse nuk isha një mysliman fanatik. Isha një i pabesë në pjesën më të madhe të kohës. Sa e fuqishme është feja në Lindje! Është e rrënjosur thellë në gjenet, qelizat e gjakut dhe palcën tonë. Nuk ka gjë tjetër më të vështirë sesa ndryshimi i besimit të dikujt, të cilin e ka skalitur gjatë viteve të fëmijërisë dhe rritjes.

Po mendoja që nëse veprat e mira duhet t'i kalonin në numër me të vërtetë veprat e këqija, do të më duhej një jetë tjetër për të

eliminuar të këqijat e mia. Prandaj, nuk ka mundësi për mua të shpëtohem nga veprat e mira apo lëmosha. Kush do të më shpëtojë nga mëkatet dhe kotësitë e mia? Kush do të më shpëtojë atëherë? KUSH ËSHTË KY Person që e presin tërë njerëzit? Në atë kohë nuk ishte i vetëdijshëm se dashuria e Krishtit po rritej tek unë dhe në fund nuk mund ta duroja më betejën, kështu që i thirra Perëndisë: “Më lejo të njoh të vërtetën. Ku është feja e vërtetë? Fetë qiellore besojnë se Ti je një, por pyetja është, a je ende larg nga ne në qiellin e shtatë apo je mishëruar dhe na je afruar?”.

I thashë Atij gjithashtu: “Oh, Jezu Krisht, nëse je me të vërtetë Perëndia dhe Shpëtimtari im, ndryshoje jetën time dhe ma kthe zemrën e zezë në të bardhë, nga një zemër e mbushur me urrejtje në një zemër të mbushur me dashuri, nga një zemër e papastër, në një zemër të mbushur me shenjtëri, pastërti dhe dëlirësi”. Jeta ime filloi, në fakt, të ndryshojë në një mënyrë që nuk e kisha menduar. Fillova të përjetoj një gëzim që mbushte qenien time të brendshme, pa drogë apo ndonjë lloj alkooli. Tërë jeta ime filloi të ndryshojë.

Tani kam qëllime dhe parime të qarta dhe një kuptim të ri për jetën. Tani kam një Perëndi, për të cilin jam gati të humb gjithçka; Ai është më se i mjaftueshëm për mua. Më në fund gruaja ime u gëzua, sepse ajo pa të korrat e lotëve dhe të lutjeve të saj. Tani shtëpia jonë është bërë një kishë, nusja e Krishtit. Ne filluam një jetë të re, një jetë shërbese për lavdinë e Jezu Krishtit!

I juaji!

Kalili

Të zgjedhurit e Krishtit

Kur ishim fëmijë të vegjël, babai na mësonte se si të luteshim. Ai i kushtohej gjithmonë lutjes. Prindërit ishin njerëz të thjeshtë, por të sinqertë në adhurimin dhe stilin e tyre të jetës. Im atë ishte nëpunës, i cili na siguronte një jetesë të arsyeshme. Unë nuk dija shumë për fenë time përveçse të lutesha dhe të mbaja ferexhenë. Kurrë nuk interesohesha për krishterimin apo të krishterët. Mendoja se ishte e ndaluar të mendoje për një fe që ishte prishur.

Shkova në shkollën për infermieri. Pas diplomimit punova në një spital privat, ku jetova bashkë me disa infermiere të krishtera. Për herë të parë në jetën time pata kontakt me njerëzit e asaj feje. Jetoja me to pjesën më të madhe të muajit, përveç disa ditëve që merrja pushim çdo muaj. Ndryshe nga pritshmëritë e mia, ato më trajtonin në mënyrë të dashur dhe miqësore. Mendoja se ato do të më trajtonin keq, meqë ato ishin shumica në spital dhe ne myslimanët pakica.

Më tërhoqën ato të krishtera. Fillova të pyes njërin prej mjekëve rreth gjërave të vogla që tërhoqën vëmendjen time, si figura e Krishtit në kryq. Ai iu përgjigj tërë pyetjeve të mia dhe doja të dija më tepër. Ai filloi të më jepte kaseta predikimesh që shpjegonin shumë gjëra të cilat i dëgjoja, por nuk i kuptoja. I dëgjoja ato kaseta në fshehtësi. Shumë gjëra filluan të kishin kuptim. Vura re karakterin e Krishtit në Kuran dhe fillova të shikoja të gjitha vargjet e Kuranit që flisnin për Të.

I lexoja ato vargje dhe meditoja për kuptimin e tyre. Zbulova se ato i atribuonin Krishtit disa karakteristika që nuk i ishin atribuuar asnjë profeti: ato ishin attribute të Perëndisë. Ndjeva sikur po i lexoja ato vargje për herë të parë. Sytë e mi u hapën në një kuptim më të thellë të këtyre vargjeve sesa shpjegimi i cekët të cilin e kisha besuar që e vogël.

U bëra gjithnjë e më e bindur, kështu që i kërkova atij mjeku të më shpjegonte domethënien e Trinisë dhe të kryqëzimit. Ai iu përgjigj tërë pyetjeve të mia. Gjithçka që thoshte tregonte faktin se Krishti ishte me të vërtetë Perëndi dhe madje Kurani e nënkuptonte këtë.

Mjeku që u bë mësuesi im udhëtoi për një vit, por unë vazhdova përsëri të lexoja dhe të kërkoja. Çdo ditë bindesha më shumë se Krishti ishte Perëndi, derisa fillova t'i lutesha Jezusit dhe e rrëfeva Atë si Zotin tim! Një natë isha në fjetoren e infermiereve

KËTO VARGJE

TË KURANIT I

ATRIBUONIN KRISHTIT

KARAKTERISTIKA QË

NUK I ISHIN ATRIBUAR

KURRË NJË PROFETI

e shtrirë në shtrat, duke menduar për Krishtin dhe se çfarë duhej të bëja për t'u pagëzuar dhe për ndryshuar fenë time. Doja ta jetoja atë fe të re me tërë zemrën time, por kisha frikë për atë që mund të më ndodhte nëse ta merrte vesh familja ime.

U lodha duke menduar dhe vendosa të fle gjumë. Dhoma ishte e errët, por papritur e pashë Krishtin në një livadh të gjerë, që po më shtrinte dorën, ndërsa unë po mbytesha në një det të thellë, rrethuar nga shumë njerëz, por askush prej tyre nuk mund të më shpëtonte. E pashë atë vegim tri herë me radhë, para se të ndërroja mendim. Isha në ekstazë. Vazhdoja të bërtisja se e pashë Atë dhe se Ai m'u shfaq. Kur shoqet më pyetën se çfarë kishte ndodhur, qesha, por nuk u thashë gjë. Ndjeva se ajo natë ishte më e lumtura në jetën time. U mbusha me një gëzim dhe paqe që nuk e kisha përjetuar më parë.

Pastaj u përballa me një krizë të vërtetë. Nuk e mohova besimin tim dhe familja ime më akuzoi se isha e marrë. Për tre vjet po më rregullonin të martohesha dhe unë vazhdoja të refuzoja. Një herë një burrë më propozoi dhe familja ime nguli këmbë që të martohesha me të. Ishim në një shtëpi pushimi në Aleksandri, duke luajtur në plazh, kur im atë dhe im vëlla më morën në det.

Ata u përpoqën të më mbysnin. Qava dhe u thashë se pse po e bënin një gjë të tillë. Ata thanë: “Ne nuk do të të vrasim, por duam të tregojmë se mund ta bëjmë nëse nuk vjen në vete dhe nuk martohesh me atë burrë”.

Nën presion u dorëzova dhe u thashë se do të martohesha me të. U fejova dhe u ktheva në punën time në spital. Jam e sigurt se gjërat do të ndryshojnë. Reshta së kontaktuari me familjen time dhe nuk e di se çfarë do të ndodhë më pas. Di vetëm se e dua Krishtin dhe jetoj për Të, pavarësisht nga problemet që has.

Fatma

Nga krishterimi në islam te Krishti

Ne ndikohemi përgjithësisht nga fëmijëria jonë dhe stili i jetës së prindërve. Kujtoj shumë gjëra nga fëmijëria sikur të ishte dje: shumë kujtime të dhimbshme. Jam dëshmitar i shumë zënkave të këqija midis tim eti dhe nënës sime. Kisha një motër. Shumë net, mua dhe atë na zinte gjumi duke qarë, madje edhe pa ngrënë bukë, për shkak të zënkave të prindërve.

Im atë ishte i pasur dhe i siguronte familjes sonë një jetesë të mirë. Ne ishim të krishterë, por nuk dinim asgjë për krishterimin. Nuk mbaj mend që im atë apo nëna ime të na flisnin për Perëndinë apo krishterimin. Ata kurrë nuk na nxitën të shkonim në kishë.

Isha i mbyllur në vetvete dhe me shumë probleme psikologjike. Kur u bëra adoleshent, vendosa të jetoja sipas mënyrës sime, larg nga ngurtësia e familjes sime. Ime motër, ashtu si unë, ishte e mbushur me rebelim dhe urrejtje, por ajo kishte shumë miq të ngushtë. Ajo e kalonte shumicën e kohës duke dalë dhe duke bërë qejf me ta.

Vendosa të ndjek shembullin e motrës. Doja të kisha botën time, lidhjet e mia, qofshin të mira apo të këqija. Që kur u bëra gjashtëmbëdhjetë vjeç dhe derisa mbusha njëzet, fillova të pi duhan, alkool, të shkoja në mbrëmje dhe të kisha lidhje me gra. Nuk e gjeja veten në tërë këto kënaqësi. Lumturia nuk ishte gjë tjetër veçse disa çaste të shkurtra. Ëndrrat e mia u venitën dhe u ndjeva i mjerë. U ndjeva si skizofren me dy anë: ana e jashtme që donte të bënte qejf dhe të dehej, ana e brendshme që ishte e trishtuar dhe me depresion.

U rrita larg motrës sime, por secili prej nesh nuk e kishte harruar njëri-tjetrin. Ne kishim të përbashkët trishtimin, mungesën dhe ndodhitë e shtëpisë sonë. Ne nuk kishim marrëdhënie me Perëndinë. Kurrë nuk u interesova për Të. Kurrë nuk e kisha njohur dhe askush

nuk më foli për Të. Ideja ime për Perëndinë ishte se Ai na kishte krijuar dhe na kishte lënë vetëm. Besoja se Perëndia jetonte në qiej dhe nuk ndërhynte në jetët tona. Ai vendosi të drejtën dhe të gabuarën para nesh dhe një ditë Ai do të përdorë autoritetin e Tij për të shpërblyer ata që kanë bërë mirë dhe për ndëshkuar ata që kanë bërë keq. Unë dhe ime motër u diplomuam në universitet, por jetët tona mbetën njësoj. Shumë burra i propozuan motrës, por ajo i refuzonte ata kategorikisht. Prindërit e mi nuk e dinin arsyen e refuzimit të saj dhe nuk u interesonte.

Një ditë u ktheva në shtëpi i dehur në 3 të mëngjesit dhe i gjeta prindërit në një situatë shumë të keqe. Nuk u kushtova shumë vëmendje dhe u përpoqa të shkoja në shtrat, por ata më shkundën dhe më çuan nga gjumi me forcë. Isha i çuditur sepse ata ishin mësuar me stilin tim të jetës. Kur e mora veten, kuptova se ata ishin aq të zemëruar ngaqë motra ime nuk ishte kthyer në shtëpi. E kërkuam dhe njoftuam policinë për mungesën e saj, por qe e kotë. Ajo humbi pa lënë gjurmë.

U ndjeva shumë i trishtuar kur u zhduk motra. Edhe pse marrëdhënia jonë ishte e cekët, e doja shumë atë. Ajo ishte partnerja ime gjatë kohërave të dhimbshme që përjetuam, edhe pse nuk folëm kurrë për to. Ndjeva që im atë dhe ime më ishin me zemër të thyer, pavarësisht nga diskutimet dhe zënkat e tyre të vazhdueshme, duke fajësuar njëri-tjetrin për zhdukjen e motrës. Ata nuk flisnin shumë se si ndiheshin, por mund ta shikoja këtë në sytë e tyre.

Pas një muaji motra na mori në telefon, duke na çuditur shumë. Ajo ishte martuar me një mysliman dhe i ishte futur islamit! Ishte një shenjë alarmi për mua dhe më bëri të mendoj: Kush është Perëndia? Cila është feja e vërtetë? Pse e bëri motra këtë? Cila është joshja për t'u bërë pjesë e një feje tjetër? Kisha shumë pyetje që më brenin në mendje.

Kur më mori motra për të dytën herë, ime më qau dhe im atë iu lut të kthehej në shtëpi. Ajo u tha atyre se ishte e vendosur, se ajo tashmë i kishte ndryshuar dokumentet zyrtare, se tani kishte një emër mysliman dhe se ajo ishte shtatzënë e donte t'i rriste fëmijët e saj si myslimanë. U çudita kur e dëgjova këtë dhe doja ta takoja, kështu që ajo më tha adresën e re.

I shkova për një vizitë dhe ajo më mirëpriti me ngrohtësi, si asnjëherë më parë. I shoqi më mirëpriti dhe ishte shumë miqësor me mua. I pyeta për islamit dhe ata filluan të më tregonin për tërë gjërat pozitive në të. Ata u përpoqën të më bindnin se krishterimi ishte pabesi dhe politeizëm. Në fakt unë nuk dija asgjë për fenë time, kështu që nuk mund të bëja krahasime dhe u ndikova shumë. Ata më ndikuan fare lehtë dhe i futa tërë idetë e tyre në mendjen time bosh dhe shpirtin e sëmure. U thashë që u binda, por më duhej më tepër kohë për t'i menduar gjërat, për të mos u penduar për bindjen time më pas.

Fillova të mendoj për tërë situatën. Pashë motrën time që ndiqte me lumturi fenë e saj të re. A u përgjigjet Perëndia lutjeve të saj? Po ndeshesha me këto mendime, por askush nuk e dinte. E kisha marrë tashmë vendimin tim, duke shpresuar të gjeja Perëndinë dhe veten përmes kësaj feje të re. Bëra gati çdo gjë dhe përgatita letrat.

Para se të bija në shtrat, ra zilha e telefonit. Ime më u përgjigj dhe më tha që ishte për mua. Kur mora receptorin, dëgjova muzikë të bukur, këngë të krishtera dhe zërin e një zonje: “A do të mund të takohesh me mua tani?”. U çudita dhe i thashë asaj: “A më njeh?”

Unë me siguri nuk të njoh. Kush ta dha numrin tim të telefonit? Pse dëshiron të takohesh me mua?”. Ajo më tha se donte të lutej me mua. Por në atë kohë i kisha thënë familjes dhe disa prej miqve të mi se do t'i bashkohesha islamit. Nuk e kisha më frikë autoritetin e prindërve, të kishës apo madje të Perëndisë. Ndieja se po ndiqja Perëndinë “e vërtetë” të islamit. Shqetësimi im kryesor ishte të shpëtoja shpirtin pas jetës boshe që po bëja.

Miq të e mi u përpoqën shumë herë të flisnin me mua, të luteshin me mua apo të më çonin në kishë. Refuzova hapur dhe ngula këmbë se isha i lirë të merrja vendimin që doja. Këtë herë gjërat shkuan ndryshe. Pa ngurrim e mirëpriti atë zonjë për vizitë dhe i dhashë adresën time. Pesëmbëdhjetë minuta më pas ra zilha

A E GËZOJNË ATË

RITET E FESË?

A U PËRGJIGJET

PERËNDIA LUTJEVE

TË SAJ?

e derës. Pas përshëndetjeve të zakonshme, ajo më kërkoi që të lutej për mua. Unë isha i heshtur, si asnjëherë më parë, dhe rashë dakord. As nuk e pyeta se si më njihte; qëndrova i heshtur dhe i respektueshëm në mënyrë të çuditshme. Ajo po lutej dhe unë po qaja. Ajo po i kërkonte Perëndisë së vërtetë të më qëndronte afër dhe të më drejtonte për të marrë vendimin e duhur.

Kjo zonjë ishte me të shoqin dhe vajzën e tyre të vogël. U çudita kur vajza e vogël më pa dhe tha se ajo mund ta shikonte Jezusin duke derdhur ujë mbi mua. Ajo më shpjegoi se kjo figurë e Krishtit që më pagëzonte tregonte se Ai interesohej për mua, sepse më donte. Ata më kërkuan që të takohesha me ta në mëngjes për të shkuar në kishë, sepse duhej të filloja një marrëdhënie vetjake me Krishtin dhe të mësoja gjithçka rreth fesë sime. Pastaj ata u larguan.

Ata më kërkuan në mëngjes dhe u thashë atyre se nuk ishte i sigurt. Ata erdhën dhe më morën në kishë. Ndërsa po futeshim në kishë, erdhi një zonjë tek unë dhe tha: “Dua të të them diçka...”. Ajo dukej ngurruese. Ajo më pa përsëri dhe pohoi: “Jezusi të thotë: Unë jam udha, e vërteta dhe jeta”. Shpërtheva në lot. Isha i mahnitur me atë që po ndodhte. Nuk prisja që Perëndia t’u përgjigjej pyetjeve të mia në këtë mënyrë, duke më thënë se Krishti ishte udha, e vërteta dhe jeta!

Jeta ime mori një drejtim tjetër për mirë. Fillova të shkoja në kishë rregullisht dhe e njoha Perëndinë në një mënyrë të re. Mendoja më parë se Perëndia ishte larg, por Ai zbriti për të më shpëtuar, sepse më donte. U largova nga tërë gjërat e këqija në jetën time, si të pirët dhe kurvërimi. Fillova një marrëdhënie të re me tim atë dhe time më. I drejtova që të kishin një marrëdhënie të re me Perëndinë. Papritur gjithçka ndryshoi. Ne tani shkojmë në kishë së bashku dhe lutemi në shtëpi. Diskutimet dhe zënkat nuk ekzistojnë më në shtëpinë tonë, sepse Perëndia ka prekur secilin prej nesh. Ne lutemi me zjarr për motrën time, duke i kërkuar Perëndisë ta shpëtojë dhe ta kthejë në shtëpi.

Eshrefi

Isha i vdekur, por tani jetoj

Jam fëmija i shtatë nga katërmbëdhjetë gjithsej. Ne jetojmë në një prej zonave më të varfra e me popullsi të dendur, ku myslimanët dhe të krishterët jetojnë bashkë. Jam rritur në një familje myslimane. Im atë punonte shumë për të plotësuar nevojat, duke punuar ditë e natë për të siguruar jetesën. Ne djemtë e kalonim pjesën më të madhe të kohës duke u endur rrugëve. Uria na nxiste, në shumë raste, të vidhnim bukë apo shishe me qumësht, që ishin shpërndarë herët në mëngjes përballë dyqaneve të mbyllura.

Si fëmijë nuk isha i dhënë pas shkollimit. Nuk zgjati shumë dhe më përzunë nga shkolla. E mbaj mend ende shumë mirë një zonjë të krishterë të perëndishme, e cila mblidhte fëmijët në rrugë për t'u dhënë mësim të shkollës të së dielës. Ajo na mësonte për dashurinë e Jezu Krishtit për tërë njerëzit, na vinte për të parë filma frymërorë dhe na lexonte pjesë nga Bibla. Në fund të takimit ajo na jepte karamеле dhe pije. Ajo na trajtonte shumë mirë dhe me ëmbëlsi; prandaj, ne ndiheshim të turpëruar po të bënim ndonjë gjë jo të hijshme para saj!

Nuk kishte aktivitete për fëmijë të organizuara nga institucione apo klube kulturore, vetëm ajo zonjë e dashur i organizonte. Si djalë më pëlqenin koncertet e krishtera për Krishtlindje apo Pashkë. Ato ishin raste të gëzueshme për mua.

Pasi më përzunë nga shkolla, fillova të punoj si punëtor në port dhe në disa vende të tjera. Megjithatë po jetoja në një boshllëk të madh. Ishte një boshllëk i tmerrshëm. Isha i vetmuar, pa miq apo shokë që të kujdeseshin për mua. Isha rritur në një familje me një themel: dashuria për paranë. Isha materialist. Isha i skllavëruar nga paraja.

Përgjashtimi nga shkolla pati një efekt negativ tek unë. Gjeta strehë tek alkooli për të harruar problemet e mia. U përpoqa të

gjej zgjidhje te bixhozi dhe pija. E konsideroja jetën thjesht si mundësi për t'u kënaqur dhe për të mbledhur para. Vëllezërit iu futën tregtisë dhe filluan të bënin para; u bëra ziliqar, kështu që vendosa të filloj biznesin tim. Arrita të hap një dyqan të vogël dhe paratë filluan të futeshin në xhep, por nuk gjeja paqe apo qetësi.

Ndjeva një boshllëk për gjashtë vjet. Problemet familjare filluan të dilnin në sipërfaqe. Vëllezërit dhe motrat kishin probleme martesore, im atë u plak dhe ime më u sëmur. Tërë problemet ranë mbi shpatulla e mia. Më 1982 isha i mbytur në borxhe. Tërë presionet e vazhdueshme të problemeve të ndryshme më çuan në një depresion të madh. Më në fund pësova një kolaps më 1986.

Duke hedhur një vështrim pas në jetën time para kolapsit, kuptova se isha i alkoolizuar. Midis viteve 1982 dhe 1984 piva shumë dhe pa masë. Më 1984 udhëtova në Francë për të marrë trajtim për probleme të rënda psikologjike. U trajtova për një muaj dhe pastaj u ktheva në shtëpi. U trondita kur e gjeta dyqanin dhe biznesin që hapa tërësisht të prishur.

Në gusht 1986 fillova të ndiej dhimbje të tmerrshme në stomak dhe pjesë të tjera të trupit. Rashë pa ndjenja dhe më shtruan në spital. Isha në një gjendje serioze; mekanizmi në trupin tim pothuajse reshti. Për më shumë se dy javë miqtë dhe kushërinjtë më vizituan në spital, duke menduar se do të vdisja shpejt. Njëri prej tyre ishte një klerik fetar. Ende e mbaj mend atë për dashurinë dhe përvulësinë e tij. Disa miq të tjerë të krishterë më vizituan dhe u lutën për mua.

Në këtë kohë infermieret në spitalin tim u futën në grevë dhe donin që pacientët që nuk ishin seriozisht të sëmurë të largoheshin. Megjithatë, mua m'u desh të qëndroja në spital. Pas shtatëmbëdhjetë ditësh trajtimi mjekësor, u bëra histerik, duke u hedhur nga krevati dhe duke sulmuar të gjithë ata që kisha përreth. Këputa tubat e oksigjenit dhe papritur humba ndjenjat. Doktorët menduan se më erdhi fundi.

Doktorët më vizituan dhe pas një ore më shpallën të vdekur! Ata thirrën familjarët e mi që të vinin për të lëshuar certifikatën e vdekjes. Ndërsa isha në atë gjendje, pashë një dritë të fortë që më prekte dhe dëgjoja një zë që më thoshte tri herë: "Çohu!". Pashë personin e Jezu Krishtit. Ai m'u shfaq përmes asaj drite të fortë.

Familjarët blenë arkivolin për të tërhequr trupin e vdekur nga spitali. Cilado të ishte gjendja ime, i dobët apo i vdekur, pasi Jezusi m'u shfaq, jeta erdhi në trupin tim dhe unë e mora veten. Kur doktorët u kthyen dhe më panë, ata ishin të tronditur. Ata shkruan një epikrizë dhe e përshkruan rastin tim si “një rast shumë i rrallë, anormal dhe i pashpjegueshëm!”. Jam i sigurt se ishte Jezu Krishti që më solli në jetë. Ai tha: “Unë jam udha, e vërteta dhe jeta” (Gjoni 14:6).

U largova nga spitali në gjendje të dobët, por isha i porsalindur, sepse besova në Jezu Krishtin si Shpëtimtarin tim. I thashë Atij: “O Zot, nëse dëshiron të më japësh jetë, le të jetë për lavdinë e emrit Tënd”. U bëra, edhe një herë tjetër, si fëmijë. Fillova t'i shoh gjërat nga një pikëpamje tjetër. Doja të qëndroja me vëllezër të krishterë. Kur ecja në rrugë, njerëzit më drejtonin gishtin dhe më thoshin: “Ai ishte i vdekur, por tani jeton”.

Në fakt, Zoti Jezus ka ndryshuar jetën time. Një ditë po ecja afër një librerie. Pasi ngurrova për një kohë, trokita. Një zonjë e sjellshme hapi derën dhe më mirëpriti brenda. Midis librave të tjerë pashë një Bibël. E mbaj mend atë zonjë të krishterë që na mësonte në klasën e shkollës të së dielës kur isha fëmijë. Mendova se kjo zonjë mund të dijë diçka për të, kështu që e pyeta. Ajo tha: “Sigurisht, e njoh atë. Ajo është në një azil, edhe pse mund të ketë vdekur tani”.

Vendosa t'i bëja një vizitë të nesërmen. U futa atje dhe pashë një grua që flinte në karrige. I mbaja mend këngët e shkollës të së dielës dhe fillova të këndoj. Ajo hapi sytë dhe pyeti: “Kush je ti?”.

Unë iu përgjigja: “Unë jam Sajedi. A më mban mend? Kanë kaluar tridhjetë e pesë vjet”. I tregova historinë time dhe se si u bëra i krishterë.

Ajo tha: “Shumë mirë, por ki kujdes Sajed. Ji besnik në jetën tënde me Zotin!”.

U BËRA EDHE NJË

HERË TJETËR FËMIJË

DHE FILLOVA T'I

SHOH GJËRAT NGA

NJË PIKËPAMJE

TJETËR

Fillova ecjen time, duke e vendosur besimin tim në Jezu Krishtin. Fillova të lexoj Biblën dhe të përjetoj një jetë të vërtetë me Zotin. Isha shumë i etur. Lexoja për të shuar etjen time me Fjalën e Jetës. Me tërë dobësitë dhe mangësitë e mia, shikoja se si Zoti më përtërinte. Ishte Perëndia që na dha premtimin: “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës” (Mateu 28:20). Ai tha gjithashtu: “Unë jam drita e botës; kush më ndjek, nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës” (Gjoni 8:12).

Përbashkësia praktike me Perëndinë është me të vërtetë e madhe. Kur kërkoja Perëndinë, kisha një paqe të brendshme të paimagjinueshme, që më mbushte përbrenda. Mund të identifikohem me babanë që tha për djaln plëngprishës: «“Sepse ky biri im kishte vdekur dhe u kthye në jetë, kishe humbur dhe u gjet përsëri”. Dhe filluan të bënin një festë të madhe» (Luka 15:24).

Një herë e një kohë isha i vdekur, por tani jetoj; një herë e një kohë isha i humbur, por tani u gjeta.

Sajedi

Si e njoha Perëndinë

Mënyra më e mirë për ta nisur dëshminë time është të falënderoj Perëndinë nga thellësia e zemrës për një kthim të tillë të madh në jetën time dhe në jetët e tërë atyre që e kërkojnë me besnikëri. Perëndia më ka drejtuar me fuqinë e Tij të madhe dhe më ka shpëtuar nga strofka e luanëve. Është për t'u çuditur se ky kthim nuk ishte rezultati i një dëshirës sime fillestare, një reagim ndaj diçkaje që dëgjova apo një predikim nga një pastor apo ungjilltar. Përkundrazi, ndërsa po përpiquesha të sulmoja Fjalën dhe popullin e Tij, Ai kishte përgatitur gjithçka për të më rrokur me një rrjetë nga e cila nuk mund të shpëtoja!

Ai është Perëndia i Gjallë që kërkon djalin plëngprishës. Ai ia shtrin dorën secilit që pendohet; Ai përhap dritën e Tij gjithkujt që ka humbur në botë; Ai troket me butësi në derën e çdo shtëpie të mjerë dhe të rrënuar, për ta mbushur me pasuri frymërore, pastërti dhe shenjtëri. Ai jep me bollëk dhe nuk pendohet për këtë. Ai nuk na jep sipas veprimeve tona, por sipas mëshirës së Tij.

Isha ngurrues sa herë përpiquesha të shkruaja dëshminë time. Kisha frikë se mos e teproja; nuk doja të ngrihesha në pedestal. Nuk meritoja asnjë lavdërim; tërë lavdia i përket Perëndisë. Më kishte mbetur ende pak krenari brenda. Mendoja se shpallja e veprës së Perëndisë në jetën time do të ishte një fyerje për egon time, meqë kisha qenë mizor ndaj ndjekësve të Perëndisë së Gjallë: i njëjti Perëndi që më kërkoi dhe më hapi sytë për të parë dritën që nuk e kisha njohur më parë.

Ndërsa do të lexosh në faqet e mëposhtme, nuk kishte zgjedhje logjike veçse të dorëzohesha në këtë betejë midis një demoni, që jetonte brenda meje, dhe Frymës së Perëndisë, i cili më ofroi shpëtimin e Tij dhe hapi krahët e Tij për të më mbajtur. Isha me të vërtetë në gjendje të thosha me Jobin: “Veshi im kishte dëgjuar

të flitej për ty, por tani syri im të sheh” (Jobi 42:5) dhe të kërkoja me Davidin: “O Perëndi, krijo tek unë një zemër të pastër dhe përtëri tek unë një frymë të patundur” (Psalmi 51:10).

Ky është Zoti Jezus Krisht, Fjala e përjetshme e Perëndisë. Ai është udha, e vërteta dhe jeta; kushdo që beson në Të, nuk do të vdesë; kushdo që shkon tek Ai, nuk do të ketë etje apo uri; Ai është i pari dhe i fundit, Alfa e Omega, Zoti Jezus Krisht!

Jeta ime para se të besoja në Krishtin

Duhet të flas në fillim për jetën time para se të besoja në Krishtin, sepse do të tregoj se sa shumë na do ne, edhe pse jemi duke luftuar kundër Tij. Ai na kërkon si bariu që kërkon delet e Tij që kanë humbur në shkretëtirë.

Linda dhe u rrita në një familje tejet fundamentaliste. Ndoqa shembullin e tyre me vullnetin tim të lirë, edhe pse më ndikoi familja ime. Fillova në Kotabin e vogël (shkollë islamike) që ndodhej në një zonë të largët afër fshatit tonë të vogël në Egjiptin e sipërm, 200 km në jug të Kajros.

Në fillim isha i përqendruar thjesht në mësimin përmendsh të pjesëve të Kuranit, që ishin pjesë e programit tonë shkollor. Shkallë-shkallë interesi im u bë më personal. Isha i shtyrë nga dashuria ime për fjalët e Perëndisë. Në atë kohë Këshilli i Lartë i Çështjeve Islamike bënte një garë të përvitshme midis shkollave për mësimin përmendsh të Kuranit dhe merrnin pjesë tërë shkollat e Republikës. Nëna ime më kërkonte që të merrja pjesë në të. Mora pjesë dhe mora pikët maksimale: fitova vendin e parë, i cili kishte një shpërblim financiar prej 10 paundësh egjiptianë. Im atë ishte shumë i lumtur kur dëgjoji për këtë. Ai më nxiti të vazhdoja të merrja pjesë në atë garë çdo vit, thjesht për të marrë shpërblimin financiar.

Vazhdoja ta studioj Kuranin me zell të madh. Arrita të mësoj përmendsh më shumë se pesëmbëdhjetë pjesë të Kuranit para se të filloja gjimnazin. Arrita të mësoj përmendsh tërë Kuranin gjatë shkollës së mesme. Në atë kohë jetoja me prindërit në shtëpi me

familjen tonë të madhe, përfshirë pjesën tjetër të xhaxhallarëve dhe kushërinjve. Një prej kushërinjve të mi ishte një mysliman fanatik, që shkonte në Universitetin Islamik El-Azhar.

Ai më bindte shpesh të lexoja libra. Disa herë m'i blinte ai librat që t'i lexoja. Pas një farë kohe familja ime u zhvendos në një shtëpi më vete larg nga familja e madhe. Kushëriri im udhëtoi gjithashtu në një vend arab për të punuar si predikues islamik në një xhami. Ai jetoi atje për dy vjet. Kur u kthye, më tha se ne nuk e njihnim islamin e vërtetë, përmes të cilit mund të shkonim në xhenet (parajsë), meqë dinim shumë pak. Ai më tha gjithashtu se ishte takuar me disa nga udhëheqësit islamikë dhe hoxhallarë, që arritën të arratiseshin nga sundimtari tiran këtu. Ai më kërkoi që t'u futesha thellë studimeve të disa librave nga imami Ibn Tammemahi, sheiku Sajed Kotbi dhe Ibn Hazem Al-Zaheri. Pavarësisht nga vështirësia e disa prej këtyre librave, i admiroja shumë. Ata propozonin një shteg tepër sfidues për t'u ndjekur. Për shembull, gjeta një prej haditheve që thoshte: "Kushdo që ha apo jeton me një të pabesë, bëhet si ai".

Që nga ai çast fillova një fazë të re në jetën time fetare. Fillova të shqyrtoj njerëzit rreth meje për të mësuar se kush ishte një i pabesë dhe kush mysliman. Fillova, gjithashtu, të mbledh vargje nga Kurani që do të më ndihmonin të bëja dallimin midis myslimanëve të vërtetë dhe jomyslimanëve; doja të dalloja natyrën e marrëdhënies sime me çdo tip. Përfundimisht rashë në një situatë shumë të vështirë, duke zbuluar se im atë, sipas kriterit të atij hadithi, ishte një prej të pabesëve meqë ai pinte duhan dhe nuk kishte mjekër. Nëna ime nuk lutej; ajo thërriste shpesh emrat e njerëzve. Vëllezërit e mi ishin gjithashtu të pabesë, meqë shikonin televizor ose pinin duhan. Disa prej tyre nuk i kryenin pesë lutjet e përditshme apo nuk kishin mjekër. Edhe pse jomyslimanët si të krishterët quhen të pabesë (jobesimtarë), e vendosa familjen në mënyrë fanatike në të njëjtën kategori.

AI NA KËRKON SI

BARIU QË KËRKON

DELET E TIJ QË

KANË HUMBUR NË

SHKRETËTIRË

Isha aq shumë i mërzhitur me vëllezërit e mi, saqë i pengoja të vazhdonin në faza të ndryshme të studimeve të tyre. I kërkoja gjithashtu tim eti të ndahej nga nëna, sepse ajo nuk më bindej, gjë e cila e zemëroi shumë tim atë. Dola në përfundimin se im atë, ime më dhe vëllezërit e mi ishin të pabesë. Pyeta kushëririn nëse duhej të qëndroja larg tyre dhe ai m'u përgjigj pozitivisht. E pyeta se ku mund të shkoja nëse u jepja fund marrëdhënieve me ta dhe ai më ftoi të shkoja e të jetoja me të.

"A ke ndonjë dyshim për xhaxhanë tënd dhe gruan e tij rreth besimit të tyre?", më pyeti ai.

Unë i thashë: "Jo, ata janë me të vërtetë besimtarë të vërtetë".

"Eja dhe sill gjithçka ke dhe jeto me mua larg jetës së pabesisë në shtëpinë tënde".

Kështu bëra gati bagazhin dhe u largova nga familja. Isha tërësisht i vendosur të mos rrija më me të pabesët. Isha i mbushur brenda vetes me gëzim duke u larguar nga shtëpia për hir të Perëndisë.

Kushëriri im u vendos në Kajro dhe mori me qira një apartament afër Universitetit El-Azhar. Ai ishte në vitin e fundit të studimeve akademike, kështu që m'u desh të kthehesha në shtëpinë e tim eti me turp dhe përulësi.

E pyeta kushëririn tim: "A mendon se kthimi im në shtëpinë e tim eti është shkelje?". Ai u përgjigj:

"Jo, meqë nevoja nuk njeh ligj dhe për ligj atë që është e ndaluar". Ai recitoi: "Por nëse dikush detyrohet nga nevoja, pa mosbindje me dashje, as duke bërë shkelje për shkak të kufizimeve, atëherë ai është pa faj. Sepse Allahu është i Mëshirueshmi që fal" (Surja 2:173).

Isha në qiellin e shtatë kur e dëgjova këtë. Isha në vitin e fundit të shkollës së mesme dhe vendosa të studioj shumë, në mënyrë që askush të mos thoshte se feja ishte pengesë për suksesin akademik. Ia arrita të merrja nota të larta në Certifikatën e Përgjithshme të Edukimit; arrita të futem në Shkollën e Mjekësisë në Universitetin e Kajros.

Dalëngadalë mendja po më çlirohej nga tërë modelet e mendimit që kushëriri theksonte shpesh. Lexova shumë libra që më ndalonte, sepse ata përcillnin mendimet e grupit islamik “Al-Takfeer dhe Al-Hijrah”, banditët e shekullit të njëzet. Fjalët e tij më nxitën të shkoja e të zbuloja se çfarë thoshin ata njerëz.

Në shkollën e mjekësisë u ndesha me shumë rryma politike të përfaqësuara nga grupe të vogla ligjore. E mblodha mendjen të bashkohesha me grupin fetar, për të ruajtur ekuilibrin me grupet e tjera. Drejtuesi i grupit ishte pjesëtar i fakultetit dhe ishte gjithashtu sekretari i përgjithshëm. Kishim një person tjetër përgjegjës për lidhjen e kontratave brenda pjesëtarëve të grupit.

Hasa shumë vështirësi brenda grupit. Ata bënë një jetë tradicionale islamike, që ishte shumë larg të kuptuarit të drejtë të islamit në lidhje me jomyslimanët (nuk dua të them të krishterët, por myslimanët formalë). Kështu, ambiciet e mia fetare u shtuan gjithnjë e më tepër. Isha i tërbuar në përpjekjen time për të arritur një status si të atyre që kishin qenë kundërshtarë të qeverisë dhe regjimit. Kështu nisa një grup të vogël. U mësova atyre islamin, ashtu siç e kuptoja unë Islamin. Ndjeva bindjen dhe përkushtimin e tyre. Luteshim zakonisht së bashku në një vend të largët nga xhamitë, meqë arritëm të kuptonim se ato ishin të barasvlershme me ato që judenjtë kishin ndërtuar për të penguar profetin Muhamed.

Kështu fillova të ndaj lidhjet e mia me njerëzit sipas pozicionit dhe kuptimit të tyre të islamit. Nëse dikush refuzonte atë që thoshim, ai konsiderohej i pabesë dhe trajtohej njëllëj si ata:

besimtarët të mos kenë miq apo ndihmës jobesimtarët, por besimtarët... (Surja 3:28).

Nuk kisha vështirësi për ta vënë këtë në praktikë. Ne shtyheshim nga një dëshirë dhe entuziazëm i madh për të ndjekur shembullin e profetit Muhamed. Ne gjithmonë e përfytyronin Abu Obeidan, birin e Garahut, përshkruar nga profeti Muhamet si udhëheqësi i kombit, duke vlarë të atin kur ky i fundit refuzoi t'i bashkohej islamit; Mosabin, biri i Omairit, i cili nuk e dëgjoi kurrë lutjen e

së ëmës dhe e la atë të vdiste për shkak se ajo refuzoi islamin; Abu Bakrin, i cili i tha të atit se do ta vriste nëse nuk i bashkohej islamit. Tërë këto figura na bënin më mizorë ndaj familjeve tona dhe miqve tanë nëse ata nuk e pranonin versionin tonë të islamit. Edhe në zellin tim, ishte e dhimbshme t'i bërtisja nënës dhe babait dhe t'u betohesha vëllezërve dhe motrave, duke i kërcënuar me vdekje, por shtysa ime e vetme ishte t'i bindesha Allahut dhe Profetit. Doja të arrija statusin e atyre që i bindeshin Perëndisë. Vazhdoja t'i kujtoja vetes hadithin e profetit Muhamed: "Asnjë nga ju nuk është bërë besimtar i vërtetë nëse nuk do Allahun dhe Profetin më tepër sesa paratë e tij, fëmijët e tij apo veten e tij".

Ishte një sekt njerëzish me të cilët duhej të përcaktonim marrëdhënien tonë sipas Kuranit dhe Sunas. Ishin njerëzit e Librit dhe të krishterët në veçanti, meqë asnjë jude nuk jetonte në Egjipt; edhe nëse disa prej tyre jetonin atje, ata nuk kishin lidhje me askënd. Pasi kërkuam se çfarë qëndrimi kishte profeti Muhamed ndaj të krishterëve, pamë që panorama ishte shumë e errët. Megjithatë, nuk kishte problem sepse ne ishim xhelozë për thjeshtësinë, mirësjelljen dhe anën e tyre të spikatur shoqërore me myslimanët formalë. Ata kishin një lloj të çuditshëm qetësie kur përballeshin me tërë sherrin dhe sulmet që u shkaktonim. Ne e interpretonim këtë si një përpjeke të pisët nga ana e tyre për të dalë nga izolimi i tyre si minoritet midis shumicës myslimane. Ne arsyetonim se gjëja e vetme që mund të bënin ishte të trajtonin mirë myslimanët në mënyrë dinake dhe tinëzare; përndryshe ata nuk do të gjenin vend midis nesh. Këtë thotë saktësisht Kurani për ta:

"Ata ishin të mbuluar me përlësi dhe mjerim: ata tërhiqnin mbi vete zemërimin e Allahut" (Surja 2:61).

Urrejtja jonë ndaj të krishterëve mori formën e ngacmimit dhe të sulmeve kundër tyre nëpër rrugë, por ata u përgjigjeshin sulmeve tona me dobësi të neveritshme. Ne përgjigjeshim duke qenë më agresivë kundër tyre dhe filluam të planifikonim se si mund t'i torturonim dhe frikësonim. Mësuam se Perëndia kishte ligjëruar vrasjen e tyre, plaçkitjen e zotërimeve të tyre dhe grabitjen e shtëpive të tyre. Sipas Kuranit tërë ato që u përkisnin, duhej të konsideroheshin “dhuratë” nga Perëndia bërë myslimanëve.

Ajo që Allahu i ka lejuar Lajmëtarit të Tij dhe është marrë nga njerëzit e qytezës, i përket Allahut dhe Lajmëtarit të Tij (Surja 59:7).

Do të thotë se tërë ato zotërime duhet të merren prej tyre pa luftë, ashtu si Profeti bëri me judenjtë e Bani-Kuraizas kur i rrethoi, vrau të rinjtë e tyre, mori robinja gratë e tyre dhe pushtoi tokën e tyre me tërë palmat dhe i përzuri nga qyteti i tyre.

Edhe pse ne nuk mund të bënim atë që bëri Profeti, arritëm të futeshim në dyqanet e të krishterëve dhe i plaçkitëm. Armiqësia dhe urrejtja në zemrat tona arriti kulmin kur sulmuam kishat e tyre në pjesë të ndryshme të fshatit ku jetoja. Operacioni më i madh ishte plani për të sulmuar dhe shkatërruar një prej kishave të tyre. Ky sulm e shqetësoi qeverinë kur të krishterët koptë demonstruan kundër atij incidenti. Në të njëjtën kohë, qeveria dukej se ishte e kënaqur për incidentin, meqë na trajtuan mirë në burg.

Pasi vuajtëm dënimin, fshatarët na pranuan si heronj. Kjo që një shtysë e mirë për të përndjekur të krishterët, por me më shumë mençuri dhe kujdes për të mos u arrestuar nga policia. Tërë këto ngjarje ndodhën në një periudhë të shkurtër kohe. U përfshiva më tepër dhe lajmi u përhap si rrufe midis shokëve të mi studentë. Si rezultat, një prej drejtuesve të lartë të grupit Islamik “Al-Takfeer dhe al-Hijrah” donte të më takonte për të më shprehur falënderimet dhe vlerësimet e tij më të thella për guximin tim të dalluar dhe dashurinë për Perëndinë dhe Profetin e Tij. E dija që ai i përkiste grupit Shukri dhe u lumturova për këtë. Doja të isha një prej tyre. Ai drejtues u tregua shumë i kujdesshëm në bisedat e tij me mua.

Gjatë pushimeve një verë bëmë një kamp për grupin islamik të shkollës së mjekësisë. Gjetëm mbështetje financiare për atë kamp nga administrata e shkollës. Qëllimi i atij kampi ishte të kalonim shumë kohë duke diskutuar konceptet e islamit.

Pas kampit miku im më pyeti për pikëpamjen time rreth grupit islamik dhe pyeti nëse do të më pëlqente të bashkohesha me ta nëse do të më jepej mundësia. Ai vazhdonte të citonte hadithet rreth nevojës për t'u bashkuar me një grup që ndjek Perëndinë, Sunan e Tij dhe Profetin e Tij. Një pohim thoshte: “Ai që vdes pa pasur besnikëri, vdes si një i pabesë para islamik”. Ai thoshte gjithashtu: “Nuk ka islam pa një grup; asnjë grup pa një emir”.

Mendova që, meqë e doja Perëndinë dhe Profetin, gjëja më e mirë për të bërë është anëtarësimi në grupin islamik. Ky grup i veçantë ishte shumë afër idesë sime rreth islamit. Ata bënë të mundur që të takoja emirin e grupit në shtëpinë e një pjesëtari në Kajro. Shtrengova duart me emir Shokrin dhe i thashë atij: “Jam gati të të dëgjoj dhe të të bindem, gjerë e gjatë, dhe të jesh ti drejtuesi im, ndryshe do të tregoja pabesi publike ndaj teje”. Zotimi nuk ishte thjesht fjalë që i përsërit; ti e vendos praktikisht jetën tënde në duart e emirit. Ti ia shet veten Perëndisë dhe Profetit.

Nuk më mbante dheu atë ditë; hera tjetër kur isha më i lumtur ishte dita kur u pagëzova më vonë. Betimi më bëri t'i nënshtrohesha emirit pa frikë. Bëra çdo gjë që donte ai, pa menduar fare për dhimbjen dhe betejat që do të hasja, sepse mendoja se po i bindesha Perëndisë dhe Profetit. Isha gati të bëja edhe më tepër nga sa më kërkohej. Fillova ta trajtoj familjen me ashpërsi dhe nuk i përshëndesja më. Kur më merrnin në pyetje, unë u recitoja atyre:

“A duhet t'u tregojmë për ata që kanë humbur respektin për shkak të veprave të tyre? Ata përpjekjet e të cilëve kanë shkuar kot në këtë jetë, ndërsa menduan se po siguronin të mirën me anë të veprave të tyre? (Surja 18:103).

Im atë më pyeti që t'i thosha, sipas mendimit tim, çfarë do ta bënte atë një mysliman të vërtetë. I thashë të rriste mjekrën dhe të

mos dëgjonte radion. Ai ra dakord. Pastaj i thashë: “Mamaja nuk lutet; prandaj, ajo është një e pabesë dhe ti nuk mund të jetosh dot me të”. Im atë u zemërua. Ai rroi mjekrën dhe gati më goditi me një gur të madh, por unë ia mbatha.

Dua të them se gjëja e parë që më shtyu t’i bashkohesha grupit islamik ishte se ata ishin aq armiqësor ndaj të krishterëve, të cilët i urreja shumë. Gjithmonë kërkoja vargje në Kuran për të përligjur urrejtjen time dhe për të më dhënë një ndërgjegje të pastër për atë që bëja.

Shokri më caktoi një emir për një grup më të vogël në një periferi të Kajros. Ai ishte aq krenar për mua dhe zotimin tim ndaj çështjes. Ai më quante “Abu Obeida”. Secili prej anëtarëve të grupit kishte një nofkë; ne kurrë nuk e njihnim njëri-tjetrin me emrat e vërtetë.

Shokri kishte besim tek unë më tepër nga të tjerët. Ai më dërgoi në disa vende arabe dhe të huaja për të kontaktuar me pjesëtarë të grupit. Ne punuam së bashku për të tërhequr anëtarë të rinj që të bëheshin pjesë e grupit dhe për të bërë zotimin e tyre në emër të emir Shokri Mustafait.

Qeveria na krijonte probleme; prandaj, na duhej të arratiseshim për një farë kohe në kodrat jashtë Menias, Badarit dhe Asiut. Sa herë që na arrestonin, na çonin në Kajro dhe pastaj na lëshonin. Të gjithë ndienim nevojën e zhvendosjen në një vend tjetër, sepse nuk mund të jetonim më midis të pabesëve, sipas hadithit të Profetit: “Refuzoj çdo kënd që jeton midis të pabesëve”. Na u desh të dërgonim një anëtar për të kontrolluar vendin më të mirë për të emigruar. Po kërkonim një vend të qëndrueshëm për të jetuar, duke u kthyer vetëm për të ekzekutuar gjykimin ndaj regjimit laik, që nuk ndiqte urdhërimet e Perëndisë.

Një ditë, më 1977, mua dhe një anëtar tjetër na urdhëruan të kërkonim një apartament të mobiluar në një zonë të varfër e tepër të populluar, pa bërë shumë pyetje. Gjetëm një apartament të përshtatshëm dhe e morën me qira, duke mos e ditur ende pse. Ditën tjetër mësuam se Sheiku Muhamed ishte rrëmbyer nga disa prej anëtarëve tanë. Disa minuta më vonë na vjen për vizitë një anëtar tjetër dhe na tregoi tërë historinë. Sheiku Muhamed

e sulmonte gjithmonë grupin tonë. Ai shkruante shpesh gjëra të rreme për ne, si për shembull që ne martonim një grua me më shumë se një burrë. Grupi ynë e paralajmëroi disa herë për t'i ndaluar këto sulme, por ai e mori me lehtësi.

Na thanë se qëllimi i atij operacioni ishte t'i bënim presion qeverisë për të lëshuar disa nga udhëheqësit që ishin arrestuar në lidhje me incidentin e Akademisë Teknike Ushtarake. Grupi ynë donte gjithashtu të kërkonte një peng, për të mbuluar shpenzimet tona të shumta.

Disa orë më vonë shumica, për të mos thënë tërë anëtarët e grupit tonë, u arrestuan në mbarë Egjiptin. Edhe njerëzit që kishin një lidhje të largët me grupin tonë u arrestuan. Na transferuan në burgun Kalla, ku kaluam dy vjet në tortura dhe duke na marrë në pyetje për “pjesëmarrje në një grup antiqeveritar”. Kur na liruan, na u desh të largoheshim menjëherë nga komuniteti. U ndamë dhe u shpërndamë në disa vende arabe, duke pritur urdhra nga emiri, të cilin Shokri e kishte caktuar në vendin e tij. Ky qe fillimi i fundit të grupit. Mund të them me sigjeritet se nëse nuk do të qe për shkak të “Operacionit të Sheikut Muhamed”, grupi ynë do të kishte pasur fuqi të madhe për të kryer gjëra të ndryshme në Egjipt.

Siç e përmenda më parë, disa prej nesh po kërkonin një qytet në të cilin mund të emigronin në përgatitje për Xhihadin e madh. Na u tha se vendi u gjet dhe shumë vëllezër ishin tashmë atje. Në fillim të vitit 1980 u bashkova me pjesën tjetër të grupit në atë zonë. Ishte një zonë e shkretë pa njerëz vërdallë, përveç disa beduinëve që kalonin tutje. Përgatitëm një vend për të qëndruar dhe filluam të lëviznim në grupe të vogla, meqë kishim vetëm një makinë. Shumica e pjesëtarëve të grupit ishte rritur në këtë zonë, kështu që na ndihmuan shumë për t'u njohur me terrenin dhe traditat e këtij komuniteti të ri. Arritëm të bënim puse uji në kampin tonë. Kishim një fjalëkalim të fshehtë për t'u futur dhe për të dalë dhe me radhë ruanim kampin. U trajnuam në qitje dhe u siguruam të gjithëve një armë për t'u mbrojtur në rast sulmi.

Në ditët e para gjërat rrodhën mirë dhe ishim të lumtur. Kujtuam kohën kur profeti Muhamed emigroi në Medinë. Mezi prisnim ditën për t'u kthyer në Egjipt dhe për ta pushtuar ashtu

siç bëri Profeti me Mekën. Kishim një traditë që secili prej nesh, duke lënë familjen e vet të pabesë dhe duke emigruar për hir të Perëndisë, do të përsëriste strofën poetike të mëposhtme:

Mirupafshim, atdheu im; mund të jetë një kohë e gjatë!

Populli yt dhe i imi kanë braktisur Librin e Perëndisë!

Është e vështirë për mua që të largohem, por po kërkoj të vërtetën!

I përsërisnim këto fjalë me entuziazëm të plotë. Nuk na interesonte gjë tjetër veç thirrjes islamike. Ishim gati të përballeshim me çdo vështirësi për hir të Perëndisë. Menduam se nëse vdisnim, do të shkonim në qiell; përndryshe, do të fitonim betejën. Kjo strofë poetike na mbushte me gëzim dhe krenari, por i mbushte sytë tanë me lot e trishtim, meqë na merrte malli për miqtë dhe familjarët tanë.

Qyteti në të cilin emigruam ishte i mbushur me probleme, nuk ishte i qetë dhe kishte luftëra midis grupeve. Të gjithë qytetarët atje ishin të armatosur, gjë që e bënte të lehtë për ne të mbanim armë pa u shqetësuar. Autoritetet vendore mësuan për praninë tonë midis beduinëve, të cilët ndonjëherë humbën në shkretëtirë në këtë zonë dhe zakonisht erdhën tek ne që të mund t'u tregonim rrugën e kthimit. Një ditë, një prej rojave tanë pa me anë të teleskopit dy makina të armatosura që po vinin drejt kampit. Kur ishin vetëm disa metra larg, ai i ndaloi dhe i pyeti se çfarë donin. Ata donin të na takonin për të marrë vesh se kush ishim, se pse qëndronim në atë zonë dhe cilit grup i përkisnim. Ata kishin frikë se mos i përkisnim disidentëve të asaj zone. Gjatë një bisede të gjatë, në të cilën mora pjesë, ata zbuluan se ne nuk ishim vendas, por të ardhur në atë zonë, gjë e cila na bëri më të dyshimtë. Pas një diskutimi të gjatë, fatkeqësisht na u desh të largoheshim nga kampi ynë dhe të braktisim ëndrrën tonë në atë zonë.

Meqë ishim në një vend ngjitur me Egjiptin, kthimi ishte i lehtë dhe pa shpenzime. Nuk kishim zgjedhje tjetër veç të vazhdonim planin tonë. Vendosiëm të ktheheshim në Kajro, por disa shokë

dhe unë, për disa arsye të paparashikueshme, qëndruam pas për një kohë të gjatë. Gjatë asaj kohe njohëm disa vëllezër që kishin marrë pjesë në luftën në Afganistan. Arritëm t'i bindim se lufta në Afganistan kundër rusëve nuk ishte për hir të Perëndisë dhe islamit. Ata i shpallën besnikëri grupit tonë dhe na ndihmuan shumë, derisa u kthyem në Egjipt në fillim të vitit 1990.

Ndërsa iu afruam Kajros, na arrestuan dhe na çuan në Ministrinë e Brendshme. Pas një kohe pyetjesh na lëshuan. U përpoqëm, bashkë me ata që qëndruan besnikë, të rindëtonim grupin. Takoheshim dy herë në muaj për të studiuar dhe riformuluar idetë kryesore të grupit, të cilat i përfunduam në shkurt të 1990.

Një ditë, njëri prej vëllezërve tanë erdhi tek ne. Detyra e tij ishte të shikonte librat, revistat dhe gazetatat, për të mbledhur informacion rreth grupeve të ngjashme islamike në mbarë botën. Ai ishte i trishtuar dhe fytyra e tij ishte e kuqe ndërsa na pyeti: “A i keni lexuar gazetatat sot?”.

Ne thamë: “Jo, si është puna?”.

“Kanë arrestuar një grup misionarësh që kthenin myslimanë formalë në krishterim, duke i joshur me para apo duke i përfshirë në marrëdhënie seksuale”.

Ishim aq të turpëruar, sidomos ngaqë ishte muaji i shenjtë i Ramazanit. Ne duhej të kundërshtonim ata që nxisnin të keqen. Por si mund ta ndryshonim të keqen? Me duar? Kjo do të ishte shumë e vështirë. Me fjalë? Kjo do të ishte gjëja e fundit që mund të bënim. Por si dhe kur?

Fillimi

Kur lexuam gazetën, u ndiem të turpëruar që nuk i kishin dalë krah Perëndisë. Ne vendosëm të luanim një rol efektiv kundër ungjillëzimit të krishterë, për ta ndalur atë me çdo çmim. Pas diskutimesh të shumta, ne e përjashtuam zgjidhjen ushtarake për shumë arsye. Për shembull, sistemi i sigurisë shtetërore

ishte zhvilluar në Egjipt shumë më tepër sesa në vitin 1970; udhëheqësit aktivë të grupit tonë, të cilët kishin arritur të nxirrnin nga rreziku vëllezërit jashtë vendit, ishin larguar dhe nuk kishim zëvendësues të përshtatshëm për ta. Disa prej atyre udhëheqësve ishin ekzekutuar; të tjerë po vuanin dënimin me burg të përjetshëm.

Prandaj, e përjashtuam zgjedhjen ushtarake dhe kërkuam një mënyrë tjetër për t'iu kundërpërgjigjur ungjillëzimit të krishterë. Më në fund menduam për “përballjen logjike”: nxjerrja në pah e mësimëve të rreme dhe prishja e Torahut dhe Biblës. Tërë udhëheqësit e lavdëruan këtë qasje dhe filluam të kërkonim personin që do ta ndërmernte këtë përgjegjësi të madhe, për të nxjerrë në pah të vërtetën dhe mposhtjen e të pabesëve. Kurrë nuk prita të isha një kandidat për atë detyrë, jo se më mungonin aftësitë, por ngaqë të gjithë e dinin se sa shumë i urreja të krishterët. Pas një heshtjeje të madhe, emiri shpalli emrin e personit të zgjedhur për atë punë. Gati sa nuk më ra të fikët kur dëgjova emrin tim. Isha i mbushur me zemërim. Si mund të më kërkonin të bëja atë punë, e cila nënkuptonte të lexoja librat judaikë dhe të krishterë?

Emiri ynë më pa dhe tha: “Ky është urdhër! Nuk ke zgjedhje tjetër, veçse të bindesh nëse beson me të vërtetë tek Allahu dhe Dita e Kiametit”. Ai më citoi nga Kurani:

“Nuk i shkon për shtat një besimtari, burrë apo grua qoftë, kur çështja është vendosur nga Allahu dhe Lajmëtari i Tij, të kesh një zgjidhje tjetër rreth vendimit të tyre” (Surja 33:36).

PËR T'IU

KUNDËRVËNË

UNGJILLËZIMIT

TË KRISHTERË,

VENDOSËM TË

NXJERRIM NËPAH

MËSIMET E RREME

NË BIBËL

U përpoqa të bind emirin për të zgjedhur dikë tjetër, por ai refuzoi. Ai më tha: “Mendoj se je më i miri për këtë detyrë. Nëse e bën mirë, do të vrasësh dy zogj me një gur. Së pari, do të edukosh tërë myslimanët dhe do të hapësh sytë e tyre ndaj fakteve që ata nuk i shikojnë; së dyti, do të fitosh shumë para, sepse kërkimi yt do të përkthehet dhe do të botohet në mbarë botën”.

Fjalët e tij më futën aq në ankth në lidhje me temën dhe për natyrën e kërimit. Emiri më shpjegoi: “Kërkimi yt duhet të bëhet në dy pjesë. Së pari, duhet të vërtetosh nga Torahu dhe Dhiata e Re vërtetësinë e thirrjes së Muhamedit si profet, ashtu siç thotë Kurani:

“Ata që ndjekin Lajmëtarin, Profetin analfabet, të cilin e kanë të përmendur në (Shkrimet) e tyre, në Taurat (Torah) dhe Ungjill” (Surja 7:157).

Së dyti, duhet të vërtetosh, duke gjetur kontradikta, se Torahu dhe Dhiata e Re që kanë njerëzit sot nuk janë të njëjtat libra të frymëzuar nga Perëndia; ato janë ndryshuar dhe prishur”.

Pa ngurruar e pranova misionin. I thashë emirit: “Por kjo detyrë kërkon që të blej një Bibël për ta lexuar”. Ai më tha që do të zbrisnim në Kajro për ta blerë. Ecëm në rrugën Gomoria, derisa gjetëm një librari që shiste Bibla. Nuk mund të futeshim në librari të veshur me veshjen tonë tradicionale, sepse ngjallte dyshim. Njerëzit në librari do të thërrisnin policisë me shumë gjasa, duke menduar se kishim ardhur për ta shkatërruar. Një burrë po kalonte anej dhe ne e ndaluam dhe e pyetëm se si e kishte emrin. I kërkua që të futej në librari dhe të blinte Librin për ne, gjë të cilën e bëri.

Bashkë me emirin shkuam në shtëpinë time, në jug të Kajros. Na u desh më tepër se dy orë, kohë gjatë së cilës po përpiquesha ta hiqja Biblën qafe. Një herë e lashë në karrige; një herë tjetër u hoqa sikur e harrova, por gjithmonë emiri ma sillte dhe më kujtonte ta merrja me vete. Më në fund ia dolëm të shkonim në shtëpi. Emiri u largua në vendlindjen e tij dhe më la që të filloja udhëtimin tim të vështirë me Biblën.

Dita e parë ishte më e vështira. Kisha përshtypjen se Bibla nuk ishte nga Perëndia dhe se mund të sillte demonë në shtëpinë

time, kështu që nuk do të isha në gjendje të lutesha. Prandaj, e mbaja jashtë dhomës së gjumit. Për shumë ditë u bëra paranojak. Sa herë që dëgjoja një zë në shtëpi, mendoja se Perëndia kishte dërguar demonë për të më ndëshkuar që po e mbaja këtë Libër në shtëpi. Nuk e mbaja Biblën në dhomën ku lutesha, sepse mendoja se engjëjt nuk do të futeshin në dhomë nëse do të ishte atje.

Kisha këtë frikë për një kohë të gjatë, derisa kuptova se nuk e zgjedha unë që ta kisha këtë libër në shtëpi. Thjesht po i bindesha Perëndisë, duke iu bindur emirit. Profeti Muhamed na urdhëron në hadithin e tij t'i bindemi emirit: “Kushdo që i bindet emirit tim, më bindet mua dhe kush nuk i bindet emirit tim, nuk më bindet mua”. Arrita në përfundimin se po zbatoja urdhrat e emirit të caktuar nga Perëndia dhe prandaj Bibla nuk do të më bënte keq nëse e mbaja në dhomë; Allahu do të më ndihmonte.

Grupi më siguroi gjithçka që kisha nevojë. Ata më dhanë 500 paund egjiptianë çdo muaj për shpenzimet e mia si angazhim për kërkimin tim me kohë të plotë. Sa herë që përpiquesha ta harroja atë kërkim, kujtoja hadithin: “Kushdo që i bindet emirit tim, më bindet mua dhe kush nuk i bindet emirit tim, nuk më bindet mua”. I kërkoja falje Perëndisë tri herë dhe pastaj lutesha. Asgjë nuk më shpërqendronte nga kryerja e asaj pune. Kisha shumë referime që më ndihmonin të bëja më të mirën dhe tashmë kisha një njohje të mirë të çështjeve të krishtera. Kështu, mora vendimin të filloja këtë udhëtim të vështirë.

Isha i shqetësuar sepse nuk e dija se ku dhe si të filloja. Nuk kisha një metodë specifike për t'iu qasur dy pjesëve të kërkimit. Për shembull, rreth çështjes së vërtetimit se Muhamedi ishte profet, prita të gjeja emrin e saktë “Muhamed” në Torah dhe Bibël, apo të paktën “Ahmed” apo “Mahmud”. Nuk e dija ku dhe si të filloja. Gjërat u bënë lëmsh në mendjen time. Nuk isha i sigurt se cilin emër të kërkoja në Torah.

U ngatërrova fare, kështu që vendosa të vazhdoja me pjesën e dytë të kërkimit tim: të shikoja ndryshime dhe kontradikta për të vërtetuar se Torahu dhe Bibla nuk ishin nga Perëndia. Në të njëjtën mënyrë, nuk arrita të përcaktoj një standard me anë të të cilit mund të masja Torahun dhe Biblën dhe t'i hidhja poshtë. Isha

i mërzhitur sepse këto gjëra deri diku më bënë të ndihem i paaftë për ta bërë këtë kërkim. Dorëzimi nuk ishte një prej cilësive të mia, kështu që vendosa të përqendrohem dhe të bëja çdo përpjekje për të arritur qëllimin tim.

U takova me emirin një herë në muaj për të diskutuar rreth kërkimit. Çdo herë i kërkova të ndryshonte mendje dhe t'ia ngarkonte dikujt tjetër këtë detyrë dhe unë do ta ndihmoja. Megjithatë ai ngulte çuditërisht këmbë që unë isha i përshtatshmi për atë punë.

U luta dhe i kërkova Perëndisë forcë. U ndjeva i guximshëm si jo më parë dhe fillova të lexoj Biblën, por pa ndonjë sistem apo metodë. Fillova me librin e Zanafillës dhe nuk e dija se çfarë duhet të kërkova. Gjeta emra të çuditshëm, që nuk i kisha dëgjuar kurrë më parë në jetën time, të cilët më nervozuan. E hodha Librin në cep dhe thashë me zemërim: "Ata judenj dhe të krishterë janë të marrë. Si mund të thonë se një libër i tillë i çuditshëm, i mbushur me emra të çuditshëm, është nga Perëndia? Ata janë të marrë!". Reshta së lexuari.

Dy ditë më vonë iu ktheva leximit të Biblës. Këtë herë nuk lexova te Zanafilla, sepse nuk doja të hasja ata emra dhe fjalë të vështira. Kalova disa faqe dhe vazhdova leximin. Më bënë përshtypje shkrimet në librat e Numrave, Eksodi dhe Ligjit të Përtërirë. Gjeta shumë informacion për Moisiun, faraonin dhe izraelitët, shkruar me hollësi, të cilat shuan kureshtjen time.

Mbarova së lexuari Dhiatën e Vjetër në dy muaj, por ishte një lexim i sipërfaqshëm, jo në thellësi. E lexova përsëri, këtë herë duke kërkuar ndonjë gjë në lidhje me Muhamedin, Ahmedin apo Mahmudin, por nuk gjeta gjë. Vazhdova të lexoj Dhiatën e Re. E lexova tërësisht, por nuk mbërrita në asnjë përfundim. Nuk mund të duroja dot më. U zemërova me emirin që më futi në këtë kërkim që nga fillimi.

Kur erdhi emiri për vizitë, i thashë atij se nuk gjeta gjë që mund të na thotë diçka rreth asaj që po kërkojmë. Kisha lexuar Torahun dhe Biblën dhe nuk kisha gjetur gjë. Emiri më tha se ishte një libër, të cilin e studionin jashtë, që mund të më ndihmonte shumë në kërkimin tim. Quhej *Zbulimi i së vërtetës*, shkruar nga i ndjeri Sheik El-Hindi. E kërkova atë libër në librarinë time, derisa e gjeta.

Zbulimi i së vërtetës ishte një referencë e vlefshme për ne, sidomos kur debatnim me të krishterët për t'i bindur se islami ishte feja e vërtetë. Përfshinte citime të gabuara nga Torahu dhe Bibla, të cilat ua tregonim të krishterëve që ktheheshin në islam. E përdorëm me sukses me tre persona me radhë. Fillova një mënyrë të re kërkimi, me ndihmën e disa librave të tjerë që më dha emiri, si “Sektet dhe denominacionet” nga Shahrستاني, “Vendimi rreth sekteve dhe kulteve” nga Ibn Hazmi dhe disa shkrime të tjera historike dhe biografike, që sulmonin krishterimin. Mbahta shënim tërë vargjet që Ibn Hazmi thoshte se ishin kontradiktore dhe i pashë në Torah dhe Bibël. Shumica e vargjeve që gjeta ishin shprehur gabim apo u referoheshin njerëzve të ndryshëm. Gjeta shumë vargje që kishin disa kontradikta, por nëse do të përdornim këto vargje si bazën për të vërtetuar se Torahu nuk ishte autentik, na duhej të prananim vargje të ngjashëm në Kuran dhe kjo, gjithashtu, nuk do të ishte nga Perëndia (I shkrova më vonë këto zbulime në një kërkim të titulluar “Përgjigje ndaj Ibn Hazmit”).

Kërkova me sinqeritet, i shtyrë vetëm nga dashuria ime për Perëndinë dhe Profetin. Grupi im e vuri re mahnitjen time gjithnjë e në rritje për Biblën. Ata gjithmonë më pyesnin për të dhe gjithmonë i gënjeja. M'u desh të sajoja një justifikim, kështu që u thashë se po takonim disa të rinj të krishterë për t'i ftuar në islam dhe na u desh të njihnim mjedisin e tyre shoqëror.

Pas dështimit në përpjekjet e mia për të hedhur poshtë Torahun, duke gjetur kontradiktat e tij, vendosa të bëj pjesën e dytë të detyrës: të përcaktoja nga vargjet e Torahut dhe Biblës se Muhamedi ishte Lajmëtari i Perëndisë. Pashë në librin e El-Hindit, “Zbulimi i së vërtetës”, dhe isha i gëzuar kur gjeta atë që po dëshiroja. U luta me gëzim dhe falënderova Perëndinë që Ai më drejtoi tek ato vargje. Fillova t'i shkruaj në rendin e mëposhtëm:

Zanafilla 17:20; 49:10

Ligji i Përtërirë 18:18-20; 32:21; 33:1-3

Isaia 42:9; 54:1-3; 65:1, 2

Psalmi 45:1-3; 149:3

Danieli 2:31, 32

Mateu 3:2; 13:31; 20:1; 21:33

Gjoni 14:15

Zbulesa 2:27

Këto nuk ishin vargjet e vetme që El-hindi përmendte për ta vërtetuar Muhamedin si profet. I përjashtova vargjet e tjera, sepse nuk ishin aq të qarta. I studiova këto vargje me shumë kujdes dhe me objektivitet. Ne, si grup i veçantë besimtarësh, nuk pranonim kurrë ndonjë informacion pa provë të fortë nga një burim i besueshëm. Këto vargje ishin, në sipërfaqe, shumë tërheqëse për t'u pranuar nga çdo mysliman, por duke i parë me kujdes, metoda e myslimanëve fundamentalistë, zbulohet se përfundimi i mbështetur në provë ishte i pavlefshëm.

Prandaj, mbledha tërë librat që mendova se do të më ndihmonin në kërkimin tim. Fillova të imagjinoj të ardhmen time pas suksesit të kërkimit tim. Do t'i bëja Perëndisë dhe Profetit një favor të madh dhe do të fitoja shumë para. Duke folur për paratë, bashkë me emirin shkuam në librarinë e përkrahësve Suna dhe u shpjeguan idenë e librit tim. Atyre u bëri përshtypje. Ata më kërkuan një kapitull si shembull dhe ofruan të më blinin të drejtën e autorit. Ëndërroja të bëhesha i pasur dhe i famshëm për shkak të librit që do të shkruaja, por shtysa ime kryesore ishte të shpallja fitoren për islamin.

Fillova ta lexoj përsëri Biblën. Nuk mund të rrija pa lexuar Biblën. Shkrova shumë evidenca për të vërtetuar, me logjikë dhe pohime, se Torahu dhe Bibla konfirmonin se Muhamedi ishte profet. Rezultati nuk ishte i mirë, sepse isha shumë i përpiktë në kërkimin tim, mendoj, për hir të konfirmimit absolut të mesazhit hyjnor të Muhamedit. U mbështeta në shumë referime si *Fjalori i vendeve* nga Jakot El-Hamaui. Hasa një qytet që quhej Faran. E kontrollova për të parë ku ishte dhe cili ishte emri modern. Përdora gjithashtu fjalorë gjuhësorë, si *Gjuha e arabëve*, dhe madje fjalorë hebraikë, për të kuptuar domethëniet e fjalëve si "Shelon" për shembull.

Doja të nxirrja një libër të cilin askush nuk mund ta hidhte poshtë, as edhe një fjalë të tij. Fatkeqësisht gjërat nuk shkuan ashtu si desha unë. Tërë përfundimet e mia logjike dhe gjuhësore

ranë, njëra pas tjetrës. Nuk mund të gjeja asnjë varg të vetëm që të theksonte teorinë time (meqë ra fjala, kam shkruar edhe një libër tjetër të titulluar “E vërteta e mbytur”, në të cilin përmend tërë vargjet që studiova dhe se si arrita në një përfundim, që ato nuk i referoheshin profetit Muhamed).

Mbarova së studiuar tërë këto vargje, por nuk gjeta atë që po kërkoja. Ndjenjat e mia ishin një përzierje trishtimi, dëshpërimi, ankthi dhe pështjellimi. Nuk më shkonte kurrë në mendje se Muhamedi nuk ishte profet. Fillova ta qetësoj veten me përfundimin se nuk arrita të lidh evidencën me karakterin e Profetit.

Vendosa që ta provoja edhe një herë. Këtë herë përdora libra të tjerë, si *Evidenca e Profetit*, *Fjalori i kombeve* dhe *Enciklopedia arabe*. Bëra më të mirën e mundshme për të mos dështuar këtë herë. Dështimi, pas tërë problemeve që kisha kaluar, do të thoshte shkatërrim i tërë jetës sime. Shiko, hera e dytë nuk ishte më e mirë se e para, madje më keq! Herën e dytë hasa shumë pika që e kundërshtonin teorinë time.

Ndonjëherë shikoja numrin e madh të librave dhe referimet islamike dhe pyesja: *A është e mundur që tërë këta libra na kanë mashtruar dhe kanë paraqitur një karakter imagjinar? Nëse është kështu, Perëndia nuk meriton të adhurohet*. Nuk do ta ndërmeroja një rrugë të tillë. Pastaj menjëherë lutesha dhe i kërkoja Perëndisë falje.

Papritur e anashkalova temën e kërkimit tim dhe iu ktheva leximit të Biblës për herë të tretë. Pata një gëzim të çuditshëm në leximin e Biblës, aq sa kisha frikë se mos magjepsesha. Thoshim shpesh se të krishterët ishin yshtës, që i merrnin magjitë e tyre nga Torahu dhe Bibla. Megjithëkëtë, Bibla më tërhiqte në mënyrë të çuditshme dhe të parezistueshme.

A ËSHTË E MUNDUR

QË TËRË KËTA

LIBRA NA KANË

MASHTRUAR DHE

KANË PARAQITUR

NJË KARAKTER

IMAGJINAR?

Emiri më vinte rregullisht vizitë. Çdo herë prisja që ai të ishte i mërzitur me mua se nuk po e arrija qëllimin tim dhe të çlirohesha nga detyra ime. Përkundrazi, çdo herë ai dukej më entuziast se më parë, duke më siguruar se isha më i miri për atë punë.

Fillova të lexoj Ungjillin sipas Mateut dhe u pengova madje para se të mbaroj kapitullin e parë. Pashë që ata gjurmonin gjenealogjinë e Krishtit deri te Davidi. Mendova se ishin të çmendur. E ngushëllova veten me këtë mendim, duke shpresuar të gjeja atë që po kërkoja. U mahnita me kapitujt 4, 5 dhe 6 të Ungjillit sipas Mateut. E kisha lexuar atë pjesë dy herë më parë, por këtë herë po ndieja sikur po e lexoja për herë të parë. Ndieja sikur kishte një dorë mbi kokë dhe që më hapte sytë. Dëgjova një zë brenda meje që më thoshte: “Është koha që të kuptosh atë që po lexon, pa u shqetësuar se kush e ka mirë e kush gabim”. U drodha pa ndonjë arsye të dukshme.

Zbulova se Bibla po fliste rreth asaj që u bënim të krishterëve sikur regjistronte ndodhitë e tashme. Lexova çfarë thoshte Bibla rreth përndjekjes, përlësisë dhe vrasjes: ideja jonë e bindjes ndaj Perëndisë. Sa e çuditshme që kjo Bibël dinte çfarë u thoshim dhe u bënim të krishterëve! Mos ndoshta të krishterët e kishin shtuar kohët e fundit këtë pjesë?

Ne gjithmonë e interpretonim dashurinë dhe përlësinë e të krishterëve si frikë ndaj nesh myslimanëve, sepse ata ishin një pakicë e dobët; ashtu siç e thotë Kurani:

“Ata ishin të mbuluar me përlësi dhe mjerim” (Surja 2:61).

Gjeta shumë vargje që nxisnin dashurinë, bindjen, nënshtrimin dhe madje dashurinë ndaj armiqve. Isha i hutuar; si mund të shkruajë dikush shkakun e përlësisë së tij?

Sa herë që lexoja urdhërimin e Perëndisë ndaj të krishterëve për të dashur armiqtë e tyre, kujtoja trajtimin tim të ashpër ndaj prindërve të mi. Kisha qenë shumë mizor me ta. Gjeja gjithmonë mënyra të reja për t’u bërë keq. Një herë u sëmura dhe bëra një operacion serioz në spital. Im atë donte të më shihte, por unë refuzova dhe thashë që nuk doja të shihja një të pabesë. Nëna më

dërgonte ushqim përmes të tjerëve; përndryshe unë nuk pranoja. Ajo qëndronte me orë në dritaren e spitalit, nën vapën torturuese, thjesht sa për të më parë me sy përmes dritares.

Kujtimet më bënin gjithmonë të qaja dhe të mallkoja ditën që njoha Allahun. Filloi një luftë brenda meje. Ngushëlloja veten duke menduar atë që Abu Obeida dhe Abu Bakri bënë me etërit e tyre dhe Mosabi me nënën e tij. Kjo do të më qetësonte ndjenjat e mia.

Mbarova së lexuari Ungjillin sipas Mateut, por fjalët e tij u gdhendën në kujtesën time. Ato më ndiqnin ditë e natë, sidomos sa herë që doja të bëja diçka të keqe. Lexova pjesën tjetër të ungjijve dhe letrave dhe u çudita kur zbulova një filozofi dhe retorikë më të lartë se të Kuranit. Meqë Bibla ishte shkruar 630 vjet para islamit, si mund të themi që Kurani është unik në retorikë?

Një natë të acartë dimri po recitoja një Sure nga Kurani, duke shpresuar të fshija nga mendja fjalët e Ungjillit sipas Mateut. Unë dhe vëllezërit ishim xhelozë, i kishim gjithmonë zili të krishterët sepse kishin marrëdhënie të ngushta me shumë njerëz. Nga ana tjetër, ne nuk mund të kishim as marrëdhënie rastësore me tolerancë minimale, si për shembull për të ftuar njerëz për t'iu bashkuar islamit. Kjo ishte një pengesë e madhe në rrugën tonë. Thirrja islamike nuk na jepte asnjë liri veprimi për të lidhur marrëdhënie që mund të na afronin me njerëzit: gjëja e vetme që na duhej për t'i tërhequr ata në islam.

Jeta jonë ishte plot me dhunë, mizori dhe terrorizëm. Kjo nuk ishte sjellja jonë normale. Mendonim se po të mos vepronim në këtë mënyrë, nuk do t'i bindeshim Allahut. Allahu kishte pohuar në Kuran se si duhet të trajtonim të pabesët, qofshin Njerëzit e Librit, politeistët apo myslimanët e remë. Kurani thotë për Njerëzit e Librit:

“O ju që besoni! Mos i kini judenjtë dhe të krishterët miqtë dhe mbrojtësit tuaj: ata vetëm miq dhe mbrojtës për njëri-tjetrin nuk janë. Dhe ai që ndodhet midis jush kthehet nga ata (për miqësi) është si një prej tyre. Me të vërtetë Allahu nuk drejton një njeri të padrejtë” (Surja 5:51).

Për sa u përket të pabesëve të tjerë, si myslimanët që nuk luten, nuk japin lëmoshë, nuk mbajnë mjekër, apo kryejnë mëkat dhe refuzojnë të pendohen, Kurani thotë:

“O ju që besoni! Mos u bëni miq me jobesimtarët, por me besimtarët” (Surja 4:144).

Për sa u përket pjesëtarëve të familjes dhe kushërinjve, Kurani pohon:

“O ju që besoni! Mos merrni për mbrojtës babain apo nënën tënde nëse duan më shumë pabesinë sesa besimin: nëse ndonjë prej jush bën një gjë të tillë, bën gabim” (Surja 9:23).

“Nuk do të gjesh njerëz që besojnë tek Allahu dhe Ditën e Kiametit duke dashur ata që kundërshtojnë Allahun dhe Lajmëtarin e Tij, edhe sikur të ishin etërit e tyre apo bijtë e tyre, apo vëllezërit e tyre apo të afërmit e tyre” (Surja 58:22).

Nëse u shtojmë atyre vargjeve të Kuranit hadithin autentik treguar nga El-Bokhari, mysliman, dhe El-Termezi, sipas Omarit, profeti Muhamed ka thënë: “Mos shtrëngoni duart me njerëzit e Librit; mos ua ktheni përshëndetjen e tyre; nëse ju takojnë në rrugë, largojini tutje”.

Kishte shumë vargje të tilla që përcaktonin marrëdhënien tonë me familjet dhe miqtë tanë dhe me jomyslimanët. Ne nuk kishim se çfarë të thoshim apo nuk kishim zgjedhje në përkufizimin e këtyre marrëdhënieve, thjesht ngaqë mendësia islamike, në përgjithësi, dhe Kurani, në veçanti, nuk i linte vend myslimanit për të përdorur mendjen e tij. Përkundrazi, ai që vinte në përdorim mendjen e tij për të shpjeguar një varg apo hadith do të etiketohej si i pabesë. Duheshin pranuar gjërat ashtu siç i interpretonte Muhamedi. Nëse kishte diçka që Muhamedi nuk e përmendte, duhet të qëndroje larg saj. El-Bokhari përmend një hadith; sipas Ibn Abasit, profeti Muhamed ka thënë: “Cilido që shpreh mendimin e tij të Kuranit, do të rezervojë vendin e tij në Ferr”.

Pas tërë këtyre vargjeve të Kuranit dhe haditheve, si mund të ishim të mirë apo miqësorë me ata që ishin ndryshe nga ne? Ne nuk mund ta bënim këtë, ashtu siç thotë Kurani:

“Dhe mos u prirni drejt atyre që bëjnë të keqen, përndryshe zjarri do të bjerë mbi ju” (Surja 11:113).

Prandaj, zemra më mbushej me zemërim dhe fyerje sa herë që lexoja në Bibël ndonjë varg që fliste për dashurinë dhe faljen. Shumë herë ndihesha i turpëruar ndërsa lexoja Biblën të cilën e shpallnin si të prishur. Mendoja se nëse të krishterët e kanë ndryshuar Biblën dhe ende fitonin dashurinë dhe sigurinë e njerëzve, si ka mundësi që ne, që nuk e ndryshuam fjalën e Perëndisë, nuk e arrinim këtë? Duhet të ketë diçka jo si duhet këtu.

U përpoqa të shmangia këto mendime, megjithatë një mendim kthehej gjithmonë. Po sikur të mos dilja në një përfundim nga kërkimi im? Po mundohesha aq shumë sa herë që kisha këto mendime sa që thirra me zë të lartë: “Perëndia më faltë. Unë shpall se nuk ka Perëndi tjetër veç Allahut dhe Muhamedi është lajmëtari i Tij”. Pastaj lutesha menjëherë për të shpëtuar nga këto mendime. Thashë me vete se Muhamedi ishte në fakt Lajmëtari i Allahut, edhe pse nuk mund ta vërtetoja nga Torahu dhe Bibla.

Problemi im u bë më serioz. Në vend që të kërkoja për dëshmi për të vërtetuar se Muhamedi ishte profet, u tërhoqa nga fjalët e ëmbla të Torahut dhe Biblës. Mendoja se si mund të shpëtoja nga ndikimi i tyre ndaj meje dhe se si mund të vërtetoja se Torahu dhe Bibla nuk vinin nga Perëndia. Tërë idetë e shkruara në to ishin të mira dhe nuk mund të ishin shkruar nga njeriu. Si mund të depërtonin njerëzit thellësitë e së ardhmes dhe të flisnin, dy mijë vjet më parë, rreth gjërave që po ndodhin në kohën e tashme? Nëse supozojmë, për hir të argumentit, se Torahu dhe Bibla janë përpiluar nga njeriu, do të vendosim njeriun në të njëjtin nivel me Perëndinë në njohuri dhe dituri. Ne me siguri dimë se Perëndia është i gjithëdijshëm, i gjithëpushtetshëm dhe nuk ka shok.

Papritur po lexoja Librin e Psalmeve dhe pastaj librin e Fjalëve të Urta. Mbajta përmendsh disa vargje nga Psalmet 23 dhe 143 dhe i përsërita në lutjet e mia. Kushdo që më dëgjonte të lutesha, prekej

SI MUND TË FLISNIN

NJERËZIT DY MIJË

VJET MË PARË

RRETH GJËRAVE QË

PO NDODHNIN NË TË

TASHMEN?

nga këto vargje dhe më kërkonte që t'ua shkruaja, që edhe ata t'i përdornin në lutjet e tyre. Përsëri po vazhdoja të kërkoja evidenca për vërtetësinë e Muhamedit si profet dhe gabueshmërisë së Biblës, por nuk mund të gjeja gjë. Po mundohesha nga dyshimet dhe mendimet konfliktuese. U përpoqa t'i anashkaloj, por ato po rriteshin gjithnjë e më tepër çdo ditë. E doja Perëndinë, por prejardhja dhe dashuria ime për fenë time më parandalonte gjithmonë të mendoja se islami mund të mos ishte

feja e vërtetë e dhënë nga Perëndia. U pështjellova dhe u bëra nervoz dhe nuk mund të kisha një gjumë të mirë natën ashtu si më parë.

Një herë po lutesha në agim. Ndërsa po recitoja Kuranin, reshta papritur dhe mendja po kulloste gjetiu. Pyeta veten: "Çfarë do të bëja, për shembull, nëse islami të mos jetë rruga për në qiell?". U përpoqa ta lë mënjanë këtë pyetje, por nuk mundja. Gjithashtu as lutjen e agimit nuk mund ta mbaroja. Qava me hidhërim derisa më zuri gjumi në tapet. Nja dy orë më vonë ime më erdhi për të më zgjuar. Shkova në punë sikur nuk e kisha mendjen me vete. Nuk e dija se ku isha kur ecja apo kujt po i flisja.

Kur u ktheva në shtëpi, ndjeva një dëshirë të fortë për të lexuar Biblën. Lexova Ungjillin sipas Gjonit, kapitulli 1 deri 15. Gjeta llojin më të lartë të retorikës, filozofisë dhe shprehjeve gjuhësore, të cilat ishin shumë elegante dhe të lidhura: sidomos kur Bibla flet për delen dhe bariun; hardhinë dhe kopshtarin; shermendet që japin fryt dhe ato që nuk japin, të cilat hidhen në zjarr.

Në irritimin tim thirra me zë të lartë në dhomën time bosh: "O Perëndi, ki mëshirë për shërbëtorin tënd! Të lutem, më trego se ku je dhe në cilën anë: a je me judenjtë dhe të krishterët? Apo me myslimanët? Të lutem, ki mëshirë për mua. Unë jam shërbëtori

yt; kam dorëzuar jetën për të të ndjekur Ty. Jam mirënjohës për tërë favoret e Tua. Nuk mund të qëndroj para Teje dhe Ti nuk mund të qëndrosh në praninë time. Ti je Perëndia Shumë i Larti dhe unë jam një qenie njerëzore pa shpresë, që nuk mund të bëj asgjë derisa ta lejosh Ti. Ti je Mëshirëbërësi, plot dhembshuri dhe unë jam shërbëtori Yt pa fuqi e dituri. Tërë jeta ime është në duart e Tua. Të kam dashur që prej fëmijërisë. Kam sakrifikuar veten për hir të parajsës dhe dashurisë për Ty. Nuk e vrisja mendjen për burgun apo torturën: edhe mbarë bota nuk mund të më dalë përpara në rrugën për të kërkuar Ty.

Pse më trajton në këtë mënyrë? Të kam dashur dhe jam përpjekur të të pëlqej Ty sipas mënyrës që na ka mësuar profeti yt Muhamed, por ja ku jam: i pashpresë dhe i paaftë për të vazhduar më tej. Secili krah thotë se Ti je Perëndia i tyre. Nuk e di se kush e ka gabim dhe kush mirë. O Perëndi, a duhet të të betohem që të dua? Nuk besoj se ke nevojë, sepse Ti di gjithçka. Oh, sa shumë kam vuajtur në kërkimin tim për Ty! Lashë studimet, familjen dhe miqtë e mi. Jam endur si i panjohur. Më kanë burgosur dhe torturuar për hirin Tënd; pse nuk më je përgjigjur? Nëse je Perëndia i myslimanëve, më hiq çdo gjë nga mendja përveç islamit dhe nëse je Perëndia i të krishterëve, më dërgo një dritë për të të ndjekur”.

Në këtë udhëtim plot agoni zor se fjeta dhe mendja më vinte vërdallë: Po sikur islami të mos jetë rruga e Perëndisë? Po sikur rruga e Perëndisë është Torahu dhe Bibla? A do të ndjek të krishterët? Dridhesha nga mendimi i asaj që mund të më ndodhte, sikur Perëndia dhe njerëzit do të më fajësonin mua. Një ditë hoqa mënjane frikën dhe thashë me vete: “Çfarë do? E mbushe kupën! Nuk je më si ke qenë më parë. Ke dy rrugë para teje dhe që të dyja duken të drejta. Mos e harxho kohën kot dhe kërko rrugën e Perëndisë me tërë forcën tënde. Nuk ka rëndësi nëse është e judenjëve, e të krishterëve apo e myslimanëve; gjëja e vetme e rëndësishme është se do të jetë rruga e Perëndisë, pra, nëse me të vërtetë kërkon Perëndinë. Ky është fati yt dhe ti duhet ta pranosh. Sigurohu që Perëndia do të të përgjigjet sipas sinqeritetit tënd. Harro që je mysliman dhe fillo të kërkosh nga fillimi. Çfarë do të të pengojë?”.

Mendova për këtë dhe thashë me vete: “O Perëndi, të lutem drejtoji hapat e mi dhe më jep forcë, sepse po përballem me një provë të vështirë. Nëse nuk më ndihmon, demonët do të më përpijnë. Do të endem nëpër tokë, pa qëllim e pa pushim. O Perëndi, të lutem më ndihmo. Të premtoj se do të të ndjek kudo që të jesh, qoftë me të krishterët, me të cilët nuk mund të rri...”. Papritur ndjeva një farë paqeje dhe qetësie, që përshkoi tërë qenien time. Për herë të parë po mendoja në mënyrë të logjikshme.

Dola në një përfundim: Të krishterët kanë humbur rrugën dhe janë bërë të pabesë për dy arsye. Së pari, ata thanë se Krishti, Isai, biri i Marisë, ishte Perëndi; së dyti, ata thanë se ai vdiq në kryq dhe u ngjall për të shpëtuar popullin nga mëkatet e tyre. Pse të mos e përqendroj kërkimin tim në këto dy çështje dhe t'i shqyrtoj nga një pikëpamje islamike? Isha kureshtar të dija se çfarë mendonin studiuesit islamikë për këto çështje.

Fillova të kërkoja nëpër librat e historisë, biografisë dhe eksegjezës islamike. Kërkova për çdo gjë që kishte të bënte me Krishtin dhe nëse ai shfaqte atributet e Perëndisë, siç përmenden në Kuran. Përdora referime të besueshme dhe autentike, si *Interpretimi* nga Ibn Kathiri; *Historia e Islamit* nga Dahabi; *Fillimi dhe fundi* nga Ibn Hazmi (njohur gjithashtu si Abu Muhamed); *Librat e shenjtë para Islamit dhe Krishterimi midis logjikës dhe rrëfimit*. Si rezultat i kërkimit tim intensiv, gjeta këtotribute të Krishtit, që as të krishterët nuk i shqyrtojnë në librat e tyre. Për shembull:

1. Aftësia për të krijuar

Kurani thotë:

“Ky është Allahu, Zoti yt! Nuk ka perëndi veç Meje, Krijuesi i çdo gjëje” (Surja 6:102).

“Në të vërtetë është Zoti yt që është Krijuesi i gjithçkaje, që njeh gjithçka (Surja 15:86).

“Ata të cilët thërret, përveç Allahut, nuk mund të krijojnë (as) edhe një mizë, edhe nëse mbliidhen të gjithë për këtë qëllim” (Surja 22:73).

“Ata të cilët thërrasin, përveç Allahut, nuk mund të krijojnë gjë dhe vetë janë të krijuar” (Surja 16:20).

“A është ai që krijon si ai që nuk krijon?” (Surja 16:17).

Këto janë vetëm disa prej vargjeve që e kufizojnë aftësinë për të krijuar vetëm për Perëndinë. Kur Perëndia donte të dallonte Vetën nga perënditë e tjera, Ai e theksonte këtë atribut të Tij, që tejkalonte tërë perënditë e tjera. Ndërkohë, Kurani thekson se Krishti krijoi çdo gjë:

“Ti bërë nga balta, ashtu siç ishte, figurën e një zogu, me lejen time dhe ti i fryve dhe u bë zog me lejen time” (Surja 5:110).

Kur lexoj këtë varg, mendova në zemrën time: ishte Perëndia që i dha Krishtit këtë aftësi; nuk ishte pjesë e thelbit të Tij.

Megjithatë, Krishti ishte i vetmi në të cilin Perëndia kishte vendosur njërin prej attributeve të Tij hyjnore. Pse Krishti dhe jo Muhamedi? Perëndia i tha Muhamedit:

“A mund të bësh ti që shurdhi të dëgjojë zërin?” (Surja 27:80).

Të bësh që i shurdhi të dëgjojë nuk është më e lehtë se krijimi. Perëndia nuk i dha Muhamedit, më të mirit të njerëzve të Tij dhe Vula e Profetëve, aftësinë për të bërë shurdhin të dëgjojë. Ai i sfidoi njerëzit të krijonin një mizë, por i dha Krishtit aftësinë për të krijuar zogjtë. Zogjtë janë krijesa të vogla, edhe pse nuk është çështje madhësie, por parimi. Ai që krijon një krijesë të vogël, mund të krijojë një të madhe. Kjo nuk mund të vijë nga njeriu, por nga Perëndia.

2. Njohja e asaj që është e fshehur:

Perëndia foli për Vetën në Kuran:

“Thuaj: asnjë në qiell apo në tokë, përveç Allahut, nuk njihet atë që është e fshehur” (Surja 27:65).

“Ai ka çelësat e së panjohurës, thesaret që askush nuk i njihet përveç Tij” (Surja 6:59).

Në vargun e parë Kurani thekson përtej çdo dyshimi se njohja e asaj që është e fshehur i përket vetëm Perëndisë dhe askujt tjetër. Vargu i dytë thekson faktin se vetëm Perëndia njihet atë që nuk njihet dhe të ardhmen.

Ndërkohë Kurani mëson se Muhamedi qortonte këdo që ia atribuonte aftësinë për të ditur atë që është e fshehur.

“Thuaj: Nuk janë me mua thesaret e Allahut, gjithashtu as nuk e di atë që është e fshehur” (Surja 6:50).

Një herë Moazi i ka thënë Muhamedit: “...nëse Allahu mundet, edhe ti mundesh” dhe Muhamedi e ndërpreu duke i thënë: “Si mund të më vësh në një nivel me Allahun? Askush në qiell apo në tokë nuk njihet atë që është e fshehur veç Allahut”.

Për sa i përket Krishtit, nuk i hasim këto kufizime. Ai njihet dhe bën atë që pjesa tjetër e njerëzve nuk mund ta bëjnë. Kurani thotë:

“Dhe unë të shpall ty atë që ti ha dhe atë që keni në shtëpitë tuaja” (Surja 3:49).

Është shumë e pazakontë që në këto vargje Krishti flet në vetë të parë; duhet të jetë vetë Perëndia që po flet. Nga ana tjetër, Muhamedit i thuhej gjithmonë se çfarë të thoshte. Krishti ishte unik sepse foli për veten, që do të thotë se aftësitë e Tij ishin të Tijat dhe jo të fituara.

Në librin *Fillimi dhe fundi* nga Ibn Kathiri (pjesa 2, f. 86) lexova një histori që më turpëroi. Ishte një provë përtej çdo dyshimi se Krishti zotëronte fuqi të mbinatyrshme për të njohur atë që ishte e fshehur (është një histori e gjatë; ata që janë të interesuar mund t'i referohen librit nga Ibn Kathiri).

3. *Shërimi i të sëmurëve:*

Kurani përmend fjalët e Abrahamit që Perëndia është shëruesi i vetëm:

“Dhe kur jam sëmurë, është ai që më shëron” (Surja 26:80).

Muhamedi ka thënë në një hadith autentik: “O Allah, nuk ka shërim veçse në ty”. Ndërkohë në Kuran shohim Krishtin që thotë për veten:

“Unë shëroj ata që kanë lindur të verbër dhe lebrosët” (Surja 3:49).

4. *Dhënia e jetës dhe vdekjes:*

Perëndia është i vetmi që e mban jetën dhe vdekjen në duart e Tij; askush tjetër nuk mund të japë jetën apo vdekjen. Kurani thotë:

“Dhe në të vërtetë, jemi Ne që japim jetën dhe që japim vdekjen: jemi ne që mbetemi trashëgimtarë (pasi gjithçka tjetër kalon)” (Surja 15:23).

“Në të vërtetë, Ne do t’u japim jetë të vdekurve dhe ne do të regjistrojmë atë që ata lënë pas” (Surja 36:12).

“Në të vërtetë jemi Ne ata që japim jetën dhe vdekjen. Te Ne do të kthehet çdo gjë!” (Surja 50:43).

Ndërsa për Krishtin Kurani përmend që Ai ka thënë për veten:

“i ngjall të vdekurit me lejen e Allahut” (Surja 3:49).

Ibn Kathiri na tregon një histori që vërteton se Krishti kishte autoritet për të dhënë vdekjen dhe jetën. Thuhet se Krishti pa një grua që po qante për vajzën e saj, e cila kishte vdekur kohë më parë. Ai e pyeti atë: “Pse po qan, o grua?”. Ajo i tha: “Vajza ime ka vdekur dhe unë nuk kam fëmijë të tjerë”. Krishti e pyeti: “A dëshiron që ta ngjall prej së vdekurish?”. Ajo tha: “Po, o Frymë i Perëndisë!”. Kështu Krishti qëndroi te varri dhe e thirri vajzën tri herë. Të tretën herë vajza e vogël doli dhe foli me të ëmën. Pastaj vajza i kërkoi Krishtit ta linte të kthehej. Ai i tha asaj: “Kthehu!”. Varri u mbyll dhe ajo ishte e vdekur (Fillimi dhe fundi, pjesa 2, f. 84).

5. Dhënia e ushqimit

Kurani thotë:

“Sepse Allahu është Ai që u jep (të gjithëve) ushqim, Zoti i Fuqisë, i Palëkunduri (përgjithnjë)” (Surja 51:58).

Është e qartë se Perëndia është i vetmi që mund të japë ushqim. Perëndia qorton këdo që pohon se ka aftësinë për t’u dhënë ushqim njerëzve. Ndërsa për Krishtin, Ibn Kathiri përmend se Ai kishte një aftësi të veçantë për t’i dhënë ushqim kujtdo që dëshironte. Shembulli më i mirë ishte ushqimi i pesë mijë njerëzve me pak bukë dhe dy peshq.

6. Ipashoq

Kurani thotë për Perëndinë:

“Nuk ka asnjë që t’i ngjajë Atij dhe është ai që i dëgjon të gjitha dhe i shikon të gjitha” (Surja 42:11).

Ndërsa për Krishtin, nuk do mend që Ai është i pashoq. Ai lindi nga një virgjëreshë pa burrë. Ai ishte i vetmi që përshkruhet si “Fjala e Perëndisë dhe një Frymë nga Ai”. Ai ishte i vetmi mbi të cilin Satani nuk kishte autoritet. Ai ishte i vetmi që kishte karakteristika hyjnore.

7. Autoritet komandues:

Kurani përmend këtë atribut të Perëndisë:

“Sepse gjithçka që Ne kemi dëshiruar, Ne veç themi ‘Bëhu’ dhe ajo bëhet” (Surja 16:40).

“Kur Ai dekreton një çështje, Ai thotë: ‘Bëhu’ dhe ajo bëhet” (Surja 2:117).

Është një atribut unik i Perëndisë që të jetë në gjendje të flasë dhe të vijë në ekzistencë. Sipas Ibn Kathirit, Krishti e shfaqti këtë atribut kur e ndryshoi ujin në verë (*Fillimi dhe fundi*, pjesa 1, f. 85).

8. Froni i Tij mbi ujëra:

Kurani flet për fronin e Perëndisë:

“...teksa froni i Tij ishte mbi ujërat, që Ai mund t’ju vërë në provë, se cili prej jush sillet mirë” (Surja 11:7).

Kortobi dhe El-Hadithi kanë thënë se ky varg zbatohet edhe për Krishtin, froni i të cilit u bë nga Perëndia mbi ujëra, për të vënë në provë besimin e njerëzve. Krishti eci mbi detin e Tiberiadës drejt dishepujve të Tij, për të vënë në provë besimin e tyre. Ai u tha atyre më vonë: “Njerëz besimpakë” (Mateu 8:26).

9. Gjykatës dhe sundues:

Kurani thotë për Perëndinë:

“Vendimi i mbetet veç Allahut: Ai shpall të Vërtetën dhe Ai është më i miri i gjykatësve” (Surja 6:57).

“Bëju i durueshëm derisa Allahu të vendosë midis nesh: sepse Ai është më i miri për të vendosur” (Surja 7:87).

El-Bokhari shpjegon se ai ka dëgjuar nga Ibn Abasi, i cili kishte dëgjuar nga profeti Muhamed të ketë thënë për Krishtin: “Dita e fundit nuk do të vijë derisa djali i Marisë të kthehet si gjykatës i drejtë, për të administruar drejtësinë dhe të zhdukë padrejtësinë”.

10. Arritja për të parë gjithçka:

Kurani thotë për Perëndinë:

“Shikimet njerëzore nuk mund ta arrijnë Atë, ndërkohë që Ai i arrin shikimet e të gjithëve. Ai di çdo gjë” (Surja 6:103).

Ky është një atribut tjetër i Perëndisë, që ka shfaqur Krishti. Ibn Kathiri dhe Kortobi tregojnë një histori kur Krishti ishte në një mal një ditë dhe romakët donin ta arrestonin. Ai kaloi përmes tyre dhe ata nuk mund ta shikonin, por Ai i pa të gjithë (*Sektet dhe denominacionet* nga Shahrastani f. 27).

11. I Gjithëmëshirshmi dhe Mëshirëploti:

Kurani thotë:

“Dhe Perëndia juaj është një Zot i vetëm: Nuk ka zot tjetër veç meje, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëplotit!” (Surja 2:163).

“Nuk ka krijesë që gjendet në qiej dhe në tokë e që të mos vijë si shërbëtor para të Gjithëmëshirshmit” (Surja 19:93).

Në librat e tyre *Sektet dhe denominacionet* dhe *Provat e të qenët profet*, Shahristani dhe Azraki përmendin se Krishti ishte sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Ai ishte i dhembshur. Ai ngjalli vajzën e Jairit prej së vdekurish dhe shëroi shumë njerëz të sëmurë. Ai krijoi sytë për personin e lindur të verbër, duke vendosur baltë në sytë e tij, sepse kështu krijoi Perëndia në fillim.

12. Flet me shëmbëlltyra:

Kurani pohon se vetëm Perëndia mund të flasë në shëmbëlltyra.

“Allahu u paraqet shëmbëlltyra njerëzve: dhe Allahu i njeh të gjitha gjërat” (Surja 24:35).

“Kështu Allahu paraqet shëmbëlltyra për njerëzit, në mënyrë që ata të marrin qortim” (Surja 14:25).

Te *El-Kashafi*, Ibn Kathiri, Kortobi dhe Zamakshari thonë se Perëndia përdori shëmbëlltyra për t'i afruar njerëzit tek Ai dhe po kështu bëri edhe Krishti. Dhiata e Re është e mbushur me shëmbëlltyra, që nuk i ka thënë profet tjetër.

13. Dërgon lajmëtarë dhe u jep atyre fuqi:

Kurani thotë:

“Paraqiti atyre, me anë të një shëmbëlltyre (historinë) e shokëve të qytetit. Ja, erdhën lajmëtarë tek ai. Kur Ne u dërguam (në fillim) dy lajmëtarë, ata i refuzuan: por Ne i forcuam me një të tretë” (Surja 36:13).

Ibn Kathiri dhe tërë interpretuesit bien dakord se qyteti i përmendur ishte Antiokia dhe njerëzit ishin lajmëtarët e

Krishtit. Ata kishin autoritetin nga Krishti. Cili njeri tjetër ka një autoritet të tillë?

14. Të adhurohet:

Kurani thotë:

“Judenjtë quajnë Uzair një bir të Allahut dhe të krishterët quajnë Krisht Birin e Allahut. Kjo është një thënie nga goja e tyre; (me këtë) ata vetëm sa imitojnë atë që thoshin jobesimtarët e vjetër... ata i marrin priftërinjtë dhe eremitët e tyre që të jenë zotër përveç Allahut dhe Krishtit, birit të Marisë” (Surja 9:30).

Ibn Kotaiba e shikon këtë si një varg problematik, sepse e vendos adhurimin e Perëndisë dhe Krishtit si urdhërim. Kështu, Ibn Kotaiba mendonte se për të shmangur këtë problem shprehja “Krishtit, birit të Marisë” duhet të interpretohet në mënyrë sintaksore si “kundrinor i dytë” i foljes “marrin” dhe jo si “aneksim” i fjalës “Allahut”. Në këtë mënyrë vargu nuk do të mbështetet pikëpamjen e krishterë të hyjnisë së Krishtit.

15. Vjen në re:

Kurani thotë:

“A do të presin ata derisa të vijë Allahu në hijen e reve?”
(Surja 2:210).

Ibn El-Fadl El-Hadithi ka thënë se ky varg i referohet Krishtit, që do të kthehet në Ditën e Fundit mbi re. Ai interpreton edhe vargun e mëposhtëm si referim ndaj Krishtit:

“Dhe Zoti yt vjen dhe engjëjt e Tij, të rreshtuar radhë pas radhe” (Surja 89:22).

Në fakt, unë gjeta edhe diçka tjetër që e kërkoja dhe doja. I shkrova zbulimet e mia në një libërth të veçantë, që e quajta në fillim “Hyjnia e Krishtit”, por pasi e përfundova kërkimin tim, m’u desh ta ndryshoj titullin në “Pashmangshmëria e hyjnisë së Krishtit”. E mbylla libërthin me këtë fjali: “Edhe sikur të krishterët të mos e shpallin Krishtin Perëndi, Ai duhet të ishte Perëndi”.

PASI E PËRFUNDOVA

KËRKIMIN TIM, M’U

DESH TA NDRYSHOJ

TITULLIN NË

“PASHMANGSHMËRIA E

HYJNISË SË KRISHTIT”

Për sa i përket pjesës së dytë, pra, vdekjes së Krishtit si flijim për mëkatarët, myslimanët e refuzojnë gjithmonë këtë ide, për shkak të asaj që ka thënë Kurani:

“Askush nuk e merr të keqen e tjetërkujt” (Surja 17:15).

Si mund të vdesë një i pafajshëm për mëkatarët? Shiko, ne kishim një dilemë tjetër: a vdiq me të vërtetë Krishti? Nuk e di pse, por kisha besim se nuk do të gjeja ndonjë gjë për të vërtetuar vdekjen e Krishtit. Nëse kërkoja dhe nuk do të gjeja ndonjë evidencë, kjo do të qetësonte ndërgjegjen time dhe do të forconte besimin tim në islam. Prandaj, isha aq i merakosur për të kundërshtuar evidencën e hyjnisë së Krishtit, duke vërtetuar se Ai nuk vdiq dhe nuk mund të kishte vdekur për mëkatarët.

Po përpiqesha të refuzoja idenë e vdekjes flijuese kur hasa vargun e mëposhtëm në Kuran:

“Dhe kujto Moisiun që i tha popullit të tij: ‘O populli im! Keni bërë me të vërtetë gabim duke adhuruar viçin: Kthehuni atëherë (në pendim) te Krijuesi juaj dhe vrisni (keqbërësit); kjo do të jetë më mirë për ju në sytë e Krijuesit tuaj” (Surja 2:54).

Lexova interpretimin e Ibn Kathirit për këtë varg. Ai tha se izraelitët donin të pendoheshin për mëkatin e tyre të adhurimit të

viçit, por Perëndia nuk e pranoi pendimin e tyre. Kur ndërmjetësoi Moisiu, Perëndia i tha atij t'u thoshte izraelitëve se rruga e vetme për të marrë faljen ishte që çdo njeri të vriste këdo që takonte. Thuhet se ata vunë fasha në sy, në mënyrë që të mos kishin mëshirë për familjarët e tyre, por të kishin guximin t'i bindeshin urdhrit të Perëndisë. Ibn Kathiri ka thënë se të paktën shtatëdhjetë mijë vetë u vranë atë ditë dhe gjaku rridhte si rrëke. Kur Perëndia pa që mjaftonte, Ai i tha Moisiut t'u thoshte izraelitëve të reshtnin. Perëndia e pranoi pendimin e tyre përmes gjakut të atyre që vdiqën. Nëse dikush nuk e adhuroi viçin dhe vdiste si shlyerje për ata që e adhuruan, pse të refuzojmë idenë se Krishti pa mëkat vdiq për mëkatarët dhe se Ai ishte ende gjallë?

Ndieja që Perëndia po më rrethonte me prova dhe unë nuk kisha rrugëdalje për të mohuar thirrjen e Krishtit ndaj meje për ta ndjekur. Madje gjeta shumë referime për vdekjen e Krishtit. Lexova interpretimin e Ibn Kathirit të Sures 4:157 dhe vargjeve të tjera nga Surja 3 që flet për vdekjen e Krishtit. Në fakt njerëzit nuk kishin mendime të ndryshme rreth vdekjes së Krishtit, por se sa zgjati. Historitë ndryshonin nga tri orë, një ditë apo dy ditë. Kjo vërteton vdekjen faktike të Krishtit.

U irritova gjithnjë e më tepër, sepse doja të gjeja diçka për të hedhur poshtë besimet e krishtera. Isha krenar për fenë time dhe veten time dhe i urreja të krishterët. Ndërkohë nuk kisha zgjedhje tjetër veçse të rregulloja situatën e re, por si?

Nuk reshta kurrë së lexuari Biblën; ai libër u bë shoku im. Sa më tepër e lexoja, aq më shumë shijoja ëmbëlsinë e saj. Një herë, ndërsa po lexoja, u mahnita nga këto vargje:

“Dhe kur ti lutesh, mos u bëj si hipokritët, sepse atyre u pëlqen të luten në këmbë në sinagoga dhe në sheshet e rrugëve, në mënyrë që njerëzit t'i shohin; në të vërtetë ju them se ata tashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre. Por ti, kur lutesh, futu në dhomëzën tënde, mbylle derën dhe lutju Atit tënd në fshehtësi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë publikisht” (Mateu 6:5, 6).

U çudita që Bibla shkruante, dy mijë vjet më parë, për këto gjëra që po ndodhnin në kohën e tashme. Më kujtohej që vendosja diçka të fortë në dysheme poshtë ballit kur përkulesha gjatë lutjeve për t'u mburrur për "shenjën time të lutjes", plagën që merrja nga përkulja dhe goditja e atij objekti. Zakonisht mburresha për agjërimin dhe adhurimin tim. Vishja gjithashtu disa lloj veshjesh për të treguar se isha fetar.

Bëra kërkime për çështjen e vdekjes dhe të kryqëzimit të Krishtit dhe nëse Krishti vdiq me të vërtetë. Studiova tërë librat e krishterë dhe referimet që merreshin me vdekjen flijuese të Krishtit. Më në fund mendja pothuajse m'u bind për hyjninë dhe kryqëzimin e Krishtit. Disa njerëz mund të mendojnë se isha i kënaqur me zbulimet e mia. Përkundrazi, isha shumë i mërzhitur, i irrituar dhe i tensionuar. Dëshiroja që Perëndia të më kishte hequr qafe para se të zbuloja se e kisha shkuar jetën time me besimet e rreme. Më vinte shumë inat me veten kur zbulova se ata të krishterë të neveritshëm dhe të pisët e kishin drejt dhe unë gabim.

Fjeta pak. Bridhja nëpër rrugë duke folur me veten. Mendimet më këpusnin; dyshimet tronditën qenien time sa herë që filloja të lutesha. Nuk dija çfarë të bëja. U kërkoja vëllezërve të më vizitonin më pak. Sajova justifikimin se isha nën mbikëqyrjen e policisë. Dalëngadalë u shkëputa nga tërë grupi. Ndihesha i përgjumur sa herë që recitoja Kuranin çdo ditë, si zakonisht. Nga ana tjetër dukej sikur koha nuk mjaftonte për të lexuar Biblën. Isha shumë i tërhequr nga ai libër. Një ditë emiri më vizitoi dhe pa që nuk kisha bërë përparim domethënës në kërkimin tim. Ai më tha:

"Është vullneti i Allahut! Na e jep Biblën dhe do të gjejmë dikë tjetër që të bëjë punën në vendin tënd. Duket se nuk je i prerë për një detyrë të tillë".

VURA RE SE

VARGU POHONTE

SE PERËNDIA YNË

DHE PERËNDIA I

NJERËZVE TË LIBRIT

ISHIN NJË DHE I

NJËJTI

Duhej të isha i lumtur, sepse këtë doja që në fillim, por gjërat ishin ndryshe tani.

I kërkoja të më jepte edhe një muaj tjetër kohë, sepse kisha arritur t'i kanalizoj zbulimet e mia në disa pika thelbësore. E vërteta ishte se nuk doja të humbisja mundësinë për të lexuar Biblën dhe vetë Librin. Emiri ra dakord. Nuk e dija pse bëra ashtu. Mund të bija dakord t'i ktheja Biblën dhe të hiqja nga vetja barrën dhe të ardhmen e panjohur drejt së cilës po shkoja. Sa herë që bëhesha gati të lutesha, dëgjoja një zë të brendshëm që më pyeste: “Si mund t'i lutesh një perëndie për të cilin nuk je i sigurt se ekziston?”. Ndonjëherë më vinte për të qartë. Ndonjëherë tronditesha nga brenda.

Një herë i bëra ballë atij zëri të brendshëm dhe fillova të lexoj Kuranin. Hasa një varg që më tërhoqi vëmendjen:

“Mos diskutoni me Njerëzit e Librit nëse nuk bëhet në mënyrën më të mirë, por jo me keqbërësit e tjerë, por thoni: ‘Ne besojmë në zbulesën që na është zbritur neve dhe në atë që ju është zbritur juve. Perëndia ynë dhe Perëndia juaj është një; dhe ne Atij i nënshtrohemi (në Islam)’” (Surja 29:46).

Doja ta studioja këtë varg më në thellësi, kështu që iu referova komentareve të shkruar nga Ibn Kathiri, Kortobi dhe Zamakshari. Gjëja e parë që zbulova ishte se ata binin të gjithë dakord se ky varg u shfuqizua (anulua) nga vargu i famshëm i “Shpatës” në Suren 9. Shfuqizimi ishte vetëm një pjesë e problemit. Vura re se vargu pohonte se Perëndia ynë dhe Perëndia i Njerëzve të Librit ishin një dhe i njëjti. Nuk mund të vazhdoja; mendja më ngeci! Perëndia i myslimanëve kishte shfuqizuar tërë shpirtmirësinë e shkuar ndaj jomyslimanëve dhe e kishte zëvendësuar me vrasje, torturë dhe lëndim. Ai madje na kishte bërë ne, myslimanëve, instrumentet e Tij të torturës:

“Luftojini dhe Allahu do t'i ndëshkojë nga duart tuaja dhe do t'i përçmojë” (Surja 9:14).

Në Kuran ka të paktën 27 vargje që flasin për faktin se myslimanët janë të detyruar të ndeshen me jomyslimanët. Ndërkohë Perëndia i të krishterëve thotë:

“Por unë po ju them juve që më dëgjoni: ‘T’i doni armiqtë tuaj; u bëni të mirë atyre që ju urrejnë. Bekoni ata që ju mallkojnë dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë” (Luka 6:27, 28).

“Por unë po ju them: Mos i rezisto të ligut; madje, në qoftë se dikush të qëllon mbi faqen e djathtë, ktheja dhe tjetrën, dhe në qoftë se dikush do të të nxjerrë në gjyq për të të marrë tunikën, jepi edhe mantelin. Dhe në qoftë se dikush të detyron të ecësh një milje, ti bëj dy me të” (Mateu 5:39-41).

Fillova të krahasoj këto vargje me atë që thotë Kurani:

“Pra, kushdo që ju sulmon, edhe ju keni të drejtë ta sulmoni atë” (Surja 2:194).

“Përgatisni kundër tyre kuaj dhe forcë për luftë sa të mundni, që të tmerroni armikun e Allahut dhe armikun tuaj” (Surja 8:59).

“Muhamedi është Lajmëtari i Allahut; dhe ata që janë me të janë të fortë kundër jobesimtarëve, (por) të dhembshur me njëri-tjetrin” (Surja 48:29).

Është e pamundur që e bardha dhe e zeza të jenë një; ose e mira dhe e keqja të jenë një; ose dita dhe nata të jenë një! Secili duhet të jetë unik në mënyrë të dallueshme. Kështu, duhet të ketë vetëm një Perëndi. Isha i sigurt se do ta gjeja atë Perëndi, sepse e doja. Askush nuk do të më pengonte nga besimi në të vetmin Perëndi të vërtetë, edhe sikur të ishte Perëndia i judenjve!

Flisja me Perëndinë në mendjen time: “O Perëndi, kam nevojë për ndihmën Tënde. Mos më braktis, sepse tani jam i pështjelluar. Nuk e di se ku je. Nëse isha në rrugën e gabuar, nuk e bëra me

qëllim. Ti e di se sa shumë Të dua dhe se sa kam vuajtur për hirin Tënd. O Perëndi, nëse po më ndëshkon për ndonjë mëkat që kam kryer, të kërkoj falje. Ti je Perëndia i vetëm dhe unë jam shërbëtori yt, që u bindet urdhërimeve të Tua. Rrëfej mëkatet e mia dhe pendohem. Të lutem, mos ji kaq i ashpër në ndëshkimin Tënd”.

Disa mendime më bënë të dridhesha nga habia e frika. Mendova se Kurani dhe Bibla nuk mund të ishin të dyja Fjala e Perëndisë; njëri duhej të anulonte tjetrin. Më zuri paniku kur ky mendim më vinte ndërmend. Sa herë që dëgjoja një zë të çuditshëm, mendoja se Perëndia do të shkatërronte shtëpinë dhe do ta rrëzonte mbi kokën time, për shkak të qëndrimit tim ndaj Kuranit. Jeta ime u bë e padurueshme! Ishte edhe më e vështirë sesa koha kur isha i burgosur dhe kur më torturuan.

Së shpejti kjo ndjenjë u zhduk dhe vendosa të studioj Kuranin nga fillimi për të shqyrtuar çdo aspekt të mundshëm dhe ta vlerësoja vargun në mënyrë objektive:

“Po të kishte ardhur nga dikush tjetër veç Allahut, ata me siguri do të kishin gjetur në të shumë mospërputhje”
(Surja 4:82).

Në fakt nuk isha objektiv. Dëshiroja të gjeja diçka në Kuran, që të më shtynte të besoja se ishte nga Perëndia. Kisha një hidhërim të thellë ndaj të krishterëve. Do të kisha pranuar çdo gjë veç jo të bëhesha i krishterë. Fjala “i krishterë” më provokonte dhe nxiste tek unë një dëshirë të fortë agresioni dhe hakmarrjeje ndaj gjithçkaje që kishte lidhje me të krishterët. Nuk e dija pse ndihesha ashtu; mbase për shkak të edukimit tim në një familje të rreptë që donte islamin dhe urrente krishterimin, duke e hamendësuar këtë të fundit si pabesi. Prindërit tanë na paralajmëronin të mos luanim me fëmijët e krishterë, sepse ata ishin tradhtarë dhe të mos hanim ushqimet e tyre, sepse ata mund të na helmonin. U rritëm duke menduar se të krishterët nuk kishin perëndi dhe nuk kishin besim.

Fillova ta studioj Kuranin në thellësi dhe zbulova gjëra mahnitëse, që nuk i kisha vënë re më parë. E përpilova kërkimin

tim dhe e titullova: “A është Kurani Fjala e Perëndisë?”. M’u deshën gjashtë muaj ta mbaroja.

Një ditë emiri më bëri një vizitë të papritur. Isha në banjë kur erdhi. Nëna e çoi në dhomën time, sepse familja e njihte mirë, meqë kishim qenë në burg së bashku. Emiri pa dokumentet e përhapur në dhomë dhe mendoi se kisha mbaruar një pjesë të mirë të detyrës sime. E dëgjova që thoshte: “Bekuar qoftë Allahu! Ti ishe i duhuri! E kisha mirë; je i vetmi që mund ta kishe bërë këtë!”. Mendova: *Ti nuk e di se çfarë ka në ato dokumente!*

Pak më vonë dola për ta takuar. Fytyra e tij ishte e kuqe dhe dukej i befasuar. Ai më kapi për gryke dhe më bërtiti në fytyrë: “Çfarë është kjo? Ti e ke shkruar këtë? Nuk mund të jesh ti. Kush të mashtroi? Kush ta prishi mendjen? Kush të tundoi të shesësh fenë tënde?”.

I thashë atij: “Nëse ka mashtrim, është i yti; nëse ka tundim, ka dalë prej teje; nëse kam kryer mëkat, ka dalë nga koka jote! Ti je ai që më shtyu ta bëj këtë. Doja të çlirohesha nga ky kërkim dhe ti refuzove. Ti e dije se sa shumë e urreja krishterimin dhe të krishterët, por ti ngule këmbë që të lexoja Librin e tyre. Të betohem që dëshiroja që çdo gjë që zbulova të ishte e pavërtetë. Të dy bashkë kemi kaluar kohën më të vështirë në jetë, apo jo?”.

Ai tha: “Po”.

“A vure re diçka të pazakontë?”.

“Jo”.

“Atëherë më fal, është jashtë fuqive të mia. Nuk është thjesht çështje informacioni; është zemra ime, mbi të cilën nuk kam fuqi. Do të dëshiroja që ti të lexoje atë që unë lexoj dhe të mësonsh atë që unë kam mësuar!”.

Ai u tërbua dhe donte të griste tërë dokumentet (hyjnia e Krishtit, Kurani nuk është Fjala e Perëndisë etj.). Bëmë shumë fjalë aq sa nëna u fut në dhomë. Para se të largohej nga shtëpia, emiri më tha: “Tani e dimë se çfarë ka që nuk shkon te ti, por unë kam një kërkesë nëse dëshiron të jetosh”.

“Çfarë?”.

“Mos i thuaj kurrë grupit tënd për këtë helm që po shkruan. Do t’u them që t’i e mohove besimin, por nuk do t’u jap asnjë arsye. Nëse u thua diçka tjetër, ti e di më mirë se çfarë do të të ndodhë”.

Unë iu përgjigja: “Ajo që ti nuk e di është se gjërat kanë ndryshuar; koha ka ndryshuar. Ti e di më mirë se unë nuk kërcënohem, sepse ti nuk je në gjendje t’i çosh deri në fund kërcënimet e tua. Sa për informacionin tënd, kam qenë besnik ndaj vëllezërve të mi kur u kërkova që të mos më vinin për vizitë. Nuk mund të vazhdoja t’i mësoja diçka për të cilën nuk ishte i sigurt se ishte e vërtetë. I largova sepse i doja. Të siguroj, unë e dua Perëndinë dhe lutem që Ai të më kthejë nëse kam dalë nga rruga”.

Shpërtheva në lot ndërsa më erdhën ndërmend kujtimet e bukura, jetën tonë së bashku në burg dhe se si kaluam çaste të vështira së bashku. Të jem i singurtë, kjo ishte e tepërt për mua, por nëse ky ishte vullneti i Perëndisë, lamtumirë kujtimeve të bukura prej Tij dhe mirëseardhje tërë gjembave që do të hasja me Të.

Grupi i preu tërë lidhjet me mua. Pjesëtarët më shmangnin dhe as nuk më përshëndesnin në rrugë. E dija menjëherë se isha shpallur i pabesë. Ata më morën paratë që më dhanë nga “Arka” e grupit për shpenzimet e mia vetjake. Ata menduan se kjo do të më thyente dhe do të më detyronte të kthehesha në grup. Ata nuk më kishin kuptuar asnjëherë.

Unë me Emirin, bashkë me disa njerëz të tjerë, kishim një kompani investimi. Ne përdornim shumat e mëdha të parave që sollëm nga jashtë për të blerë dhe shitur rroba. Unë isha drejtuesi zyrtar, që firmoste faturat. Unë isha përgjegjësi ligjor për tregtinë. Kur refuzova të pendohesha, ata nuk e paguan pjesën e tyre dhe më çuan në gjyq. Ata prisnin që të kërkoja falje dhe të pendohesha për pabesinë time. Në gjykatë emiri erdhi tek unë dhe më pëshpëriti: “Ne mund të heqim dorë nga akuzat nëse vjen në vete dhe i pendohesh Allahut dhe të na thuash se kush të bëri të dalësh nga rruga”. Unë nuk u përgjigja.

Gjykata vendosi të ripaguaja paratë me këste mujore prej 160 paundësh egjiptianë. Ishte një goditje për ta, sepse ata donin që unë të shkoja në burg. Falënderova Perëndinë që gjyqi shkoi mirë, por i fola Perëndisë hidhur dhe i zemëruar: “O Perëndi, pse po ma

bën këtë? Pse duhet të vuaj? Kam vuajtur dhe jam munduar që kur kam qenë fëmijë. Nuk kam më miq, sepse ata nuk besojnë te Ti. Humba dashurinë e familjes sime, sepse ata nuk të pranojnë Ty. Humba studimet, sepse ato qëndrojnë midis Teje dhe meje. Tani nuk e di se çfarë dhimbjeje ke rezervuar për mua. Të lutem, ki mëshirë për mua. Jam i dobët dhe pa forcë. Mos më braktis, që valët të mos më hedhin në këtë det të egër. Nuk e di ku të shkoj. Më thuaj ku je. A je Perëndia i të krishterëve? Perëndia i Moisiut? Perëndia i Muhamedit? Nëse je Perëndia i Muhamedit, pse më lë të vuaj dhe të dyshoj për Ty? Të lutem Perëndi, mos më lër vetëm. Të premtoj se do të Të ndjek atje ku të jesh. Nuk kam frikë nga njeri përveç Teje dhe Ti e ti këtë shumë mirë”.

Papritur rrjedha e mendimit u ndërpre nga zëri i nënës që më kërkonte të haja ushqim. Nuk haja me time më, sepse besoja që një mysliman nuk duhet të hajë me një të pabesë: dhe sipas grupit, nëna ime ishte e tillë. Pastaj mbërrita në një çështje shumë kritike: nëse Kurani nuk ishte nga Perëndia, atëherë kush ishte Muhamedi? Ai duhet të ishte një profet i rremë. Por si ta vërtetoja këtë? Papritur më hyri frika dhe mendova: *Nuk ka mundësi! Muhamedi është një profet i rremë? Po mrekullitë e tij dhe perandoria e tij dhe tërë turmat që e kanë ndjekur?*

Mendova se do të përballesha me zemërimin dhe torturën e Perëndisë. Kur u qetësova, ndjeva një guxim të çuditshëm dhe një vullnet të fortë për ta përqendruar kërkimin tim rreth asaj që ishte Muhamedi dhe nëse ishte ose jo profet. Mësova se pohimi i Muhamedit se ishte profet mbështetej në dy aspekte: 1. Ishte analfabet, por iu zbulua Kurani dhe 2. Ishte i pagabueshëm: para se të bëhej profet, ai nuk kreu kurrë mëkat.

Analfabetizmi

Nuk kisha ndërmend të gjeja një provë që Muhamedi mund të lexonte dhe të shkruante. Dija vetëm se ishte e pamundur që Muhamedi të dinte të lexonte apo të shkruante. Kjo çështje më

nxiti të lexoja përsëri biografitë e Profetit. Në fakt, gjeta shumë çështje që nuk i kisha vënë re më parë, për habinë time. Zbulova se Muhamedi shkonte shpesh në të njëjtin vend ku shkonin El-Nadr Ibn El-Harethi, Uaraka Ibn Nofali dhe Ibn Sa'eda, prifti i mirënjohur. Zbulova, gjithashtu, se Muhamedi bënte tregti me zonjën e pasur Hatixhe dhe se ai bëri shumë kontrata dhe marrëveshje me tregtarët e Jemenit dhe të Sirisë së madhe.

NUK ISHTE E

LOGJIKSHME NGA

ANA E GABRIELIT

T'I KËRKONTE

MUHAMEDIT TË

LEXONTE DUKE

DITUR SE AI ISHTE

ANALFABET!

Thuhet se Muhamedi mbante me vete një vulë, që e përdorte në vend të firmës, gjë e cila nënkuptonte se ishte analfabet. Megjithatë, mbajtja e një vule nuk donte të thoshte se ishte analfabet, meqë ishte e zakonshme për tregtarët e asaj dite të shkruanin një kontratë me një klient dhe pastaj ta vulosnin për autorizim si vula e noterit në kohët e sotme.

Zbulova se pas marrëveshjes për paqe të Al-Hudaibijës, Muhamedi e shkroi marrëveshjen e pajtimit me dorën e tij, se ai ishte nën kujdestarinë e xhaxhait të tij Abu Taleb, dhe se ai ishte më i moshuar se Aliu. Aliu nuk mund të lexonte dhe të shkruante, kështu ishte e paimagjinueshme që Muhamedi të mos mësonte qoftë edhe nivelin bazë minimal të leximit dhe shkrimit.

Zbulova se Muhamedi ulej me Jaser Al-Nusranin (të krishterin) dhe mernte prej tij tekste e Biblës dhe i lexonte. Kuptova se sipas shkrimeve myslimane, kur engjëlli Gabriel erdhi te Muhamedi dhe i kërkoi atij të lexonte, nuk kishte logjike nga ana e Gabrielit t'i kërkonte Muhamedit të lexonte, duke e ditur se ai ishte analfabet! Nëse ia shtoni tërë çështjet e përmendura më sipër asaj që zbulova rreth vërtetësisë së Muhamedit si profet, do të arrish të kuptosh se Muhamedi nuk ishte as profet, as njeri i drejtë. Mund të gjesësh tërë hollësitë e kësaj çështjeje në një libër që kam përgatitur me titull *Muhamedi në Torah dhe Bibël*.

Pagabueshmëria

Për sa i përket pagabueshmërisë së Muhamedit, ka shumë biografi, si *Al-Seera Al-Halabija*, *Al-Tabakat Al-Kubra* dhe *Seerat Ibn Hisham*, dhe madje komentare që merren me Suren 16:

Dhe nga fruta i hurmës së Arabisë dhe verës, nxjerr pije të fortë (Surja 16:67).

Ka shumë hadithe autentike që pohojnë qartë se Muhamedi pinte verë dhe i këshillonte miqtë e tij t'i shtonin ujë verës nëse ishte shumë e fortë. Ai hante shpesh nga sakrificat e kafshëve të ofruara nga kuraishitët në Qabe për idhujt. Ai lejonte atë që ishte e ndaluar dhe ndalonte atë që ishte e lejuar nga Perëndia. Ai u hidhte sytë grave të miqve të tij dhe kurrë nuk ngurroi të merrte ndonjërin nëse ajo i pëlqente. Në ditën e Keibarit, Safija, vajza e Jehiah Ibn Aktabit, i ra për short Abdulla Ibn Umarit, por Muhamedi ia mori dhe u martua me të. Ai mori gjithashtu Zenepen, vajzën e Kashit, gruan e Zaidit (djalin e tij të birësuar), që të ishte një prej grave të tij.

Të gjitha këto ndodhi shkatërruan figurën e lartësuar të Muhamedit dhe shkatërruan statusin e shenjtë që ia atribuojë profetit Muhamed. Të jem i singertë, vuaja shumë sa herë zbuloja diçka të tillë.

Me tërë ato që zbulova për Muhamedin, me sinqeritet, po shpresoja të gjeja ndonjë virtyt në islam pas të cilit të kapesha, që të mund të mbetesh mysliiman. Ishte e vështirë për mua të lija fenë e fëmijërisë sime. Sa herë që më vinte ideja për t'u larguar nga islami, ndjenja të çuditshme frike, pështjellimi dhe zierje përbrenda vërshonin në mendje. Sa herë që lexoja ndonjë tekst domethënës në Bibël, kjo betejë brenda meje rriste urrejtjen, armiqësinë dhe mizorinë kundër të krishterëve. Sa herë që gjeja diçka madhështore në Bibël, zemërimi im ndizej dhe shkatërroja gjërat e një kolegu të krishterë për të zbutur irritimin tim. Madje u dhashë para të tjerëve për të komplotuar kundër tij dhe i ngrita padi të rreme tek autoritetet më të larta. Një ditë u vura zjarrin rrobave të tij dhe

atij iu desh të kthehej në shtëpi me uniformën e punës, por zjarri i vërtetë ishte brenda meje.

Qëndroja përballë një dyqani që e kishte një i krishterë, duke i ndaluar njerëzit që të mos blinin atje dhe duke e akuzuar se ai ishte mashtrues. U thosha njerëzve në rrugë: «Mos blini nga të krishterët; ata janë batakçinj bishtnues. Ata duan të shkatërrojnë islamin. Kurani thotë: “Ata nuk kanë besim”». Ai burrë i krishterë më thoshte: “Oh, biri im, çfarë të kam bërë? Ki mëshirë; duhet të siguroj para për të ushqyer fëmijët”.

Herë të tjera i paralajmëroja miqtë e mi të mos i shtrëngonin duar me të krishterët, duke zbatuar hadithin: “Mos i shtrëngoni duart me Njerëzit e Librit; mos i përshëndesni dhe bëjeni rrugën e tyre të ngushtë”. Shpesh bërtisja: “Ata janë të këqij, duke treguar një dashuri të rreme, por janë armiq të epur të Allahut dhe besimtarëve të vërtetë. Mos u mashtroni nga përlësia e tyre e rreme. Perëndia ka thënë: ‘Ata ishin të mbuluar me përlësi dhe mjerim’”.

Në një prej atyre ditëve të ethshme, duke gëluar me vepra të tilla kundër të krishterëve, ndjeva një lëmsh në thellësi të zemrës. Ishte një zë i brendshëm që më thoshte: “Ji i singertë me veten. A mendon se veprime të tilla mund të heqin gjithçka që ke mësuar nga librat e tyre? Ti the se do të ndiqje Perëndinë, cilado të ishte rruga; pse atëherë, sa herë që Perëndia të zbulon pak dritë frymëzimi, përpiqesh ta shmangësh? Ji i singertë me veten për të pasur një ndërgjegje të pastër. Kontrolllo shtysat e tua të brendshme. A e do me të vërtetë Perëndinë? Nëse jo, çfarë do me të vërtetë? Varet nga ti. Gjithçka është në dorën tënde dhe askush nuk do të të detyrojë të bësh diçka me forcë”.

U ktheva në shtëpi, i ngarkuar me shumë pesha. U përpoqa të lutem, por nuk mundesha. Fillova të lexoj Biblën dhe hasa lutjen e Krishtit në Ungjillin sipas Mateut. Kur e lexova atë lutje, pata menjëherë një ndjenjë të çuditshme paqeje dhe qetësie që më mbuloi. Ishte sikur dikush më kishte hedhur ujë për ta pastruar kujtesën time nga diçka. Thashë me vete: “Oh, Zoti im, a mund të ma japësh atë lloj paqeje, durimi, dashurie dhe këmbënguljeje, që kanë të krishterët nëse lutem saktësisht ashtu siç është shkruar në Bibël?”.

Isha plot me gëzim sikur të kisha dëgjuar përgjigjen: “Po”. Fytyra ndriçoi nga kënaqësia dhe mblodha mendjen të bëj lutjen e Zotit në mënyrë të rregullt. Ngrihesha herët në mëngjes, në të njëjtën kohë si për lutjet rituale, por thosha Lutjen e Zotit. Bëja madje edhe avdesin dhe shtroja qilimin e lutjes në tokë, siç bëja më parë. Pastaj çohesha mbi të dhe thosha:

*Ati ynë që je në qiej,
u shenjtëroftë emri yt.
Ardhtë mbretëria jote.
U bëftë vullneti yt
në tokë si në qiell.
Bukën tonë të përditshme na e jep sot.
Dhe na i fal fajet tona,
ashtu siç ua falim ne fajtorëve tanë.
Dhe mos lejo të biem në tundim,
por na çliro nga i ligu*

Më në fund, në këtë udhëtim të vështirë midis besimeve, do të dilja në këtë përfundim: “Paqja qoftë mbi ty dhe Mëshira e Perëndisë; Paqja qoftë mbi ty dhe Mëshira e Perëndisë” (Mbyllja islamike e lutjeve).

Vazhdova kështu për një kohë të gjatë, por nuk vura re ndonjë ndryshim në karakter. Isha ende agresiv me familjen time dhe me të krishterët. Kështu vendosa të lija mënjatë të gjitha fetë. As islami, as krishterimi nuk funksiononin. Mbase pas kthimit në krishterim do të lexoja një libër, vetëm për të gjetur ndonjë fe tjetër më të mirë pas një farë kohe, duke harxhuar pjesën e mbetur të jetës duke u hedhur nga një fe në një tjetër. Gjëja më e mirë për t’u bërë në një rast të tillë, mendova, ishte të bëja një jetë normale si të tjerët, si njerëzit e zakonshëm. Pse ta mbushja mendjen me tërë ato gjëra fetare? Le të shijoj një jetë pa halle dhe kur të vdes, le të bëjë Perëndia çfarë të dojë me mua!

Por kjo nuk ishte një zgjidhje e vërtetë. Papritur më erdhi një ide në mendje. Thashë me vete se burimi i çdo problemi dhe pështjellimi tim ishte ai libër: Torah dhe Bibla (Dhiata e Vjetër dhe Dhiata e

Re): kështu do ta bëja copa-copa dhe do t'i vija kapak përgjithmonë. Isha gati ta bëja diçka të tillë, por ndjeva një dridhmë në trup dhe një zë të brendshëm që më pëshpëriste: “Lëre. Mund të të duhet më vonë. Pse do të shpëtosh nga ai Libër i veçantë? Kurani të ka shkaktuar shumë më tepër telashe; pse nuk e bërë copë-copë?”.

Sa herë që hipja në makinë, lutesha që makina të pësonte aksident dhe të gjithë të shpëtonin përveç meje. Dëshiroja, gjithashtu, nga thellësia e zemrës, që shtëpia të më binte mbi kokë, që vetëm unë të vdisja. “Oh, Zot” – thosha – “nëse nuk dëshiron të më japësh udhëzim, është më mirë që Ti t'i japësh fund jetës sime dhe të shpëtoj nga dilema ime”.

Isha në mes të asaj trazire mendimesh të kundërta. Ishte ora katër e pasdites një dite vere në korrik. Isha i ulur vetëm, duke kujtuar kohën time të gjatë me islamin, grupet islamike dhe terrorizmin dhe, në fund, me Dhiatën e Re dhe Torahun. U luta: “O Perëndi, ti e di, në tërë këto ndodhi Të kam kërkuar. A është e drejtë të më lësh në një gjendje të tillë? Ku është drejtësia dhe dashuria Jote? Edhe nëse dëshiron të më ndëshkosh për një krim që kam kryer, mendoj, tani kam paguar tashmë për tërë krimet e mia. Çfarë krimi meriton një ndëshkim të tillë të ashpër? Të lutem, Perëndi, mos më lër vetëm në një betejë të tillë”.

Papritur pashë që u hap dera e dhomës. Mendova se ishte ime më që po më sillte diçka për të ngrënë. Dhe ja, ishte një njeri me flokë të gjatë dhe mjekër të madhe dhe një kolonë drite e bardhë më ndriçoi përbrenda. Ishte si drita që vinte nga një numër i madh llambash vezulluese. Nuk mund ta shikoja në fytyrë apo t'i ngulisja sytë tek ai. E dëgjova që më thërriste: “Çohu! Krishti të do”. Kërceva menjëherë dhe dola nga dhoma ime. I befasuar i thirra tim eti, nënës sime dhe vëllezërve të vinin e të shikonin Krishtin (Mësuesin tonë Isa), sepse ishte shkruar në librin e Al-Bukharit se ai që ka parë një profet ka parë “udhërrëfim”, meqë demonët nuk marrin formën e profetëve. Mendova se familja ime mund të besonte nëse shikonin Krishtin.

U ktheva në dhomë dhe nuk pashë gjë. U shqetësova shumë; si mund t'ua vërtetoja këtë familjarëve të mi? Fajësova Perëndinë që nuk po më ndihmonte: “Pse nuk prite në dhomë që edhe ata

të Të shikonin dhe të besonin? Ata do të mendojnë për mua se më ka ikur truri”.

Kështu ndodhi me saktësi. Tërë pjesëtarët e familjes shkuan në dhomën time dhe nuk panë ndonjë gjë të pazakontë. Ime më tha: “Oh, Zot [Allah], pse lejon që të na ndodhë diçka e tillë? Jemi të kënaqur që na është kthyer djali dhe tani e le që të çmendej!”. Ajo filloi të qante me hidhërim dhe më përqafoi. Im vëlla më tha të mos shqetësohesha, sepse do të më çonte te psikiatri më i mirë në Egjipt. Motrat më thanë: “Kjo të ndodh për shkak të asaj që shkruan gjatë natës. E tëra kjo është çmenduri. Oh, Perëndi, të lutem shëroje”.

Pasi të gjithë mbaruan së ankuari, e pyeta tim atë: “A nuk je ti im atë?”.

Ai më tha: “Po”.

Shkova tek nëna ime dhe e pyeta: “A nuk je ti nëna ime?”.

Ajo u përgjigj: “Po”.

Bëra të njëjtën gjë me vëllezërit dhe motrat, pastaj u thashë atyre: “Nëse do të isha i marrë, siç mendoni se jam, si mund t’ju njoh të gjithëve me emër? Pse nuk më besoni? E kam parë Atë si një dritë të fuqishme. Ai më foli”. Por pikëpamja e tyre ishte më e fortë se argumenti im. Më në fund fillova t’u besoj atyre. Duhet të jem me të vërtetë i marrë. Kështu shkova në shtrat dhe qëndrova atje. Qëndrova në dhomën time dhe vëllezërit erdhën të më ngushëllojnë, por nuk fola asgjë. Qëndrova në heshtje të plotë.

Të nesërmen në mëngjes im vëlla më çoi tek njëri prej psikiatërve më të mirë të vendit. Ne shkuam te klinika e tij dhe prita që të më vinte radha. Më në fund më thirrën që të takoja doktorin. U ula para tij dhe ai më pyeti: “Si mund të të ndihmoj?”.

I thashë atij: “Nuk e di. Im vëlla vendosi të më sjellë te ti”.

“Yt vëlla më tha se ti ke parë Mësuesin tonë, Krishtin!”.

“Po, e kam parë me të vërtetë”.

“A mund të ma përshkruash si ishte?”.

E pyeta: “A e ke parë ti më parë Atë?”.

“Jo”.

“Nëse nuk e di se si ngjan” – iu përgjigja – “si mund ta dish nëse e kam mirë apo gabim”. Ai u përgjigj: “Çështja jote është shumë e vështirë”.

Ai thirri vëllanë që ishte në sallën e pritjes. Kur u fut në dhomën e vizitës, doktori i tha atij që unë kisha një rast të rëndë depresioni dhe kisha nevojë menjëherë për trajtim me goditje elektrike. Duhet të filloja me gjashtë seanca trajtimi, të cilat do të zvogëloheshin gradualisht në dy. Ai i kërkoi tim vëllai të më sillte në spital dy herë në javë. Im vëlla i tha atij se ishte e vështirë ta bënte një gjë të tillë, sepse jetonim në një qytet shumë larg Kajros dhe do të na duhej dy orë e gjysmë udhëtim. Im vëlla sugjeroi që doktori të na thoshte se si mund ta merrnim një trajtim të tillë në qytetin tonë përmes ndonjë doktori tjetër. Ai ra dakord dhe kështu bëmë. I thashë atij se nuk kisha frikë nga trajtimi me goditje elektrike; i kisha përjetuar tashmë kur më torturuan në kampet e përqendrimit. Isha i sigurt se trajtimi mjekësor do të ishte më pak i ashpër sesa ato goditje elektrike që duronim në dhomat e torturës.

Nuk gjeja ndonjë arsye për të refuzuar trajtimin me goditje elektrike. Nëse isha me të vërtetë i çmendur, kjo do të më ndihmonte të fitoja shëndetin. Nëse jo, kjo dhimbje do të ishte si shtesë ndaj përvojave të mia të dhimbshme që pata gjatë kërkimit tim të Perëndisë; duke shpresuar se Perëndia do ta merrte parasysh këtë dhe do të tregonte mëshirë ndaj meje.

Më në fund mbarova seancat e trajtimit dhe piva të gjitha ilaçet që më rekomandoi doktori. Prisja që të shërohesha pas trajtimit dhe të harroja tërë mendimet që më torturonin nëse ishin shkaktuar nga çmenduria apo tensioni psikosomatik. Megjithatë, u ndjeva i shtyrë për të lexuar më tepër Biblën. Vendosa të ruaja tërë zbulimet e mia për vete dhe të mos ia tregoja askujt përvojat që mund të kisha kohë pas kohe. Vendosa të jetoja si i krishterë për të parë veprën e Perëndisë. Nëse kjo ishte rruga, me siguri do të shihja frytet e saj. Doja të shikoja mbështetjen e Perëndisë për këtë zgjedhje; përndryshe, do ta shpërfillja.

Ashtu siç thashë më parë, lutesha rregullisht sipas mënyrës sime pesë herë në ditë: në agim, në mesditë, në muzg, në perëndimin e diellit dhe në mbrëmje. Nuk lexoja asgjë në lutjet e mia veç Lutjes së Zotit. Por isha në mëdyshje se cilat praktika fetare duhet të kryeja për të plotësuar lutjet e mia dhe për t'i bërë të pranueshme që të fitoja ndonjë meritë para Perëndisë. Vendosa se

duhet të shkoja në kishë për të mësuar se si të adhuroj Perëndinë, por nuk e pëlqeja idenë e të shkuarit në kishë. Si mund të shkoja në kishë në një gjendje të tillë? Si mund të shkoja në kishë në një gjendje përlulesie dhe nënshtrimi ndërsa kisha qenë aq antagonist në të shkuarën? *Jo, nuk do të shkoj në kishë. Mbase ndonjëherë tjetër* – mendoja.

U përpoqa t'u kërkoj disa të krishterëve ndihmë, por kush do të pranonte të fliste me mua pas gjithë atyre gjërave që u kisha bërë atyre? Të gjithë refuzonin të më takonin. Ata mendonin se unë doja ose t'i vrisja, ose t'i detyroja të ktheheshin në islam. Më në fund njëri prej tyre ra dakord të më takonte pas një muaji. M'u desh të prisja deri në atë kohë. Vendosa ta përdor atë kohë për të lexuar më tepër për besimin dhe konceptet e krishtera. Doja të dija se çfarë thoshin dhe nëse i kishin librat e tyre të krishtera të ngjashme me ato të myslimanëve.

Para së gjithash, vendosa të hiqja mjekrën thjesht për t'u dukur normal. Mora borxh një këmishë dhe një palë pantallona në vend që të vishja galabian (veshja islamike për burra), që kisha veshur gjatë tërë jetës sime. Shkova në librarinë ku bleva Biblën time të shenjtë. Nuk më pëlqenin librat në atë librari, kështu që vendosa të shkoja tek një tjetër afër. Fillova të kontrolloja midis rafteve, nga jashtë dyqanit, për të parë se çfarë lloj librash kishin. Nuk guxoja të hyja në një librari "të krishterë". As nuk mund të shikoja diçka të krishterë, kështu që si mund të hyja në një vend të krishterë? Kisha frikë se mos më kërkonin kartën e identitetit (kartat e identitetit në Egjipt kanë të shkruar fenë e një personi) dhe lajmëronin policinë. Do të bija pastaj në duart e Shërbimit Sekret të Shtetit, që ishte njësoj sikur të bije në një gropë pa fund.

Pas një kohë të gjatë ngurrimi, mora zemër dhe u futa në librari. Disa libra tërhuqën vëmendjen time. Nuk e dija se çfarë lloj librash doja të lexoja. Sa herë që shikoja një titull që më tërhiqte vëmendjen, e blija atë libër. Bleva libra që quheshin *Prova që kërkon vendim*, *Besimi im* dhe *Shlyerja e Krishtit*. Sapo mbaroja së lexuari një libër, e digjia menjëherë.

Kur i mbarova tërë librat, u ktheva në dyqan për të blerë të tjerë. Gjeta dy libra: *Monoteizmi dhe Trinia* dhe *Teologjia*

biblike. Kur pashë çmimet e atyre librave, kuptova se nuk kisha paratë e mjaftueshme për t'i blerë, kështu që i ktheva në raft. Në atë çast një i moshuar u afrua dhe më pyeti: "Pse i vendose përsëri librat në raft?"

Unë iu përgjigja: "Nuk i dua".

"Nëse nuk i do, pse i more në dorë?"

"Nuk është puna jote. Mos jemi gjë në hetuesi?"

Ai më vendosi dorën në shpatulla dhe fytyra e tij shfaqti një buzëqeshje të ëmbël. Ai më tha: "Biri im, merri ato libra dhe unë

"ZOT, A ËSHTË E

MUNDUR, NËSE TË

PRANOJ DHE ECI

SIPAS BIBLËS SATE,

TË MË BËSH MË TË

MIRË?"

do t'i paguaj në vendin tënd. Do të të jap adresën time. Nëse i pëlqen, mund të më paguash më vonë. Nëse jo, mund t'i hedhësh ose djegësh dhe nuk ke për të humbur asgjë".

E pyeta se nga e dinte se nuk kisha para për t'i blerë librat. Ai më tha se ishte Fryma e Shenjtë që i tregoi. Mendova në thellësinë e zemrës sime: Çfarë mund të ishte ky Fryma e Shenjtë? Mendova gjatë për këtë temë. Shkova me të në shtëpinë e tij, ku u ulëm së bashku për disa minuta. Kisha frikë se ai mund të më kërkonte të shihte kartën time të identitetit dhe kështu do të merrte vesh të vërtetën. Por gjërat shkuan paq, falë Perëndisë. Ai burrë as nuk më kërkoi emrin.

Vazhdoja me zell t'i lexoja ata libra dhe të tjerë, qoftë në shtëpi apo në dhomën e ndonjë hoteli që merrja me qira për të shijuar kohën e leximit i pashqetësuar. Nuk doja të harxhoja as edhe një minutë, qoftë edhe për të ngrënë. Doja të përpija tërë Fjalët e Krishtit, që do të më çonin një hap më afër rrugës për në jetën e re. Shkoja shpesh në një lokal ku klientët ishin të krishterë. Atje lexoja tërë librat e krishterë që blija. Më pëlqenin mësimet e Biblës. Për të qenë më i përpiktë, e pëlqeja atë lloj personi të portretizuar në Bibël. Nëse do të jetoja siç duhej, do të kthehesha në një engjëll që ecte në tokë. Isha i shqetësuar me një pyetje: "O Zot, a është e mundur, nëse të pranoj dhe eci sipas Biblës

sate, të më bësh më të mirë? A mund të kem disa miq edhe nëse ata nuk besojnë si unë? A mund ta dua nënën time, tim atë, vëllezërit dhe motrat e mia edhe nëse ata nuk e pranojnë besimin tim të ri? A mund t'i dua miqtë e mi edhe nëse ata nuk kanë të njëjtin besim apo nuk besojnë atë që them? A mund ta bësh këtë për mua, o Zot? A mund ta dua vendin tim dhe të ndiej të njëjtën besnikëri si njerëzit e tjerë?”. Dëshiroja që të ndodhte diçka e tillë.

Hapi i parë që ndërmerre grupi islamik për të dishepulluar ndonjë të ardhur të ri ishte të çrrënjosnin gjërat ndaj të cilave ishte besnik, qoftë ky atdheu, familja apo diçka tjetër. Një person nuk mund t'i jetë besnik dikujt tjetër veç Allahut dhe të mos i kushtohet askujt veç emirit. Prandaj nuk besoja se mund të ndryshoja apo të doja. Vegimi im i dritës dhe i atij personi që më tha: “Çohu! Krishti të do”, më shkaktoi shumë mëdyshje. E dija se çdo vegim i njërit prej profetëve ishte udhëzim hyjnor, por çfarë lloj udhëzimi ishte në atë fazë të veçantë? Ishte udhëzim drejt besimit të krishterë apo mysliman?

Mendja u trondit aq shumë nga tërë ato valë mendimi, sa që ecja rrugëve me hap të shpejtë sikur po më ndiqte dikush. Nuk dija ku të shkoja. Ishte një kohë shumë e vështirë. Në fund e mblodha veten për të shkuar në kishë. Doja që të isha ai person që dëshiron Perëndia. Dëgjova një zë të brendshëm që më thoshte: “Tani ke dëgjuar zërin dhe duhet ta ndjekësh. Ke jetuar në islam tërë jetën tënde, por ende nuk ke jetuar në krishterim për të parë se si është. Nuk e ke jetuar besimin e krishterë për të ditur se cili është më mirë apo më afër Perëndisë, krishterimi apo islami”.

Shkova në shumë kisha, gjë e cila nuk ishte e lehtë për t'u bërë. M'u desh të ndeshesha me djallin sa herë vendosa të futesha në një kishë. Djalli psherëtinte në veshët e mi: «Ke arritur një gjendje të mjerueshme sa të shkosh në kishë? Turp të kesh! Sa ndryshim i madh midis të shkuarit në kishë tani në përlulesi dhe kur shkoje atje për të lavdëruar Fjalën e Allahut! A ke harruar se çfarë i ke bërë kishës në të shkuarën? Nëse ke harruar, mund të ta kujtoj. Ti thoshe shpesh: “E vërteta ka mbërritur (tani) dhe Rrena ka humbur; sepse rrena është (nga vetë natyra) e destinuar

të humbasë”. Ku është ajo e vërtetë për të cilën ke vënë jetën në rrezik vdekjeje? Nuk ke vend tjetër ku të shkosh veç në kishë: strofka e të pabesëve, politeizmit dhe blasfemisë? A do të besosh në më tepër se një Perëndi pas një udhëtimi të gjatë besnikërie dhe përkushtimi ndaj të vetmit Zot? Çohu! Pendohu dhe kërko faljen e Tij dhe përsërit dy shehadat (Dëshmitë): “Dëshmoj se nuk ka Perëndi tjetër veç Allahut dhe se Muhamedi është Lajmëtari i Tij”. Çohu dhe lahu nga tërë këto mendime të këqija dhe strehohu tek Allahu kundër djallit të neveritshëm».

Mbi të gjitha po e shikoja veten se po shkoja në kishë në mënyrë të pavetëdijshme. Ishte ende e vështirë dhe ndieja sikur dikush po më tërhiqte për të më ndaluar që të mos shkoja atje. Madje do të thërrisja me zë të lartë: “Do të shkoj në kishë. Do të shkoj në kishë, të bëhet ç’të bëhet. Do të shkoj atje, si do që të bëhet”. Mjaftonte që nuk kisha më miq dhe pjesëtarë të familjes. Nuk e kisha njohur mëshirën në tërë jetën time. Kisha vrarë e plaçkitur dhe tani po qëndroja pa kushërinj, miq, shokë apo gjësend nga krijimi i Perëndisë. A mund të ishte i lumtur Perëndia me mua në një gjendje të tillë? A mund ta miratonte Perëndia vrasjen, urrejtjen, armiqësinë dhe vandalizmin ndaj tërë atyre që refuzojnë të pranojnë atë që themi?

Unë thashë: “O Perëndi, ki mëshirë për mua. Jam një person i mjerë dhe i vetmuar. Dua të bëj një jetë normale, duke dashur vendin, familjen dhe miqtë e mi, por si mund ta bëj diçka të tillë? Në cilën prej këtyre dy mënyrave mund ta bëj një gjë të tillë?”.

Kështu vendosa të shkoj në kishë, edhe nëse do të më kushtonte me jetë. U nisa me vrull drejt kishës. Qëndrimi i pastorit nuk ishte ai që prisja. Ai refuzoi të më dëgjonte, gjë e cila i shtoi benzinë zjarrit dhe rëndoi sulmet djallëzore kundër meje. Kur u largova nga kisha atë ditë, ndjeva një farë lehtësimi të brendshëm brenda meje pavarësisht se nuk arrita ta bind pastorin që të më dëgjonte. Kjo më nxiti ta provoja përsëri. Por, fatkeqësisht, dështova në tërë përpjekjet e mia për t’u ulur me ndonjë pastor dhe të mësoja se çfarë mund të bëja për të merituar shpëtimin e Krishtit. Teksti thotë: “Kushdo që beson dhe pagëzohet, do të shpëtohet”. Isha i shqetësuar me pyetjet: Si mund të besoj? Çfarë

mund të bëj? Si mund të lutem, agjëroj, të shkoj në pelegrinazh apo të jap lëmoshë?

Herën e fundit që u largova nga kisha, isha shumë i ngarkuar dhe rënduar, sepse thoshin: “i mbuluar me turp të madh”. Satani më psherëtitte në vesh: “Ata të kanë refuzuar. Kështu e meriton. Ti meriton më tepër se kjo dhe Perëndia do të të japë një mësim më të rëndë”. Por ngacmimi djallëzor nuk zgjati shumë. Dëgjova një zë të qetë e të mirësjellshëm nga brenda që më thoshte: «Ti nuk adhuron njerëz; mos ji i mërzitur me sjelljen e tyre ndaj teje. Meqë adhuron Perëndinë, vetëm Ai nuk do të Të lërë. Ai nuk do të Të zhgënjëjë kurrë dhe nuk do të Të lejojë të humbasësh rrugën. Vetëm ji i duruar dhe qëndro i lidhur me Të, nëse po e kërkon me të vërtetë. Ditët e vuajtjes sate nuk do të jenë të gjata. Perëndia nuk do të refuzojë kurrë ata që e kërkojnë Atë. A nuk e ke lexuar: “Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje” (Mateu 11:28)?»

I thashë Atij: “E kam lexuar, Zot, nëse jo tani, të paktën disa herë, të shkruar në muret e një kishe ku kaloja çdo ditë rrugës për në shkollën e mjekësisë”. E njihja atë varg përmendësh dhe e dija vendin e atij vargu, deri në atë pikë sa mbyllja sytë duke u përpjekur për të mos e parë.

Zëri më tha: “Jepja jetën tënde Perëndisë dhe ai do ta realizojë”. Unë thashë: “O Perëndi, të dorëzoj jetën time. Të lutem më shpëto nga rrethanat e mia. Më mëso rrugët e Tua. Jam i humbur; jam në mëdyshje. Kjo më ndodh shpesh, Zot”. Sa herë që përjetoja një kohë të vështirë, shkoja te Bibla për të gjetur një ndjenjë të mrekullueshme paqeje dhe qetësie të brendshme.

Mendova më pas të kontaktoja një prej të krishterëve me të cilin punoja, por asnjë prej tyre nuk më mirëpriti. Ata kishin frikë prej meje dhe menduan se do t’i fusja në kurth për t’u bërë keq, ashtu siç kisha bërë në të shkuarën. Disa të krishterë nuk pranuan të flisnin me mua, duke besuar se unë doja t’i ktheja ata në islam. Por nëse Perëndia dëshiron diçka, askush nuk mund t’i bëjë ballë. Një herë shkova me një mik, një inxhinier, për të takuar një prej miqve të tij. Gjatë rrugës së kthimit ai më kërkoi me sarkazëm që të vizitonim një mik të tijin të krishterë. Ai e dinte se sa shumë i

urreja të krishterët. Ai mendoi se me sarkazmin e tij mund të tallej me mua dhe nuk priti që unë të isha dakord aq shpejt. Ai më pyeti përsëri: “A je i sigurt se do ta takosh atë person? A e di që ai është i krishterë?”.

Unë e sigurova: “Po, e di, dhe jam dakord të shkoj me ty për ta takuar”. Ai më kërkoi që të mos e keqtrajtoja atë burrë. I premtova se do të sillesha siç duhet dhe me mirësjellje.

*JA KU ISHA DUKE IU
LUTUR NJË TË KRISHTERI
PËR DISA FJALË QË DO
TË MË ÇONIN DREJT ASAJ
PËR TË CILËN LUFTOJA*

Ne shkuam ta vizitonim atë mik të krishterë që më njihte mirë. Unë i afrohesha në rrugë më parë dhe nxisja myslimanë të tjerë kundër tij, për ta detyruar me forcë të bëhej mysliman. Sapo më pa që isha te dera e tij, ai u shtang. Ai mbylli menjëherë derën dhe u fut brenda. Miku im vazhdoi t'i binte derës, kështu që ai më në fund e hapi dhe filloi ta

fajësonte mikun tim. Ai tha: “Si mund ta marrësh me vete atë njeri në shtëpinë time? A ke harruar se çfarë më ka bërë? Ki mëshirë për mua. Jam njeri që dua paqe dhe kam mjaft probleme të tjera”.

Pas një debati të zgjatur, ai na lejoi të futeshim brenda. Në apartamentin e tij më tërhoqi vëmendjen një Bibël e madhe. Nodhej në një tavolinë të vogël në mes të dhomës. Mora Biblën dhe shfletova disa faqe. E pyeta papritur: “A është ky Libri yt i Shenjtë?”.

Ai mëmëriti dhe mezi nxori një zë të dridhur: “Po, dhe Kurani është gjithashtu një Libër i Shenjtë. Të gjithë librat janë nga Perëndia. Të gjithë janë në rregull: Kurani dhe Bibla, Muhamedi dhe Krishti: të gjithë të mirë”.

Ishte e qartë që ai ishte i tmerruar. Ai ishte aq i frikësuar nga unë, saqë sa herë që përpiqesha t'i afrohesha, ai tërhoq pas. Filluam të ecnim në rreth, duke hyrë e duke dalë nga dhoma e ndenjjes sikur po luanin e ka kush e ka. Më në fund ai ishte në një cep dhe unë qëndroja përballë tij, në mënyrë që ai të mos shkonte gjëkund. E pyeta: “Pse po sillesh kështu? Dua thjesht të flas me ty”.

Duke e ditur se miku im kishte shkuar në një dhomë tjetër për të pushuar pak, përfitova nga rasti të filloja një bisedë me të zotin e shtëpisë. Qëllimi im ishte të mësoja rrugën e krishterë për tek Perëndia, por ai nuk bashkëpunonte me mua. E pyeta nëse mund t'i shkoja për vizitë një herë tjetër. Ai ra dakord, duke u siguruar që të mos ishim vetëm. Ai do të dëshironte të kishte disa miq të tijtë atje në atë kohë. I thashë se isha dakord që të kishte edhe të tjerë të pranishëm. Ai shkroi adresën dhe në kohën e caktuar, kur i shkova për vizitë, e gjeta me pesë-gjashtë miq të tij në apartament.

Ai kishte shumë frikë nga unë. Fola me të për pak kohë dhe nuk po e fshihja që po flisja si një komandant ushtarak i mundur, duke bërë negociata paqësore me komandantin fitimtar. Ula kokën poshtë. Isha shumë i turpëruar që pashë poshtë tërë kohës. Kujtoja se çfarë kisha qenë. Tani ja ku isha, duke iu lutur një të krishteri për disa fjalë që do të më çonin drejt asaj për të cilën luftoja. Por ishte paqja e Perëndisë dhe dëshira për shpëtim që më shtynë që të sakrifikoja të gjitha, për të fituar privilegjin për të hyrë në Mbretërinë e Perëndisë, gjë të cilën e kisha kërkuar pa pushim. Nuk lashë gur pa lëvizur në kërkimin tim për të arritur qëllimin tim të gëzuar dhe të pritur prej kohësh. Tani isha shumë afër qëllimit që nuk mund të gjendej tjetërkund veçse midis faqeve të atij Libri që i përkiste mikut tim të krishterë.

Isha gati të lëvizja çdo gur për të njohur rrugën e Zotit. Miku im kishte pak njohuri për Biblën, kështu që ai nuk ishte në gjendje të më jepte më tepër informacion. Ai kishte ca probleme familjare. Dëgjova nga miqtë se ai po mendonte të zgjidhte problemet e tij familjare, duke u kthyer në islam, për të qenë në gjendje të martohet me një grua tjetër. Isha shumë i nervozuar nga një zgjedhje e tillë. Isha i mbushur me përçmim ndaj tij dhe ai nuk ishte në gjendje të më siguronte atë për të cilën kisha nevojë.

Pas kohë më vonë marrëdhënia ime me të u bë më e fortë dhe unë pata rastin që t'i shkoja për vizitë më shumë se një herë. Ai më siguroi një vend të qetë ku mund të lexoja lirshëm. Ai nuk u përpoq të më detyronte të pranoja ndonjë lloj mendimi të veçantë.

Kisha një qasje specifike dhe kjo ishte të njihja Zotin Jezu Krisht, pavarësisht nga tërë ndasitë dhe denominacionet, për të shmangur atë që kisha vuajtur në islam.

Gjërat nuk shkuan në drejtimin që duhej. Miqësia jonë nuk zgjati shumë, por njihja një të krishterë tjetër, që kishte njohuri të mira të Biblës. Megjithatë, kishim shumë mosmarrëveshje me njëri-tjetrin, si më e pakta. Në të shkuarën, sa herë më kërkonte të bëja diçka për të në punën time, do t'i jepja informacion të gabuar dhe për më tepër nxisja të tjerët kundër tij. Madje u jepja atyre dhurata sa herë që arrinin t'i bënë diçka të keqe. Nuk prisja nga ai që të ishte gati të takohej me mua. Megjithatë, ai ra dakord të më takonte një muaj më vonë. Ai më kërkoi për ta konfirmuar vizitën time duke e telefonuar një javë përpara.

Mendova se rrethi po shtrëngohej ngadalë rreth meje. Nuk kishte pastorë kishash që të më dëgjonin, as individë që ishin gati të më takonin. Figura ime ishte e dyshimtë në sytë e tërë të krishterëve. Ishte e vështirë për ta thjesht të përmendin emrin tim. Kushdo që donte të kërcënonte të tjerët, thjesht mund t'u thoshte atyre: "Do të njoftoj filanin". Isha si një dordolec që trembte zogjtë nga fusha. Tri javë më vonë, doja ta kontaktoja atë person për t'i konfirmuar vizitën time me të. Meqë nuk kisha telefon në shtëpi, duhet të dilja jashtë për të përdorur një telefon publik.

Sa herë që dilja jashtë, merrja me vete tërë dokumentet dhe shkrimet e mia, për t'u siguruar që ato nuk do të binin në duart e gabuara. Do të ishte shumë e rrezikshme nëse dikush do t'i shikonte ato shënime, meqë kisha shumë faqe kërkimi rreth hyjnisë së Krishtit, gabueshmërisë së Kuranit, nëse është Muhamedi profet apo jo etj.. I merrja ato dokumente, bashkë me Biblën, në një çantë plastike sa herë që dilja jashtë.

Pasi e mora në telefon atë person nga një kabinë telefonike përballë stacionit të trenit, u trondita kur pashë që çanta plastike me tërë dokumentet ishte zhdukur. Gjithçka ishte zhdukur: portofoli, karta e identitetit, Bibla dhe tërë kërkimet e mia. Megjithatë, kisha një lloj paqeje dhe qetësie të çuditshme, që e mësova nga koha që m'u desh të kaloj me policët e sigurisë dhe të policisë sekretë. Shqetësimi i vetëm në mendje në atë kohë ishte për dy gjëra:

E para, personi që më vodhi çantën mund të lexojë tërë dokumentet e mia dhe t'i dërgojë në Departamentin e Hetimeve për Sigurinë e Shtetit. Do të isha atëherë një pre e lehtë në duart e tyre; karta e identitetit ishte te dokumentet, duke e bërë të lehtë identifikimin tim. Mund të më ekzekutonin që po sulmoja Kuranin. Ndëshkimi me vdekje është vendimi i vetëm i mundshëm në një rast të tillë. Megjithatë, ky mendim nuk më shqetësonte aq shumë, meqë ishte pothuajse i sigurt se kur të më vinte koha e caktuar për të takuar Krijuesin tim, nuk mund ta vonoja as për një gjysmë sekonde. Çdo shpirt, me siguri, do të shijojë vdekjen.

Së dyti, një pëshpërimë tinëzare më erdhi në mendje me mesazhin e hollë se Perëndia më donte aq shumë, sa Ai do të më jepte një provë mjaft të qartë se ecja ime drejt krishterimit ishte e rremë. Pata një ndjenë të plogësht në mendje se krishterimi nuk ishte gjë tjetër veçse shtegu i djallit; prandaj Perëndia i kishte hequr të gjitha sulmet kundër Kuranit të Tij të Shenjtë dhe Lajmëtarit të Tij të Nderuar dhe kishte hequr tërë helmet e Biblës.

Kjo pëshpëritje vazhdonte të thoshte: “Tani ke një provë të pagabueshme që u fute në binarët e krishterimit dhe u shmange nga e vërteta. Çohu tani dhe pendohu. Mos vono t'i kërkosh falje Perëndisë, meqë Ai të fal gjithmonë dhe është Mëshiruesi ndaj tërë atyre që pendohen dhe bëjnë mirë. Çohu dhe pastrohu nga tërë mendimet e papastra që kanë ardhur nga djalli, duke të të ndotur dhe joshur drejt politeizmit, blasfemisë dhe pabesisë”. Mendova t'u dorëzohesha gënjeshtreve të djallit.

Kur miku im i krishterë mësoi se kisha humbur tërë dokumentet, i hyri frika deri në palcë. Ai më kërkoi që të mos e takoja apo kontaktoja për një farë kohe, derisa të shikonim rezultatin e humbjes së atyre letrave. Përsëri pyesja veten nëse Perëndia donte që unë ta braktisja këtë fe.

Edhe pse më pëlqente nga thellësia e zemrës dhe thellësia e shpirtit çdo fjalë e Biblës dhe bëra më të mirën për të bërë Lutjen e Zotit me zell, asgjë nuk ndryshoi me të vërtetë në karakterin tim. Isha ende i mbushur me urrejtje dhe zili ndaj të krishterëve dhe nuk mund t'i falja të tjerët. As nuk mund t'i thosha “Mirëmëngjes” nënës. Largohesha nga shtëpia me shumë zemërim, urrejtje dhe

armiqësi në fytyrë. Shprehja hapur zemërim ndaj prindërve dhe vëllezërve të mi, në mënyrë që ata të dinin se ishin të pabesë dhe se i urreja ata për këtë qëllim. Në këtë udhëtim isha aq i mbushur me frymën e rebelimit dhe armiqësisë, sa që madje dyshova vërtetësinë e asaj që lexova në Bibël.

Tërë këta faktorë iu shtuan humbjes së dokumenteve; ishte një sulm i pamëshirshëm për të penguar veprën e Perëndisë në jetën time, një sulm për të thyer vendosmërinë time dhe dashurinë gjithnjë e në rritje për Biblën. Qava përsëri, duke fajësuar Perëndinë për gjithçka që po ndodhte rreth meje. Gjatë kësaj prove fillova të pyes nëse ishte dora e Perëndisë që, sa herë që ndërmerrja një hap drejt Tij, gjërat shkonin keq. “Pse, o Zot, më ndodhin mua këto gjëra? Pse mua? Çfarë kam bërë për të merituar tërë këto? Nëse po më ndëshkon për diçka të gabuar që u kam bërë të krishterëve, të lutem më fal tani ndërsa pendohem para Teje. Të lutem, ki mëshirë për mua sipas vdekjes sate në kryq për mua, përndryshe kryqi Yt nuk është gjë tjetër veç asaj që kemi menduar për të. Cili je Ti që lejon një person si unë të të afrohet? Çfarë mund të bëj të Të pëlqej Ty? Jeta ime është bërë aq e mjerueshme. Nëse vazhdon kështu, vdekja do të jetë më e lehtë për mua sesa të jetoj siç jam. Të lutem, Perëndi, merre shpirtin tim. Nëse nuk ke mëshirë për mua, do të vras veten. Do të ishte më pak e dhimbshme të shkoja në ferr për këtë; sepse nëse nuk më jep mëshirën Tënde, gjithsesi do të shkoj në ferr”.

Qava, duke u zhgërryer në dhimbjen dhe agoninë time. U çova me lotët që më rrëshqisnin në fytyrë si rrëke. Nëna më pa, më ra në sup dhe ajo qau me mua. Ajo më pyeti se çfarë nuk shkonte. I thashë asaj: “Më lër rehat. Nuk dua të flas me askënd. Të kam folur një herë dhe ti më akuzove se isha i marrë. Perëndia të faltë”. Shkova menjëherë në dhomën time dhe bëra një dush, sipas traditës myslimane, për të pastruar trupin nga papastërtia e mendimeve të krishtera.

Gjithashtu duhet të laja veten nga tërë ato që kisha bërë. Vazhdoja të mendoja dhe përsiasja nëse Perëndia do të më faltë për gjithçka që kisha thënë rreth profetit të Tij Muhamed dhe Kuranit të Tij të Shenjtë. Ndjeva sikur dikush po më fliste duke thënë: “Nuk ke sulmuar askënd dhe nuk ke folur asnjë gjë të rreme.

Tërë përfundimet që arrite nuk ishin shpikje të tuat; ato ishin vetë të dukshme”. U çova, shtrova qilimin e lutjes dhe përsërita dy Dëshmitë Islamike për t’u kthyer në Islam. U përpoqa të lutem, por nuk pati sukses. Nuk mund të shqiptoja asnjë fjalë nga Kurani. As nuk mund të përkulesha.

Kështu që mbështeta kokën midis dy duart për një farë kohe.

Pastaj u largova duke thënë vetëm disa fjalë: “O Zot, nëse nuk je i zemëruar me mua, asgjë nuk do të më lëndojë. Nëse po më ndëshkon tani për ndonjë shkelje që kam bërë, të kërkoj të më falësh dhe të lehtësosh ndëshkimin tim. Nëse nuk po më drejton, kjo është

“TËRË PËRFUNDIMET

QË ARRITE NUK ISHIN

SHPIKJE TË TUAT;

ATO ISHIN VETË TË

DUKSHME”.

kundër natyrës sate. O Zot, nuk kam më fuqi të merrem me situatën time. Nëse nuk do të më zbulohesh, unë do të humbas rrugën. Të dua Zot. Bëra atë që më urdhëruan të bëj. Bëra atë që gjithë të tjerët nuk mund të bënin, vetëm për të Të pëlqyer Ty, ashtu siç mendoja. Kur më zbulove dritën Tënde dhe më thirre, unë nuk ngurrova. Sa kohë do të më lësh duke kërkuar kuturu në errësi të plotë? Gjithçka që po ndodh në jetën time është një provë dashurie që ke përgatitur për mua për të më drejtuar drejt Vetes. Ti je Bariu i Mirë. Të lutem, më jep më tepër nga dashuria dhe drejtimi Yt, për të qenë më afër takimit me Ty”.

Atë natë bëra një gjumë të thellë, si kurrë më parë në tërë jetën time. Para se të agonte, pashë një ëndërr. Ishte një burrë me shpatulla të gjera, mjekër të madhe, fytyrë ngjyrë bronzi, flokë të gjatë dhe një fytyrë shumë të bukur. Ai më kapi nga supet dhe më tundi butësisht, duke më thënë: “A ke ende dyshime për mua?”.

Iu përgjigja: “Kush je ti që kam dyshime për ty? Nuk të njoh”. “Jam Ai të cilin po e kërkon”.

I thashë: “Të lutem, ma sill në kujtesën time të dobët”.

“Lexo në Libër. Pse nuk e lexove Librin?”.

“A nuk e di që e kam humbur Librin dhe tërë dokumentet e mia, kështu si mund të lexoj?”.

“Libri nuk mund të humbasë” – tha Ai. – “Çohu dhe hap dollapin dhe do ta gjesh atje; tërë dokumentet e tjera do të të vijnë brenda javës”.

U çova nga gjumi në këmbë dhe shkova drejt e te dollapi i vogël në cep të dhomës. Për çudinë time atje gjeta Librin që kisha humbur. U ndala dhe u drodha sikur të ishte një natë e ftohtë dimri. Përqafova Biblën fort në krahët e mi si një fëmijë që kthehet te nëna e tij pas një kohe të gjatë.

Shkova menjëherë te nëna, duke e zgjuar atë dhe duke e mbuluar me puthje. I thashë me gëzim të madh se çfarë kishte ndodhur. I thashë: “Nuk do të të lejoj të më quash më i marrë”. E përqafova më lot në sy, duke i thënë: “Më fal, nënë, që të kam trajtuar me ashpërsi! Mendoja se kjo sjellje ishte sipas besimit të vërtetë. Por tani e di se cili është besimi i vërtetë. Të lutem, më lejo të të puth këmbët. Nuk dua gjë tjetër”.

Ajo tha: “Më thuaj, bir, çfarë të ka ndodhur?”.

“Do të të tregoj, por të lutem m’u beto në emër të atij që ke më shumë për zemër se nuk do të mendosh se jam çmendur. Nënë, Perëndia më ka drejtuar”.

Ajo pyeti: “Dhe ku ke qenë më parë?”.

“Perëndia që më ka drejtuar nuk është ai që kam ndjekur më parë”.

“A ka ndonjë Perëndi tjetër?”.

“Po” – iu përgjigja. “Ka një Perëndi tjetër që më udhëzon të të dua dhe të të bindem”.

“Kush është ky Perëndi?”. I thashë asaj: “Krishti, Isai, ashtu siç thotë Kurani”.

Ajo më nxiti: “Të lutem, biri im, mos e thuaj këtë para vëllezërve të tu. Ata do të mendojnë se je me të vërtetë i marrë”.

I thashë: “Në rregull, do të bëj siç më thua ti, por a më beson?”.

“Pse mos të të besoj? I kam parë tashmë provat; nuk më ke trajtuar kurrë kështu për njëzet vjet. Shko dhe Perëndia nuk do të të braktisë. Por ruaje të fshehtë”.

U përgjigja: “Vëre veten në vendin tim dhe do të kuptosh ndjenjat e mia të vërteta. Do të doja të qëndroja në një vend publik dhe të bërtas derisa të më çirret zëri duke shpallur se Krishti është

Perëndia dhe se Ai më ka ndryshuar. Ai bëri atë që Perëndia i Muhamedit nuk e bëri dot”.

Ajo më vuri duart e saj në gojë që të mos vazhdoja të flisja. Prita derisa agoi dhe sa doli dielli për të takuar njerëzit, sikur të isha një foshnjë e porsalindur, duke e parë jetën për herë të parë. Dola herët në mëngjes, duke parë çdo gjë rreth meje. Isha në gjendje të shikoja gjithçka të mbuluar me bukuri. Tërë njerëzit ishin të mirë në sytë e mi. Fillova të shtrëngoja duart me tërë njerëzit që takoja, si ata që njihja, ashtu edhe ata që nuk i njihja.

Shkova te dyqanxhiu i krishterë. Zakonisht i bëja shumë keq, saqë, kur më pa, mendoj se kisha shkuar për t'i bërë keq. Ai filloi menjëherë të mbyllë dyqanin. I thirra: “Mos ki frikë”. Ai u trullos dhe nuk tha asnjë fjalë. E përqafova dhe i kërkova falje. Ai nuk mund të bënte gjë tjetër veçse të qante. Ai tha disa fjalë që nuk mund t'i kuptoja për momentin. Vetëm më vonë kuptova domethënien e tyre të vërtetë. Ai tha: “Haleluja, lavdi Zotit!”.

E pyeta: “Çfarë po thua?”.

Ai u përgjigj: “Në kohën e duhur do të mësosh se çfarë do të thotë”. Pas kësaj ai u largua.

I shihja njerëzit në një perspektivë tjetër. Njerëzit më ngulnin sytë dhe çuditeshin se çfarë më kishte ndodhur. Edhe kolegët e mi ishin të çuditur rreth ndryshimit të papritur dhe rrënjësor në sjelljen time. Shikimi i tyre i mahnitur thoshte: “Ky njeri na pështynte çdo ditë. Tani shikojeni: ai është si një qengj i butë! Çfarë po ndodh? A është kjo një taktikë apo plani i ri kundër nesh?”.

Pashë trullosje dhe pështjellim që pasqyrohej në fytyrat e tyre, ngritje vetullash dhe zgurdullim sysh. Ata nuk mund të besonin se sjellja ime mund të ndryshonte 180 gradë. Por nuk u kushtoja shumë rëndësi reagimeve të tyre. Ajo që më interesonte ishte t'ua ktheja me të mirë atyre që i kisha sulmuar, përçarur dhe fyer. Kisha brenda vetes plot gëzim që mbushte zemrën time. Butësia dhe qetësia mbushnin vendet më të fshehta të qenies sime për herë të parë në jetën time.

Ndonjëherë mendoja se isha në një ëndërr të bukur. Nuk doja të zgjohesha nga ajo ëndërr. Por ishte fuqia e Perëndisë. Mezi prisja të konfirmoja se isha me të vërtetë i ndryshuar përgjithmonë, jo thjesht përkohësisht.

Vazhdoja të mendoja rreth asaj që më tha ai burri që pashë në vegim: se do të gjeja dokumentet brenda javës. Ditët kaluan dhe fillova të dyshoja për vegimin. Kisha frikë se mos nuk i gjeja dokumentet. Vazhdoja të numëroja ditët, derisa mbeti vetëm një ditë para afatit të dhënë në vegim. Atë ditë isha afër stacionit të trenit dhe doja të bëja një telefonatë, kështu që m'u desh të shkoja tek e njëjta kabinë telefoni ku kisha humbur dokumentet një javë më parë. Ngurrova për pak kohë. Bëja pak përpara, pastaj tërhiqesha. Pronari i kabinës e vuri re dhe më tha: "E shikoj që po ngurron. Ke ndonjë problem?"

"Jo", ia ktheva unë. "Ky telefon është një ogur i keq për mua, që kur e përdora javën e kaluar dhe humba çantën time. Nuk dua ta përdor prapë, meqë nuk e di se çfarë do të humb tjetër".

Ai pyeti: "Çanta jote ishte?"

"Po, a e di ku ndodhet?"

"Ma përshkruaj çantën për të vërtetuar se të përket ty dhe do të ta tregoj se ku është".

I thashë se ishte një çantë plastike me disa dokumente, një libër si Kurani, karta e identitetit dhe pasaporta. Nuk kishte para në çantë. Ai pohoi me kokë dhe tha: "Saktë". Ai më tha të shkoja ditën e nesërme dhe ai do të më çonte tek ai që e kishte gjetur.

Të nesërmen ishte dita e shtatë që kur e kisha parë vegimin. Shkuam në një fshat në rrethinat e Kajros drejt jugut. Takuam burrin që kishte gjetur çantën. Ai ma dha. E hapa menjëherë, por nuk e gjeta Librin. I thashë atij: "Mungon një libër".

Ai u përgjigj: "Të betohem në emër të Perëndisë, nuk kam marrë asgjë nga çanta. Aty janë dokumentet, pasaporta, karta e identitetit dhe Kurani [Bibla e Shenjtë]". U gëzova kur e dëgjova këtë dhe i thashë atij se e besoja me të vërtetë. Kjo donte të thoshte se Perëndia e kishte përmbushur premtimin e Tij ndaj meje: se Ai do të ma kthente Librin që e kisha humbur.

Mbeta i shtangur; në tërë jetën time islamike nuk e kisha përjetuar kurrë t'i kërkoja diçka Perëndisë dhe të merrja përgjigje. Kjo gjë e vogël ishte një mrekulli e paparë për mua. U ndjeva aq i vogël dhe i përlulur para hirit të Perëndisë. I thashë Perëndisë: "Kush jam unë që më ke thënë tërë këto favore?". Menjëherë më

erdhi përgjigjja: “Unë e bëra këtë dhe do të vazhdoj të bëj gjëra më të mëdha për ata që e duan Perëndinë”. Po mendoja me vete se dëshiroja që Perëndia të bënte të kaloja një përvojë që do të më bënte të sigurt se isha me të vërtetë i ndryshuar. Kjo do të më bënte shumë të lumtur.

Menjëherë Perëndia iu përgjigj lutjeve. Ai më dha përvojën e parë në marrëdhënien time të re me Krishtin. Në punë punonjësit merrnin shpërblime financiare periodike, secili sipas radhës. Unë e detyroja personelin e pagave që të më vendosnin në krye të listës. Gjithashtu merrja një përqindje të tërë atyre shpërblimeve, sepse paratë u përkisnin të pabesëve të krishterë; prandaj, nuk duheshin shpërndarë në mënyrë të barabartë.

Një ditë, ishte koha të merrja paratë nga arkëtari i kompanisë. Njëri prej kolegëve kishte rrethana shumë të vështira në shtëpi; ai shkoi te drejtori dhe iu lut t’ia jepnin atij paratë këtë herë, në mënyrë që të dilte nga dilema financiare. Drejtori i tha atij se lista ishte vendosur tashmë dhe secili kishte radhën e vet. Drejtori i tha: “Zoti Filan është në majë të listës dhe ti e di që ai është një njeri i keq dhe nuk mund ta lëmë të presë. Duhet t’i pëlqejmë atij me çdo kusht, për të shmangur ligësinë e tij”.

Në atë çast u futa në zyrën e drejtorit duke e parë që po i pëshpëriste kolegut tim. I pyeta menjëherë: “A po flisni për shpërblimin?”.

Drejtori u përgjigj në mënyrë të rëndë dhe të plogësht: “Po, por mos ki merak. Emri yt është në krye të listës”.

E pyeta: “Atëherë çfarë do kolegu im?”.

“Ai do që t’i marrë ai shpërblimet i pari këtë muaj, për të shpëtuar nga vështirësia financiare, por e refuzova kërkesën e tij”.

“Pse? Mund ta vendosësh emrin e tij në krye të listës në vendin tim”.

Drejtori mendoi se po tallesha me të. Ai tha: “Emri yt është në krye të listës dhe askush nuk mund ta heqë”.

Unë i thashë: “Por unë dua t’ia lë atij vendin këtë muaj”.

“Kjo është e pamundur. Ti... ti mund ta bësh këtë?”.

“Po” – e sigurova.

“Si?”.

“Po të them: të lutem, hiqe emrin tim dhe vendos atë në vendin tim. Është mirë që edhe tërë kolegët tanë t’ia lënë radhën atij”.

E dëgjova që tha: “Lavdi Perëndisë që mund të ndryshojë rrethanat. Çfarë po ndodh? Mos është fundi i botës sot? Ky person mund ta bëjë këtë?! Nuk mund ta besoj!”.

I shpjegova: “Perëndia është i plotfuqishëm dhe Ai mund të nxjerrë *“nga gllabëruesi... ushqim, dhe nga i forti... të ëmblën”*. Sytë m’u mbushën me lot në atë situatë, e cila ishte e para e atij lloji në jetën time. Zakonisht merrja pjesën më të madhe të çdo gjëje, ligjërisht ose jo. Por tani Krishti më ka mësuar se si të jap. Isha tepër i gëzuar nga kjo shije e re e të dhuruarit.

Familja filloi të shikonte ndryshim në jetën time. Ata zakonisht e fiknin televizorin dhe largoheshin sa herë që më shikonin të vija, sidomos motrat. Pas asaj dite transformimi, futesha në shtëpi dhe i lija ata të shikonin televizorin. Thjesht u kërkoja të mos shikonin programe të pahijshme. Ata thoshin: “Kjo është e pamundur. Na lejon të shohim televizor? Nuk ka mundësi!”.

Unë përgjigjesha: “Pse jo? Nëse e dini se çfarë ndiej për ju, nuk do ta besoni se sa shumë ju dua. Dua të më falni për të gjithë sjelljen e keqe ndaj jush”. Kjo i bëri të qanin të gjithë.

Sa herë që dilja jashtë, kur kthehesha puthja nënën dhe i sillja asaj një dhuratë herë pas here. Ajo qante. I jam mirënjohës Perëndisë se, kur ajo vdiq, ishim në marrëdhënie të mira dhe arrita që t’i përmirësoj gjërat që i kisha bërë asaj. Isha shumë mirënjohës që Perëndia i ktheu buzëqeshjen tërë pjesëtarëve të familjes, besimtarë ose jobesimtarë.

Miqtë e mi të krishterë po ndiqnin tërë ngjarjet që ndodhën dhe kishin frikë se mos njerëzit e fshatit do ta merrnin vesh situatën time; pastaj e gjitha kjo do të binte mbi kokën e tyre, meqë ata ishin miqtë e mi. Kështu, më kërkuan të largohesha nga Egjipti dhe të udhëtoja jashtë shtetit, por unë nuk pranova. Isha i vetëdijshëm se çfarë kisha bërë kundër Krishtit dhe kundër të krishterëve. Prandaj u thashë atyre se isha lutur, që ditën e parë kur ndryshoi jeta ime, që Perëndia të më ndihmonte t’i shërbeja Krishtit po aq shumë sa e kisha kundërshtuar. Kisha përndjekur njerëzit e Tij në Egjipt, kështu që nuk do të largohesha nga Egjipti.

U premtova atyre se nuk do t'i përmendja emrat e tyre nëse do të më arrestonin.

Një ditë ata më kërkuan të shkoja në një kishë në të cilën nuk kisha shkuar më parë dhe rashë dakord pa diskutuar. Takova disa nga drejtuesit dhe u thashë atyre gjithçka që kishte bërë Perëndia me mua. Fytyrat e tyre ndriçuan nga kënaqësia dhe u rrëqethën për mrekullitë e mëdha që kishte bërë Perëndia në jetën time. Doja të pagëzohesha dhe ata ranë dakord. U pagëzova më 9 maj 1993. E mbaj mend ende atë ditë sepse e quaj datëlindjen time të vërtetë. Është e lidhur ngushtë me kohën kur linda sërish.

Frytet e besimit

Fola me hollësi për jetën time para kthimit. Është më e udhës tani të flas për veprën e Perëndisë në jetën time pasi e njoha Atë. Tërë kushërinjtë, miqtë dhe të njohurit nuk mund të besonin se kisha ndryshuar në mënyrë kaq rrënjësore. Askush nuk mund të besonte se çfarë kishte ndodhur pas rilindjes sime. Një herë i kërkova Perëndisë të më jepte përvoja për të vërtetuar se isha kthyer me të vërtetë. Në fakt, Perëndia më dha shumë përvoja, jo vetëm për të vërtetuar ndryshimin, por edhe që të më përgatiste për sfidat e vështira dhe të mundimshme në të ardhmen. Në fillim unë nuk e zgjodha rrugën e re, as jetën time me Krishtin. Përkundrazi, u përpoqa ta mohoj atë që pashë. Ishte Krishti që më zgjodhi. Ai nuk më zgjodhi kuturu, por me siguri për një qëllim dhe shërbesë të caktuar që kishte përgatitur tashmë për mua. Jam i sigurt se Ai gjithashtu më përgatiti për atë lloj shërbese. Në lidhje me këtë dua të përmend disa përvoja të rrezikshme që hasa dhe se çfarë bëri Perëndia me mua.

NË FILLIM UNË NUK

E ZGJODHA UDHËN E

RE, PËRKUNDRAZI, U

PËRPOQA TA MOHOJ

ATË QË PASHË

Punoja në një zyrë me tre kolegë të tjerë. Punonim me turne, kështu që nuk na binte rasti të punonim së bashku. Secili kishte dollapin e vet, ku mbanim gjërat personale. Një ditë u habita kur zbulova se disa nga gjërat e mia mungonin. Nuk kisha asnjë dyshim për ndonjë nga kolegët e mi. Të nesërmen ndodhi e njëjta gjë dhe zbulova humbjen e disa gjërave të tjera. Zakonisht fajësoja gruan, por, kur e njëjta gjë ndodhi për herë të tretë dhe tërë rroga më ishte vjedhur, më në fund kuptova se më kishin hapur dollapin. Isha i sigurt se një prej kolegëve ishte përgjegjës.

Fillova të bëja be dhe të mallkoja me zemërim sipas mënyrës së vjetër, para se të shpëtohesha. Thashë: “Nëse kam pranuar Krishtin dhe më keni parë të dobët si një qengj, kjo nuk do të thotë se mund të talleni me mua duke më bërë një pre të lehtë”. U betova të merrja hak dhe t’ua ktheja dyfish të keqen. Vendosa të shpërthej dollapët e tyre dhe t’i merrja tërë ato gjëra që u përkisnin dhe t’i digjja, duke i lënë dollapët hapur, ashtu siç bëri Abrahami me idhujt. Doja që ata të provonin ndjenjat e atyre që ishin plaçkitur dhe grabitur.

Shkova dhe mora një çekiç për të vënë në jetë planin tim. Mbylla zyrën, duke u siguruar që askush nuk më shikonte. Duke dashur hakmarrje, mora çekiçin me të dyja duart dhe e vërtita në ajër. Ndërsa isha gati të godisja dollapët, dëgjova një zë të butë që më thoshte: “Mos e kthe të keqen me të keqe apo fyerjen me fyerje, por me bekim; ji bërës i paqes”.

U ktheva për të parë se kush po fliste, por nuk ishte askush. Thashë me vete: “O Zot, a je dakord me atë që më ka ndodhur? Le të bëhet vullneti Yt. Të lutem hiq tërbimin tim dhe shuaj zjarrin e zemërimit tim. Mezi arrij të kontrolloj veten. Të lutem, më jep paqe”. Papritur ndjeva një paqe të çuditshme që më mbështolli, sikur të mos kishte ndodhur gjë. I drejtuar nga Zoti shkrova në një letër fjalët e mëposhtme:

Vëllai im i dashur që ke hapur dollapin tim!

Më vjen keq që nuk isha në gjendje të plotësoja nevojat e tua. Të lutem, shkruaj të gjitha ato që ke nevojë dhe unë, me hirin e Perëndisë, do të bëj më të mirën për të të ndihmuar. Për të vërtetuar qëllimet e mia të mira dhe

ndershmërinë time, nuk do ta zëvendësoj drynin e prishur. E di se dashuria e Perëndisë është tepër e madhe ndaj nesh, tërë qeniet njerëzore.

Së fundi, shpresoj që paqja e Perëndisë, që tejkalon çdo mendje, të ruajë jetën tënde përgjithmonë.

Vëllai yt!

Pasi shkrova letrën, e vendosa në dollapin tim dhe e lashë ashtu siç ishte. U luta dhe e falënderova Perëndinë që më parandaloi të mos drejtohesha nga mendimet satanike. U ktheva në shtëpi dhe e përqafova gruan kur ajo më hapi derën. Ajo më tha: «Mos ki frikë. Nëse Perëndia është me ne, kush mund të jetë kundër nesh? Për sa u përket parave të humbura, Bibla thotë: “Unë kam qenë fëmijë dhe tani jam plakur, por nuk e kam parë kurrë të drejtin të braktisur dhe pasardhësit e tij të lypin bukë” (Psalmi 37:25). Perëndia mund të plotësojë tërë nevojat tona, meqë Ai është Furnizuesi ynë».

Dy ditë më vonë patëm një surprizë. Njëri prej kolegëve tanë erdhi në zyrë gjatë turnit tim. Kjo ishte e pazakontë, kështu që e pyeta: “Pse ke ardhur këtu?”.

Ai u përgjigj: “Dua të flas me ty”.

“Çfarë ke për të më thënë?”. Ai më tha që ishte më mirë të shkonim në një vend të qetë për të folur. Kështu u ulëm ballë për ballë. Ai pa përtokë dhe tha: “Nuk e di se çfarë të të them. Nuk e di se çfarë të bëj”.

I thashë: “Më thuaj çfarë ka ndodhur”.

Ai hapi një çantë të vogël dhe më tregoi tërë gjërat që kishte marrë nga dollapi im. Nuk mund t’u besoja syve. Nuk e besoja se ato gjëra mund të më ktheheshin ndonjëherë. Nuk prisja një njeri si ai të ishte hajdut. Ai ishte një njeri fetar që lutej rregullisht.

Ai shpjegoi: “Këto janë gjërat që mora nga dollapi yt; të lutem merri dhe mos i thuaj njeriu. Ndërsa për paratë, nuk mund të të paguaj tani, meqë fëmijët e mi kanë qenë shumë sëmurë dhe më është dashur t’i çoj te doktori. Do të të paguaj muaj për muaj”.

“Mund t’i marrësh këto gjëra; ato janë të tua tani” – i thashë atij. “Nuk të gënjeva kur të shkrova letrën. Perëndia do të më kompensojë për gjithçka; ti merr paratë. Jam i sigurt se Perëndia

do të parashikojë për gjithçka. Po të kisha qenë i pandershëm, nuk do ta kisha lënë dollapin tim hapur me një dry të prishur”.

Ai tha: “Kam vetëm një pyetje. Dua të më përgjigjesh me sinjeritet”.

“A të kam gënjyer më parë?”.

“Jo”.

E pyeta: “Cila është pyetja jote?”.

“Ti flet si të krishterët që thonë: ‘O Zot, Zot’. Ti përdor të njëjtat fjalë dhe shprehje që dëgjoj shpesh nga Xherxhi, zdrukthëtari, komshiu im, i cili është i krishterë”.

Iu përgjigja: “Në fakt, kur zbulova që më mungonin gjërat, kisha dy zgjedhje. Njëra ishte të ktheja sulmin me sulm, sy për sy, sipas hadithit që thotë: ‘Ai që vdes pa paratë e tij, ai është martir’ dhe ‘Askush prej jush nuk do të jetë si pulë e lagur, merrni të drejtën që ju takon dhe mos i kushtoni vëmendje gjëje tjetër’.

“Zgjedhja tjetër ishte të mos ktheja të keqen me të keqe dhe të mos hakmerresha vetë. Nëse dikush do të më hedhë në gjyq dhe të marrë tunikën time, do t’i jap edhe mantelin. Cila prej këtyre është më e mira sipas mendimit tënd?”.

Ai pranoi: “Rruga e dytë është më e mirë, sigurisht”.

“Këtë bëra. U solla në një mënyrë të tillë për të ruajtur lidhjet e dashurisë dhe mirësjelljes, pavarësisht nëse ky model sjelljeje rrjedh nga islami, krishterimi apo judaizmi. Ajo që ka vlerë është vetë sjellja. Nëse do ta gjeja këtë sjellje në islam, për shembull, do të isha sjellë sipas asaj pa ngurrim”.

Ai më pyeti: “Nga e ke marrë këtë? Nga i ke mësuar këto koncepte?”.

“Do të ta them më vonë. Tani je i tensionuar. Ndonjëherë më vonë kur të jesh i qetë, do të ta tregoj, mbase pas dy ditësh apo pas një muaji. Nëse je ende i interesuar për të ditur, nuk do të ngurroj kurrë për të të treguar”.

Dy javë më vonë, pasi mbaroi turnin e tij, kolegu im erdhi dhe më tha: “Tani jam qetësuar dhe jam ende i interesuar për të ditur burimin e mësimave të tua, ashtu siç më premtove”.

I thashë atij: “Do të të takoj nesër për të treguar gjithçka që dëshiron”.

Të nesërmen u takuam dhe më bëri të njëjtën pyetje. Unë thashë: “Një minutë”. Nxora Biblën dhe i shpjegova: “Nëse do të dish me të vërtetë se ku i kam mësuar tërë këto, lexo këtë libër”.

“Kjo është një Bibël, mos e thënë Perëndia”.

“Po, kjo është Bibla dhe ti je plotësisht i lirë ta lexosh nëse do ta dish. Mund ta marrësh nëse do. Nëse jo, varet nga ty”.

Ai mori Librin dhe nisi ta kthente para e pas, duke e parë me habi. Më në fund ai e mori dhe u çua për t’u larguar. Unë i thashë: “Nëse has ndonjë vështirësi, mund të më pyesësh”.

Për dy javë ai vazhdonte të vinte tek unë me disa pyetje. Ai vazhdonte të lexonte Biblën, derisa vura re një ndryshim të madh në jetën e tij. Dashuria e Tij për Biblën u rrit në mënyrë të dukshme. Një ditë ai më tha: “Ky Libër përmban një bekim të madh. Që kur kam filluar ta lexoj, marrëdhënia ime me gruan është bërë më e mirë dhe tërë ndryshimet tona janë zhdukur”.

Unë i thashë: “Lexo më tepër për të njohur se çfarë duhet të bësh”.

Ai e përpiu Biblën menjëherë. Një ditë ai erdhi tek unë dhe më kërkoi t’i mësoja lutjen e krishterë. Ai donte të dinte se si ishte. I thashë se nuk kishte një formë të veçantë. “Mund të lutesh në çdo pozicion, duke përdor çdo stil”, i thashë.

Erdhi pas tre muajsh dhe më çuditi duke më përqafuar me ngrohtësi. Ai më pyeti se si mund të pagëzohej. Miku im kishte pranuar Zotin dhe tani ishte një bekim i madh për tërë familjen e tij. Isha i gëzuar ndërsa ndieja se Perëndia më kishte zgjedhur me të vërtetë për të punuar në vreshtin e

Tij dhe për të qenë një prej deleve të Tij. Ishte një privilegj të isha një prej atyre që i drejtonin njerëzit jo në zhgënjim dhe mashtrim, por në shpëtim dhe jetë të përjetshme. Në

ISHTE NJË PRIVILEGJ

TË DREJTOJA NJERËZIT

JO NË ZHGËNJIM DHE

MASHTRIM, POR NË

SHPËTIM DHE JETË TË

PËRJETSHME

të shkuarën i kapja njerëzit për t'i çuar në shkatërrim. Sa e mrekullueshme ishte të punoja me Zotin, Shkëmbin e Kohërave, Shpëtimtarin Jezu Krisht!

Për herë të parë fillova të ndiej se e doja vendin dhe popullin tim. Fillova të dua faljen dhe tolerancën. Me të vërtetë isha një krijesë e re. Perëndia më përdori të tërheq shumë shpirtra te Krishti, duke kthyer shumë dele që e kishin humbur rrugën. Kalova shumë përvoja që zbuluan pjesët e mbetura të natyrës sime të vjetër. Me pjesët e mbetura të vetes ndodhën shumë sulme nga Satani, në frymën, po ashtu edhe trupin tim.

Një ditë i hipa një furgoni për të vizituar familjen. Dëgjova shoferin që u thërriste pasagjerëve të vinin e të zinin vendet brenda furgonit. Kështu u futa dhe ai më vuri të ulem në një ndenjësë që merrte tre pasagjerë, por unë isha i katërti. Pranë meje ishte një fetar strikt, i rëndë dhe me mjekër, me gruan e tij me ferexhe ngjitur me të. Ai nuk ishte shumë miqësor me mua. Ai më pa me armiqësi dhe më shtypi në një hapësirë shumë të ngushtë. Ai hapi këmbët duke më lënë vetëm pak centimetra. Kur e pashë këtë, zbrita nga makina. Shoferi më pyeti se çfarë kishte. I thashë që nuk kishte vend për mua. Ai më tha se ndenjësja është për katër pasagjerë dhe ai i kërkoi sheikut të më hapte vend. Por mendova se ai njeri nuk donte njeri që t'i ulej afër, kështu që askush nuk do ta bezdiste gruan e tij. Kështu që dola dhe pagova për “vandin” e katërt, kështu që askush nuk do të ulej afër tyre. I kërkova shoferit t'u jepte tërë ndenjësën, në mënyrë që askush të mos e bezdiste gruan e tij. Ai burrë e vuri re këtë dhe menjëherë në të u zgjua mirësjellja. Ai nguli këmbë që të ulesha me të. I thashë që nuk ishte e nevojshme, që do të ishim ngushtë, por ai nguli këmbë që të ulesha me ta dhe më la mjaft hapësirë.

Pasi furgoni kishte bërë ca rrugë, ai burrë më bëri një pyetje që nuk e prisja: “A je mysliman apo i krishterë?”.

U përgjigja: “Pse do ta dish?”.

“Thjesht dua ta di”.

“Jam i krishterë”.

Ai u ankua: “O bobo, po të ishe mysliman, sjellja jote do të kishte qenë më domethënëse”.

E pyeta: “A më njeh mua?”.

“Jo”.

“As unë nuk të njoh” – i tregova atij. “Por pse mendon se do ta bëja këtë për ty?”.

“Shiko, nuk e di”.

I thashë se kemi një tekst në Bibël që na nxit të duam tërë njerëzit, përfshirë edhe ata që na bëjnë keq. “E vura re se sa i ashpër ishe me mua dhe doja thjesht të të tregoja llojin e dashurisë që na mbush ndaj tërë atyre që na urrejnë. Nuk mund të bëj gjë tjetër veçse të sillem në këtë mënyrë”.

Ai pyeti: “A ke një libër?”.

“Po”.

“A e adhuron Perëndinë?”.

Iu përgjigja: “Kë tjetër mund të adhurojmë?”.

“E di që ju adhuron Krishtin, priftërinjtë, murgjit, ashtu siç thotë Kurani”.

“Jo gjithçka që di për ne është e saktë. Përndryshe, nuk do të ishe çuditur me sjelljen time ndaj teje. Kam një sugjerim”.

Ai tha: “Çfarë?”.

I thashë Biblën dhe i thashë: “Ky libër përfshin Dhiatën e Vjetër dhe të Re. Lexoje dhe shikoje se çfarë ka brenda. Nëse e pëlqen, mirë. Nëse jo, nuk ke se çfarë të humbasësh”. I dhashë Biblën dhe ramë dakord të takoheshim më vonë.

Takoheshim çdo javë për të diskutuar këtë çështje. Pas kësaj filluam të luteshim së bashku. Ai filloi të zihej me gruan dhe donte ta ndante. I thashë që divorci ishte kundër vullnetit të Perëndisë. U lutëm për gruan e tij dhe familja e tij ruajti paqen dhe afërsinë. I shpjegova se krishterimi ishte ajo mënyrë e të jetuarit që i mbledhte njerëzit, në vend që t'i shpërndante dhe i citova: “Burri jobesimtar shenjtërohet nga gruaja e tij besimtare dhe anasjelltas”. Miku im ishte euforik rreth mësimëve të Biblës. Zoti u fut në shtëpinë e tij dhe solli qëndrueshmëri, paqe dhe bekim.

Nuk dua ta mbaroj dëshminë time. Në fakt është një dëshmi pa fund. Për aq kohë sa Zoti vepron në mua, dëshmia vazhdon.

Me pak fjalë dua të them se Perëndia ma ka dhënë këtë jetë falas. Nëse shikojmë mundësitë e tjera, nuk do të gjejmë gjë tjetër

veç shkatërrimit, rrënimit dhe mëkatit. Perëndia nuk i kujton më mëkatet tona. Ne shijojmë liri sepse Biri na ka çliruar; jemi bërë me të vërtetë të lirë. Jeta është Krishti dhe vdekja është fitim. Jam i mbushur me këtë ndjenjë për herë të parë në jetën time. Në të shkuarën vdekja ishte një fantazmë e shëmtuar dhe e frikshme. Isha i frikësuar nga tortura e varrit dhe e gjykimit. Tani të them mirupafshim ty, lexues i dashur, derisa të takohemi në një përvojë të re rrëqethëse të marrëdhënies së pafund, të çmuar e hyjnore të Zotit, i cili është në gjendje të ruajë atë që I është besuar.

I juaji!

Pali

I palëkundur

*N*ga Myzaferi
(Përkthyer nga arabishtja)

E shkrova këtë poemë ndërsa më përndiqnin për shkak të besimit tim në Krishtin. Kur një mysliman guxon të marrë një vendim për të besuar në Krishtin, ai merr edhe një vendim tjetër në të njëjtën kohë: të marrë kryqin, të futet në një betejë frymërore, duke e paraqitur Mesinë me dashuri, pavarësisht nga çmimi.

Për turp të kryqit ne shkojmë... kundër turpit ne
qëndrojmë
Nga frymëzimi hyjnor ne shkruajmë... në trotuare
ne bredhim
Ateistë, ateistë... ne nuk besojmë në perënditë e
Çuditshëm, rrathët e zinj të vdekjes apo hartat e
zymta...

Ndalo arkivolin dhe thuaji të vdekurit “çohu!”
Zgjohe dhe shkund pluhurin e çudisë sate për të parë
qytetin e bukur
Ateistë, ateistë... ne nuk besojmë në varret e
batalionit,
Ajo festë e madhe pa hoxhë apo ajo poezi arxhiu...
Zemra ime është një revolucion i ri
Ende qëndroj në rreshtat e fëmijëve,
Në shkollë dhe në trotuare
Në rrugica, midis ingranazheve... dhe në tragjedi.

I palëkundur... i palëkundur!
 Edhe nëse e bëjnë trupin arkivol,
 Edhe nëse vendosin një bombë në çdo këngë,
 Edhe nëse nxjerrin fitilin që digjet,
 Edhe nëse mbyllin dyqanet e të varfërve
 Dhe u japin këpucë për të ngrënë.

I palëkundur... i palëkundur!
 Me zemrat tona ne do të luftojmë.
 Me faqet e Biblës do të luftojmë.
 Me premtimet e Krishtit do të luftojmë.
 Do të përdorim tërë armët e bardha të universit
 Me lavdërime lutjeje do të luftojmë...

I palëkundur... i palëkundur!
 Edhe nëse përpiqen të na përmbajnë
 Ashtu si kashtë para nesh,
 Edhe nëse e shtrëngojnë rrethimin,
 Ka një shtëpi pas një milion mureve.
 Revolucioni është atje,
 Ajo fytyrë që na rrethon është mposhtur.
 Kurrë nuk mësova fitoren përveç plumbave të heshtur.
 Mblidhuni bashkë dhe jini si një mur i fortë.
 Dini se jeni të hijshëm dhe jo hajdutë.
 Mblidhuni bashkë; është koha për sulm
 Mblidhni tërë këmbët e vogla; ato janë dinamiti i
 luftës
 Mbushni qilarët me kafe [për një kohë dëshmie]
 Krahët e zogjve dhe poemat e shqiponjave
 Është kohë lufte... jo arratisjeje.

I palëkundur... i palëkundur!
 Nëpër cepa
 Midis rreshtave... në altarin që digjet.
 Është koha për luftë
 Ata duan të vrasin Abrahamin dhe Isakun.

Mos u dridh, mik, dhe mos e kthe kurrizin!
Ne jemi në gjendje të fitojmë.
Mos e moho si dishepujt në kryq
Ne jemi në gjendje, mik,
Në kryq do të këndojmë një këngë të re.
Çdo këngë e jona
Do të mbajë një mijë këngë të reja
Si një mijë martirë në duart e tiranit Neron
Në strofkën e luanëve ka njerëz... dhe në turrën e
druve.
Me Krishtin ne jemi në gjendje të fitojmë.
Le të ngremë zërin,
Ne jemi një zë i vetëm i një thirrjeje në shkretëtirë.

I palëkundur... i palëkundur!
Mos rri në heshtje, shok i revolucionit,
Thyej shishen e heshtjes në gojë
Ne krijuar për mision
Nuk ka kohë për të humbur... çohu!
Kërce dhe hidh gurët
Goliathi do të vritet vetëm nga Davidi... ti je ai.
Mbaj pishtarin dhe mbaj borinë
Mos merr shumë gjëra me vete
Nxito për në fushën e betejës me ungjillin
Mbushe shportën dhe prano një vdekje të bekuar.

I palëkundur... i palëkundur!
Nuk ka kthim mbrapa tani... turp për vdekjen
frikacake!
Dje ishe i guximshëm
Ne e njohim Atë që ekzistonte dje, sot dhe përjetë.
Nuk ka arratisje tani
Uria të thërret... dhe robërit
Lulja dhe kopshti
Nuk ka arratisje... duhet të vdesim
Nuk ka arratisje... ne duhet të japim jetën

Le të lëmë praninë në arkivol
Krishtin në çdo këngë, në çdo shtëpi dhe në çdo
heshtje.

I palëkundur... i palëkundur!
Edhe nëse përpiqen të na tundojnë,
Duke na kërcënuar apo joshur
Tërë tundimet janë dështim...
Ne nuk tradhetojmë ëndrrat tona
Le të mbetet perëndishmëria...
Le të mbetet perëndishmëria.
Asgjë nuk na josh. veç këmbët e fëmijëve dhe sytë
e të varfërve.
Uria e njerëzve ndaj lajmit të mirë dhe uria e tokës
për shiun
Krise tokën e thatë
Dhe jep tërë fuqitë e tua për të korrur
E korra është e bollshme
Bëj të mirën dhe çliro tërë robërit
Përparo! Me rrëketë e ujit të gjallë... është koha për
ungjillëzim.
Mos ki frikë... është një kohë e rrezikshme.

Mbushe zemrën tënde me dashuri... revolucion i
dashurisë na e heq frikën.
Çdo perëndi tjetër është i keq
Opium për popullin dhe naivitet për mendjen
Krishti juaj është një shteg reformimi dhe një diell
ndriçimi.
Mos ki frikë... tërë muret e armikut janë të thata
Varret e zbardhura... të zbukuruar... letra në të cilat
shkruhet vdekja.

I palëkundur... i palëkundur!
Ne do të ungjillëzojmë
Në qelitë tona do të ungjillëzojmë

Në rrethimet e vetmuara do të ungjillëzojmë qelizat
e trupit
Do të ungjillëzojmë grimcat e ajrit... do të pagëzojmë
shufrat prej hekuri.
Do të shpëtojmë muret... do të ndriçojmë varret me
dritën tonë.

Nuk do të rrimë të heshtur
Nëse jemi të heshtur, heshtja vetë do të ungjillëzojë
Toka... qielli... malet... kodrat... zogjtë
Pemët... dashuria... shiu... qelitë e burgut do të
ungjillëzojnë
Na korrni... na korrni!
Gjaku ynë është mësuar të rrjedhë
Ne do të lindim burra që do të qëndrojnë në hendek...
Korrini edhe ata
Ne duam të shumohemi... kjo është rruga.
Na korrni... nuk kemi frikë dhe nuk ka mundje
Na rrethoni me tërë fuqinë tuaj
Do t'u shpëtojmë nën hundën tuaj
Perëndia ynë është Perëndia i madh
Kush mund të qëndrojë para Tij?
Perëndia ynë është Mbret i mbretërve dhe Zot i
zotërve
Ai është i Drejti i vetëm...

I palëkundur... i palëkundur!
Ne do të ungjillëzojmë!
Çliro bijtë e Ismaelit
Të kthyer për të përmbysur botën.

Përfundim

*V*ëllezër dhe motrat e mia të dashura!

Ajo që sapo keni lexuar nuk është një trillim i shpikur nga imagjinata jonë. Është realitet. Ne i kemi jetuar këto fakte; këto janë jetët tona. Ne nuk flasim për një Krisht që nuk e njohim, por kemi folur për Atë që pamë me sytë tanë, prekur me duart tona..., kuptuar me mendjet tona... kuptuar me zemrat tona. Meqë jetojmë në një vend që nuk i jep asnjë liri besimit në Zotin dhe Shpëtimtarin tonë Jezu Krisht, nuk jemi në gjendje t'i publikojmë emrat, adresat dhe fotot tona. Megjithatë, le ta dinë tërë njerëzit se në ato vende që blasfemojnë kundër Krishtit, duke kundërshtuar ta pranojnë Atë si Zot dhe Perëndi, mijëra gjunjë do të përkulen, adhurojnë dhe jetojnë për Jezu Krishtin.

Besimi në Jezu Krishtin si Zot dhe Shpëtimtar nuk është as i pamundur, as i vështirë, siç mund ta imagjinoni. Thjesht ju duhet të:

- Besoni se Jezu Krishti është Perëndia dhe Shpëtimtari, meqë Ai është e vetmja udhë, e vërteta dhe jeta. Nuk ka tjetër veç Tij dhe nuk ka perëndi të tjerë.
- Shpallni pendimin tuaj nga tërë mëkatet, egoizmi dhe tërë gjërat që ju kanë penguar.
- Merrni një vendim për të jetuar për Të plotësisht, duke e lejuar të ripërtërijë qëllimet e zemrës dhe sjelljes suaj. Ai do t'ju bëjë dritë në errësi dhe ju do të bëheni kripa e tokës.

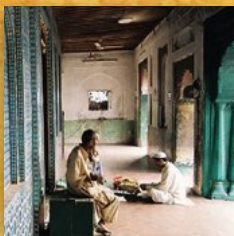
Vëllezër dhe motra të dashura, dua që të dini se Zoti dhe Shpëtimtari ynë Jezu Krisht nuk na detyron ta ndjekim si skllëvër.

Ai nuk do që të lutemi në sheshet publike apo në cepat e rrugëve. Ai nuk do që të agjërojmë dhe të ndryshojmë fytyrat, për t'u njohur nga të tjerët si njerëz që agjërojmë.

Zoti dhe Shpëtimtari ynë Jezu Krisht është kundër çdo lloj krenarie, mashtrimi, manierizmi të rremë dhe hipokrizie. Ai është Perëndia që shikon dëshirat e fshehta të zemrës dhe realitetin e brendshëm të vetes. Ai kërkon që besimi yt të dalë nga zemra dhe që të agjërosh dhe lutesh në fshehtësi. Marrëdhënia Jote me Të është një marrëdhënie vetjake dhe nuk është aspak një moto e cekët dhe e shtirur.

Ç'përfitim ka njeriu nëse fiton gjithë botën dhe pastaj e humb shpirtin e vet? (Mateu 16:26).

Lypni dhe do t'ju jepet; kërkonit dhe do të gjeni; trokitni dhe do t'ju çelet. Sepse kush lyp merr, kush kërkon gjen dhe do t'i çelet atij që troket (Mateu 7:7, 8).

**“Në jetën e pëртејme nuk
do të na ndihmoјe asgjë
tjetër veç të vërtetës”.**

*Lexo historitë tërheqëse të tetë myslimanëve
në Egjipt, kryeqyteti intelektual i Islamit, në
këmbënguljen e tyre derisa gjetën të vërtetën.*

Një mysliman i zellshëm futet nëpër dyqane dhe shtëpi që u përkisnin të krishterëve dhe i plaçkit. Urrejtja e tij për të krishterët arrin kulmin kur sulmon kishat. Pastaj studion Biblën për të vënë në dukje “mësimet e saj të rreme”. Perëndia i zbuluar në Shkrim i copëton zemrën dhe ai zgjedh për vete një emër të ri: Pal.

Dy miq myslimanë, duke menduar se ishte e lehtë të shpallnin një fe të drejtë apo të gabuar pa një hulumtim të vërtetë, bëjnë pyetje kuptim-plota se cili është besimi i vërtetë. Ata, duke mos kërkuar askënd tjetër veç Perëndisë, fillojnë një hulumtim të singurtë e objektiv, pas shumë netësh pa gjumë, ndonjëherë të zhytur në mori pyetjesh pa përgjigje, gjejnë më në fund Objektivin e dëshirave të tyre.

Një grua e re e quajtur Lejla rrihet nga i ati dhe mësuesi i saj se bën pyetje rreth besimit, por ajo gjen përgjigjen pavarësisht nga pengesat.

Abrahami, një misionar islamik, i hedh librat e krishterë jashtë shtëpisë, duke dashur të ndjekë Muhamedin me tërë zemër. Kur Abrahami gjen më vonë paqen me Perëndinë, familja dhe miqtë e tij e mohojnë.